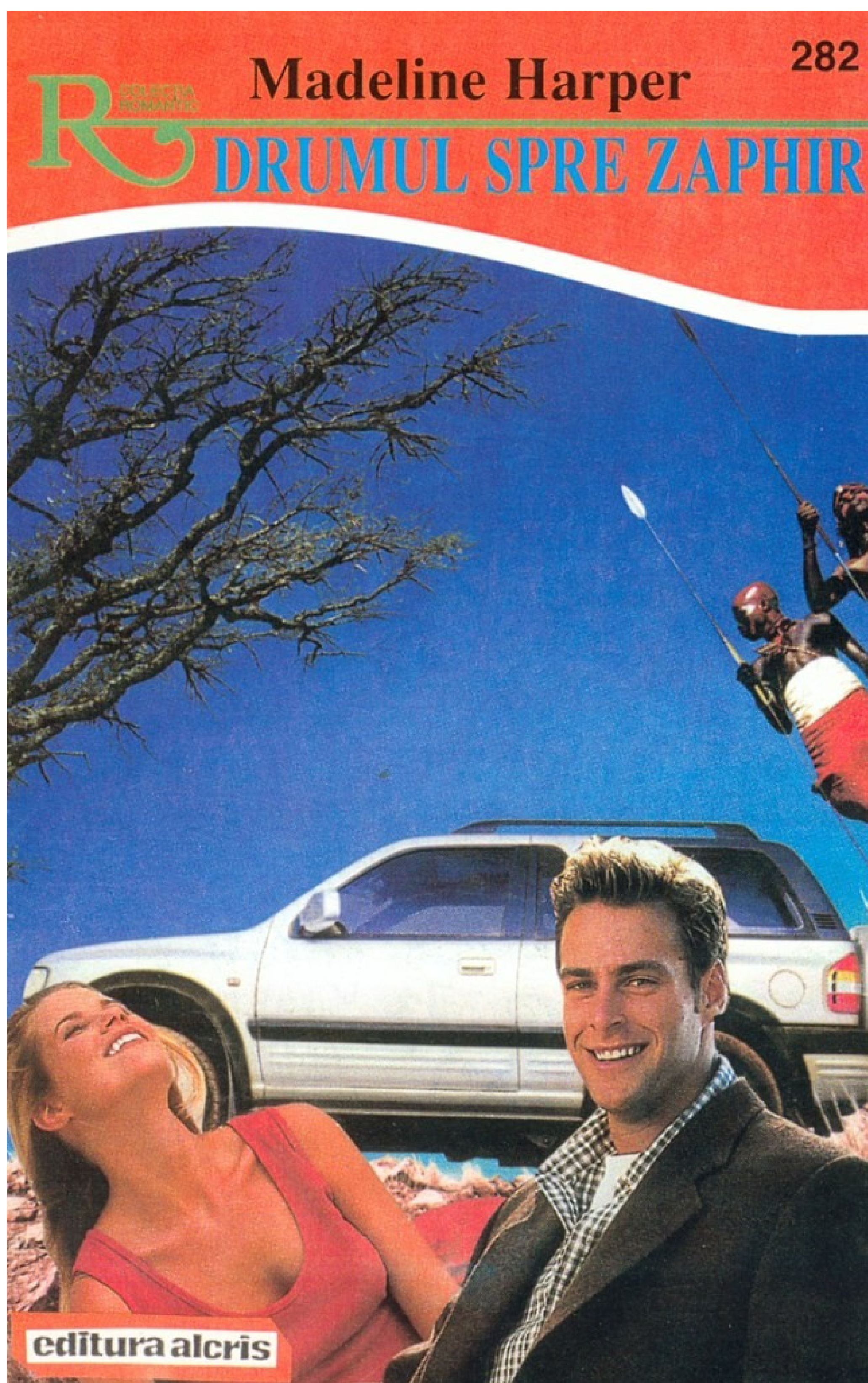

Anna James

DRUMUL SPRE ZAPHIR

JENNA CHAPMAN, o frumoasă actriţă de melodramă, nu venise de plăcere în Africa de Est. Căuta mormântul tatălui ei. Acesta murise în condiţii misterioase, pe când căuta un oraş pierdut în inaccesibilii Munţi Batari, iar Jenna era hotărâtă să afle cum. Dar avea nevoie de o călăuză şi numai un singur bărbat părea capabil s-o ducă până la destinaţie şi înapoi – vie…

SAM MATLOCK

nu voia s-o ducă pe Jenna cu el în Batari, dar nu peste mult ajunse să se bucure că o luase. Jenna nu era numai curajoasă şi descurcăreaţă, ci devenise şi marea dragoste a vieţii lui. Împreună, puteau face faţă oricărui obstacol – chiar şi terifiantelor pericole ale oraşului pierdut Zaphir.

Dragi cititori.

Când doi oameni se îndrăgostesc, lumea devine dintr-odată mai nouă şi mai interesantă, iar aceasta este emoţia pe care v-o oferim în colecţia *Silhouette Intimate Moments*. Aceste povestiri au anvergură şi grandoare. Personajele lor trăiesc o viaţă la care visăm cu toţii şi tot ceea ce fac reflectă miracolul de a fi îndrăgostit.

Mai lungi şi mai senzuale decât majoritatea romanelor de dragoste, romanţele din colecţia *Silhouette Intimate Moments* vă desprind din viaţa cotidiană, făcându-vă să împărtăşiţi magia iubirii. Aventură, glorie, dramatism, suspense chiar – toate acestea sunt parolele care vă deschid poarta unei lumi unde dragostea are o putere ieşită din comun, unde cei mai buni autori actuali ai genului creează povestiri de dragoste şi devotament pe care nu le veţi uita niciodată.

În lunile viitoare, căutaţi romanele autorilor dumneavoastră favoriţi: Maura Seger, Parris Afton Bonds, Linda Howard şi Nora Roberts, ca să menţionăm doar câteva nume. Şi ori de câte ori cumpăraţi cărţi, căutaţi toate volumele seriei *Silhouette Intimate Moments*, poveşti de dragoste *pentru* femeile zilelor noastre, scrise *de* femei ale zilelor noastre.

Leslie J. Wainger
Redactor şef
Silhouette Books

—

ANNA JAMES

DRUMUL SPRE ZAPHIR

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

—

ANNA JAMES

Îşi petrece aproape tot timpul fie în Atlanta, Georgia, fie în Los Angeles, California. A scris numeroase genuri diferite de romane sentimentale – de la cele istorice până la povestirile contemporane, precum şi tot atât de multe romane gotice. Când nu călătoreşte sau nu scrie, îi place să joace tenis, să meargă la teatru, să facă plimbări lungi pe plajă şi să se ocupe de cele trei pisici incompatibile ale ei.

Capitolul 1

Jenna Chapman cobora scara Hotelului King George, cu tălpile de crep ale pantofilor păşind fără zgomot pe marmura albă lucitoare. Se simţea comod cu rochia în talie pe care o comandase dintr-un catalog cu îmbrăcăminte sport de exterior. Era un bumbac răcoros şi cu un aer de proaspeţime, numai bun pentru călătorii în Africa de Est. Jenna avea multă experienţă în alesul hainelor pentru hoinăreli prin lume, din copilărie, pe vremea călătoriilor cu tatăl ei, deşi de atunci trecuseră ani de zile. Acum avea douăzeci şi opt de ani, iar ultima călătorie împreună – în Egipt, la piramide – o făcuseră când avea şaisprezece. Aceasta urma să fie ultima, o călătorie în memoria tatălui ei, la

Salindi City, capitala noului stat Salindi.

Oraşul reprezentase o surpriză pentru Jenna. Fusese întotdeauna un centru comercial important, iar acum era o metropolă modernă şi înfloritoare, forfotind de investitori care fuseseră atraşi din întreaga lume. În hol, printre turişti şi salindieni bogaţi, se amestecau moglii, antreprenorii şi giganţii industriei. Alcătuiau un grup eclectic, format din europeni, asiatici şi americani, iar amalgamul lor de limbi răsuna de peste tot. Jenna se opri să asculte, prinzând cuvinte şi expresii dintr-o duzină de ţări diferite, precum şi aproape tot atâtea dialecte, din rândurile africanilor. Era o senzaţie fascinantă; o stare de bine. Dusese dorul călătoriilor şi, chiar dacă aceasta nu era o expediţie fericită, ştia că avea să fie încununată de succes.

Jenna îşi potrivi mai bine pe umăr cureaua poşetei, îşi aranjă cu dezinvoltură părul lung, de un blond închis, din jurul feţei, şi porni prin hol. Era o sală luminoasă şi aerisită, plină de plante tropicale, care încă mai afişa o undă rămasă din vechile zile coloniale, cu eleganţa şi farmecul ei firesc. Deasupra capetelor, ventilatoarele se roteau alene, parcă sfidând agitaţia care forfotea dedesubt. Nu mai erau necesare, hotelul având instalaţie de aer condiţionat, dar pentru Jenna păreau foarte importante, redeşteptându-i amintiri din alte călătorii. Luase hotărârea cea mai potrivită, venind aici. Nu se îndoia de asta.

Merse către restaurantul din capătul îndepărtat al holului, încrezătoare că la fel de bine îşi alesese şi călăuza pentru restul săptămânii. Numele acela răsunase de pe buzele tuturor tot timpul, din ajun, când Jenna sosise în Salindi City. Nu putea avea în vedere decât un singur ghid, fiindcă era cel mai bun, iar administratorul hotelului îi spusese că lua adeseori masa în restaurantul King George.

Ajunsese mai devreme. Încă nu era nici măcar ora amiezei, dar pe Jenna n-o deranja să aştepte – mai ales când era atât de sigură că omul avea să vină în ziua aceea. Intră în micul bar din faţa restaurantului şi se îndreptă direct spre barman, cu un zâmbet de satisfacţie. Acesta îi observase încrederea în sine. Nu se întâmpla prea des, îşi imagina Jenna, să aibă de-a face cu o femeie intrată de una singură în barul lui.

— Îl caut pe Sam Matlock, anunţă ea. Ştiu că încă nu e ora mesei, dar…

— Sam e acolo, arătă barmanul cu capul în direcţia generală a restaurantului, iar starea de spirit a Jennei deveni şi mai pozitivă. Intuiţia nu o

înşelase. Semn bun.

Cu încrederea încă intactă, Jenna privi în direcţia indicată de barman. Când ochii ei se deprinseră cu lumina scăzută din salon, îl văzu clar. Nu arăta deloc aşa cum se aşteptase. Călăuzele angajate de tatăl ei în expediţiile prin Africa avuseseră o înfăţişare aspră, un aspect grizonat, îmbătrânit de vreme. Îşi amintea ţeste pleşuve şi lucitoare de transpiraţie, mustăţi pe oală, piele tăbăcită şi ridată – şi, de obicei, câţiva dinţi din faţă lipsă.

— La masa din colţ, preciză barmanul.

— Da, îl văd. Mulţumesc, îşi aminti ea să adauge, în timp ce pornea spre masă. Omul arăta ca o versiune cinematografică a marelui vânător alb, ceea ce o cam deconcerta. Era un bărbat masiv; atâta lucru se vedea, deşi stătea aşezat. Avea umerii laţi şi picioarele foarte lungi. Jenna îi putu vedea vârfurile rotunjite ale bocancilor scâlciaţi ieşind pe sub masă. În timp ce se apropia, observă că părul său castaniu era înspicat cu şuviţe aurii. Avea chipul slab, potrivit cu trupul zvelt şi puternic. Şi, probabil, nu trecuse de treizeci şi cinci de ani; cu douăzeci de ani mai tânăr decât cei mai tineri dintre ghizii pe care îi cunoscuse.

Jenna îşi îndreptă umerii, făcu ultimii paşi şi se opri la masă.

— Sam Matlock?

Matlock ridică privirea. Ochii săi verzi erau spuziţi cu aur şi mărginiţi de gene negre dese. În ei se citea suspiciunea, dar i se păru că zărea acolo şi o licărire de interes. Aceasta se stinse, imediat, în momentul când îi răspunse:

— Eu sunt.

Nu se ridică şi nici n-o invită să ia loc. Costumaţia pe care Jenna şi-o alesese nu părea să-i inspire cine ştie ce răspunsuri. Rochia nu avea obişnuita culoare bej de safari, ci un albastru închis, care-i scotea în evidenţă ochii. Până şi barmanul reacţionase – după primul şoc. Sam Matlock, însă, nu părea să fi observat, iar Jenna era obişnuită să fie luată în seamă. Ei bine, conchise ea, era clar că flirturile n-aveau să-i fie de niciun folos. Părul lung şi ondulat îi căzuse peste un umăr, dar nu se osteni să şi-l dea la o parte. Nici *„look”* – ul n-avea s-o ajute cu nimic.

— Sunt Jenna Chapman, se prezentă ea, hotărând să-şi folosească numele de afiş.

Asupra lui Sam Matlock, acest nume nu avu niciun efect. Nu-l interesau decât problemele concrete.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoară Chapman?

— Să mă invitaţi să stau jos? propuse ea, doar cu o undă întrebătoare în voce.

Matlock zâmbi şi păru să se salte uşor de pe scaun. Nu s-ar fi putut numi o ridicare în toată regula, dar cel puţin era un gest în direcţia bunelor maniere.

— Vă rog, o pofti el, indicând locul din faţa lui.

Jenna se aşeză pe scaun, repede, înainte de a-l lăsa să se răzgândească. N-avea să fie uşor.

— Să vă tratez cu ceva? îi oferi el.

Clătină din cap.

— Eu iau un brandy, continuă Matlock, împingându-şi farfuria goală, pe care ospătarul o luă imediat. E excelent. Cel mai bun din Salindi, poate chiar din toată Africa de Est, o informă el, o completare perfectă pentru arta culinară a bucătarului, care e cea mai grozavă de *oriunde*. Iau adesea cina aici, mai adăugă.

— Da, ştiu, răspunse Jenna, pe negândite.

Sam Matlock înălţă o sprânceană şatenă-aurie.

— Administratorul mi-a spus că te pot găsi aici.

— Deci, replică el, m-ai urmărit. Acum ai să te mai gândeşti şi bei totuşi ceva cu mine?

Jenna se înduplecă, iar Sam îi făcu un semn chelnerului, care porni grăbit spre bar, de unde se întoarse cu două cupe de brandy pline pe jumătate cu lichid de culoare chihlimbarie închisă. Sam ridică paharul, i se păru Jennei, doar cu puţin mai mult decât se săltase el însuşi de pe scaun, la sosirea ei. Apoi, luă o înghiţitură inimoasă, zâmbi mulţumit şi întrebă:

— Ce te-a adus în Salindi? Nu cred că brandy-ul, nici măcar bucătăria de la King George.

— Într-adevăr, clătină ea din cap. Vreau să merg într-un safari.

— Şi-aşa că ai apelat la mine?

Jenna confirmă, luând în sfârşit o sorbitură de brandy. Într-adevăr, *era* excelent.

— În Salindi se găsesc destule companii bune, continuă el.

— Dar Safari Unlimited e cea mai bună.

Era o declaraţie, nu o întrebare.

Sam încuviinţă:

— Suntem, într-adevăr.

După încă o înghiţitură, adăugă:

— Dar suntem şi scumpi.

— Banii nu sunt o problemă.

Sprâncenele lui se ridicară din nou, iar Jennei i se păru că zărea o infimă urmă de zâmbet în colţurile buzelor parcă cizelate cu dalta, unde se pomeni că-i stăruiu ochii, până când fu nevoită să facă un efort pentru a-şi abate privirea în altă direcţie.

— Cel care ţi-o fi spus că mă pricep trebuie să-ţi fi spus şi că nu mă interesează grupurile de americani care vin în Africa numai ca să omoare. Eu nu împuşc animalele pentru distracţie, o fulgerară provocator ochii săi verzi.

— Nici eu, răspunse Jenna.

Sam dădu din cap aprobator, apoi o întrebă:

— Câte persoane are grupul?

— Una singură.

De astă dată, surâsul i se aşternu de-a binelea pe buze, formând gropiţe în obraji. Din nou, Jenna îşi mută privirea.

— Vreau să ajung în Munţii Batari.

— Nu duc turişti acolo, răspunse Sam.

Îşi termină brandy-ul dintr-o înghiţitură, iar Jenna se temu deodată că întrevederea de afaceri, dacă asta fusese, luase sfârşit.

— Ştiu că pleci într-acolo, îl informă ea; când Sam nu comentă, Jenna se grăbi să continue. Am auzit multe despre asta. Peste o zi, două, porneşti într-o călătorie spre Munţii Batari. Vreau să particip la expediţie.

Sam îşi întinse picioarele, rezemându-se comod de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate pe piept. Purta o cămaşă de teren din bumbac, cu mâneci scurte, iar muşchii prelungi şi vânjoşi i se unduiau pe sub pielea bronzată într-o culoare aurie-închisă.

— Vreau să mă duc în Batari, repetă Jenna.

— Ai mai spus odată, replică el, pe un ton indiferent. Şi, cum spuneam, eu nu iau turişti în acei munţi.

Tonul lui era categoric.

— Dar mergi oricum acolo, insistă ea.

— S-ar putea. Dacă mă duc, o fac din motive proprii.

Îşi îndepărtă un moment privirea, după care se uită din nou la ea, adăugând:

— Partenerul meu şi cu mine am putea deschide zona aceea din Salindi pentru turism, în cele din urmă, dar deocamdată nu. Încă mai este prea periculoasă.

— Pentru o femeie? îşi ridică Jenna bărbia, într-o atitudine defensivă. Din nou, părul îi căzu peste un ochi. De astă dată, şi-l dădu la o parte, cu iritare. Asupra lui Sam Matlock, farmecele nu aveau niciun efect. Nu-i mai rămânea decât să lupte.

— Este periculos pentru femei – şi pentru majoritatea bărbaţilor, răspunse Sam. Civilizaţia din Salindi încetează cam la cincizeci de mile distanţă de marginea oraşului, domnişoară…

— Chapman.

— Domnişoară Chapman, zâmbi el complet şi, pentru prima oară, păru s-o bage în seamă, privirea sa estimativă fiind imposibil de descifrat. Am nişte prieteni care pregătesc un foto-safari în veldt. Cred că plănuiesc să plece mâine şi nu mă îndoiesc că ar fi dispuşi să ia încă o…

— Domnule Matlock, îl întrerupse Jenna, aproape furioasă, nu mă interesează să mă duc în veldt. Doresc să ajung în Batari şi vreau să fiu condusă de omul cel mai priceput. Dacă îmi auzi motivele, poate ai să te mai gândeşti.

— Africa e plină de istorii, domnişoară Chapman. Mi-ar plăcea s-o ascult şi pe a dumitale, într-o bună zi, dar nu azi.

Şi îi făcu semn chelnerului să se apropie.

Enervată de aroganţa lui, Jenna replică:

— Asta nu e povestea mea. Este a tatălui meu.

Înainte de a apuca s-o întrerupă, continuă:

— Carl Logan a fost tatăl meu, şi a murit în Munţii Batari. Vreau să ajung acolo şi să-i găsesc mormântul.

— Logan a fost tatăl dumitale?

Întrebarea fusese rostită încet. În timp ce Jenna dădea din cap, Sam îi ceru ospătarului:

— Două cafele.

Părea, în sfârşit, dispus s-o asculte.

— Chapman e numele dumitale după soţ?

Jenna clătină din cap:

— Este numele de fată al mamei mele, pe care îl folosesc pe plan profesional. Tatăl meu şi cu mine am…

Fraza rămase un moment în aer, înainte ca Jenna să reia:

— Cu ani în urmă, obişnuiam să călătorim prin străinătate. Când mi-a scris, cerându-mi să vin aici pentru a mă întâlni cu el, ca să cutreierăm din nou Africa împreună, lucram la un serial şi n-am putut să plec.

Sam se încruntă uşor.

— Un serial de televiziune, explică Jenna. Sunt actriţă.

— Aha, actriţă…

Nu era impresionat, lucru care n-o surprinse câtuşi de puţin.

Continuă grăbită, căutând să nu-i piardă interesul.

— Tocmai încercam să scap, ca să mă întâlnesc cu el aici, când am primit o scrisoare de la primul ministru, în legătură cu moartea lui.

Ochii i se umplură de lacrimi, amintindu-şi. Scrisoarea o informa sec că, în timp ce explora o porţiune foarte izolată a Munţilor Batari, Carl Logan murise lovit de un glonţ. Din cauza drumului lung până înapoi la Salindi, fusese îngropat acolo – în locul unde căzuse, presupunea Jenna – evident, fără să se facă nicio încercare de a afla ce se întâmplase.

Sam îi văzu tristeţea din ochi. Întotdeauna îl considerase pe Logan puţin cam nebun, plin de idei în legătură cu un oraş pierdut, undeva în Munţii Batari. Nu fusese surprins când Logan îşi începuse expediţia în căutarea oraşului său imaginar şi nu se mirase nici când bătrânul nu se mai întorsese. Era o zonă periculoasă a lumii. Nimeni nu ştia acest lucru mai bine decât Sam. Bătrânul Logan era doctor, scriitor, explorator, dar nu era echipat pentru călătoria pe care o întreprinsese în Batari. Puţini erau pregătiţi pentru aşa ceva – şi, cu siguranţă, în niciun caz fiica lui Logan.

Era o femeie frumoasă, nu încăpea nicio îndoială, recunoscu Sam în sinea lui. Dar răsfăţată. Îşi dădea seama dintr-o ochire. Şi îndărătnică, întocmai ca tatăl său. Ei bine, Sam refuzase să-l conducă pe Logan în Munţii Batari; nici în ruptul capului n-ar fi dus-o acolo pe fiica bătrânului. Logan plecase oricum, cu propria lui expediţie. Sam spera să nu încerce şi fata acelaşi lucru – dar dacă o făcea, asta nu-l privea pe el. Îl avertizase pe bătrân; acum, o avertizase şi pe fiica sa. Mai mult nu putea face.

— Îmi pare foarte rău pentru moartea tatălui dumitale domnişoară

Chapman, dar acum nu mai poţi câştiga nimic ducându-te în Batari.

— Vreau să văd mormântul tatălui meu. Vreau să-mi iau rămas bun de la el.

Privirea pe care i-o aruncă Sam era sceptică – în cel mai bun caz.

— Nu te cunosc deloc, domnişoară Chapman, şi nu am niciun drept să spun asta, dar nu ţi se pare că eşti puţin cam melodramatică?

Jenna ridică din nou bărbia, cu acelaşi gest pe care Sam îl observase de mai multe ori pe parcursul conversaţiei. Era o atitudine sfidătoare, dar foarte atractivă, şi-i plăcea scânteierea ochilor albaştri care o însoţea.

— Reacţionez ca fiică, nu ca actriţă, replică ea.

Privirea lui Sam coborî dinspre faţă peste restul făpturii ei, înveşmântată cu grijă de la unul dintre modernele magazine cu comandă prin poştă. Nu-i mai putea vedea tot trupul, acum, când se aşezase, dar îi plăcea ceea ce *putea* să vadă şi atâta cât îşi amintea din picioarele ei lungi, de când intrase în restaurant. Atunci, nu se gândise, dar acum Sam îşi dădea seama că-şi amintea foarte bine acele picioare.

— Nu e vorba numai de asta, domnule Matlock. Doresc să aflu cât mai multe despre Batari şi, dacă se poate, să descopăr de ce a fost asasinat tatăl meu.

Sam îşi înclină uşor capul, aţintindu-şi asupra ei ochii verzi, pătrunzători.

— Nu ai de unde şti că a fost asasinat, domnişoară Chapman.

— Dumneata ce părere ai?

Ridică din umeri:

— Eu nu mă amestec în chestii de-astea.

Răspunsul lui părea cumplit de rece, iar Jenna nu putu crede că vorbea serios.

— Să zicem că ai fi în locul meu, şi tatăl dumitale ar fi fost ucis? întrebă ea, sperând să găsească în răspunsul lui compasiunea.

— Se mai întâmplă. Uneori, e mai bine să nu întrebi.

— Ei bine, *eu* am întrebat, i-o întoarse sfidătoare Jenna, dar nu am primit niciun răspuns. Omul care e secretarul Primului Ministru Bundo mi-a spus că nu s-a întreprins nicio anchetă. „Accidentul” a avut loc într-o zonă care nici măcar nu a fost explorată. Pe tatăl meu l-au găsit însoţitorii, care n-au văzut nimic. Secretarul susţine că toţi erau oameni foarte cinstiţi.

— Nu mă îndoiesc că aşa este, confirmă Sam.

— Există doar o singură cale pentru a afla ce anume i s-a întâmplat tatălui meu, şi anume, s-o pornesc pe acelaşi drum…

— Şi să mori şi dumneata?

Nu era o întrebare ironică, după cum îşi dădu seama Jenna.

— Dumneata te duci acolo, îi reaminti ea.

— Eu sunt profesionist, domnişoară Chapman. Tatăl dumitale nu era, şi nici dumneata nu eşti. Africa e o regiune foarte periculoasă.

— Ăsta vrea să fie un avertisment?

Sam clătină din cap:

— Doar un comentariu, despre viaţa pe Continentul Negru.

Tăcu o clipă, înainte de a se apleca spre ea:

— Ascultă aici, domnişoară Chapman, l-am cunoscut pe tatăl dumitale şi-mi pare foarte rău pentru ceea ce i s-a întâmplat. Majoritatea oamenilor îi luau în râs teoria despre oraşul pierdut, dar era un om inofensiv şi cumsecade. Chiar dacă găsea oraşul, acesta n-ar fi prezentat interes decât pentru alţi arheologi, aşa că nu exista niciun motiv să moară – din câte ştim. Dar *nu* ştim mare lucru despre Batari, decât că e o zonă primejdioasă. Tatăl dumitale era conştient de acest lucru.

— Iar acum mi-ai spui şi mie?

— Exact. Simte-te bine aici, plimbă-te, admiră peisajele, fă cumpărături, du-te într-un foto-safari. Apoi, fă o donaţie mare pentru spital, în numele tatălui dumitale, şi întoarce-te acasă. Las-o încolo de căutare.

— Nu pot să uit, domnule Matlock. Nu e just pentru tatăl meu, să fi murit singur şi în zadar. Însă chiar dacă nu reuşesc să aflu cine l-a ucis sau de ce, trebuie totuşi să mă duc în Batari. Vreau să văd mormântul tatălui meu şi să-mi iau rămas bun de la el.

Lui Sam nu-i scăpă tonul înecat, dar bănuia că lacrimile izvorâseră la comandă din ochii aceia ca florile de albăstriţă. Dacă aşa era, avea de-a face cu o actriţă foarte talentată. Indiferent dacă erau reale, sau fabricate anume pentru acea ocazie, lacrimile nu-i influenţară răspunsul.

— N-am să te pot ajuta, domnişoară Chapman, spuse el rece. Îmi pare rău.

— Ba nu-ţi pare deloc, ripostă Jenna, în timp ce-şi strângea lucrurile, ridicându-se grăbită în picioare. Îţi mulţumesc pentru brandy, continuă ea,

fără bunăvoinţă, dar rău nu-ţi pare.

Şi, cu asta, se răsuci spre ieşire.

Sam o privi cum se îndepărta, cu un mic junghi de regret, pe care şi-l izgoni imediat. Era o femeie frumoasă; aprigă, încăpăţânată, independentă – exact genul de care nu avea nevoie în viaţa lui.

Femeile din viaţa lui – cele care treceau prin Spania, pentru câte un safari, şi rămâneau câte două săptămâni sau chiar mai puţin – nu complicau lucrurile, iar lui Sam aşa îi plăcea. Avea o existenţă simplă, neîmpovărătoare, întreţinută de compania Safari Unlimited, pe care o înfiinţase împreună cu partenerul lui, Eric Carson, în urmă cu şase ani.

Îi convenea aici, unde prieteniile erau plăcute dar lipsite de obligaţii, mâncarea şi băutura de calitate superioară, vremea suportabilă afară şi confortabilă în vila lui cu aer condiţionat şi vedere peste oraş, şi femeile nu se aflau decât în trecere. De-asta îi plăcea atât de mult.

Vechea lui viaţă rămăsese departe în urmă, la şapte ani distanţă, înceţoşându-i-se în minte tot mai mult cu fiecare zi. Aceasta era o viaţă nouă. Nu avea ce să caute în ea o femeie ca Jenna Chapman, pornită într-o misiune nobilă, cu îndârjirea crudă reflectată în ochii ei albaştri. Era genul de femeie care putea ajunge să-i placă, şi tocmai de aceea nu era de nasul lui.

Sam îşi termină cafeaua, achită nota de plată şi-şi luă pălăria din pânză groasă. Potrivindu-şi-o pe ceafă, porni prin restaurant, spre uşă. Glasul barmanului îl reţinu pe loc:

— Arăta bine, nici vorbă, Sam. Cu ce i-ai greşit?

Sam se opri lângă un taburet de la bar. Era imediat după prânz, ora siestei, iar restaurantul hotelului rămăsese pustiu.

— Cu ce *n-am* greşit, Yves, asta e, replică el.

Yves împinse o cârpă peste suprafaţa tejghelei. Era un bărbat între două vârste, care vorbea engleza cu un accent ce putea fi francez sau elveţian, poate chiar belgian. Sam nu-l întrebase niciodată, iar Yves nu oferea niciun fel de informaţii despre trecutul lui. Aşa se obişnuia între străini, în Salindi. Indiferent unde îşi petrecuse anii anteriori de viaţă şi cu cine, lui Yves nu-i fusese deloc uşor; avea chipul răvăşit de mai multe, nu numai de timp.

— Şi cu ce-ai fi greşit, dacă nu lăsai o frumuseţe ca asta să-ţi scape? întrebă el, continuând să şteargă barul de mahon deja lustruit. Mă aşteptam să vă revăd aici pe amândoi, la cină.

La acelaşi lucru se gândise şi Sam. Ar fi fost plăcut s-o invite pe Jenna Chapman la cină în restaurantul Hotelului King George, iar apoi, la vila lui. Îşi imaginase, trecător, cum ar fi fost să petreacă o noapte cu ea. Avea sentimentul că îmbrăcămintea ei de bun gust, dar neieşită din comun, ascundea un trup dintre cele mai remarcabile. Cina, însă, ar fi inclus alte discuţii despre „misiunea” ei, iar Sam n-avea de gând s-o ducă în Munţii Batari – nici pe ea, nici pe altcineva, la o adică. În plus, cina se mai excludea şi dintr-un alt motiv, pe care i-l împărtăşi lui Yves.

— E mult prea complicată pentru mine.

Yves dădu din cap, înţelepţeşte.

— Nu-i genul „văzut-plăcut”.

— Nici pomeneală, confirmă Sam, împingându-şi pălăria şi mai mult pe ceafă, înainte de a porni spre uşă, cu un salut de despărţire la adresa lui Yves.

Jenna stătea în mijlocul camerei, cu obrajii încă împurpuraţi. Nu se aşteptase ca Sam Matlock s-o refuze, iar surprinderea îi sporise furia pe care o simţea – nu numai faţă de răspuns, ci şi de atitudinea lui. Individul o tratase batjocoritor şi cu dispreţ. N-o luase în serios. Ea, însă, era cât se poate de serioasă, iar Matlock urma să afle asta când Jenna îşi angaja o călăuză şi pornea spre Batari – căci exact aşa ceva intenţiona să facă.

Jenna se duse la fereastră, trase draperiile grele de brocart şi privi afară. Sam Matlock nu era singurul ghid. Salindi City mişuna de companii de voiaj şi safari. Avea să găsească pe cineva – şi nu mai târziu de azi. Dar încă nu. Străzile, care în urmă cu o oră forfotiseră de oameni, acum erau liniştite. Trecea câte un turist ocazional, privind vitrinele, iar pe carosabil mai circulau maşini, însă mergând alene şi fără niciun sunet de clacson. În oraş era ora siestei. Nimic n-avea să fie deschis, timp de încă o oră cel puţin.

Dar nici să tragă un pui de somn nu era posibil; Jenna o ştie cum nu se poate mai bine. Era prea activată ca să doarmă, însă se hotărî să se întindă pe pat, pentru a se odihni, până când începea să ajungă din nou la ea zarva activităţii din străzile de jos. Îşi descheie rochia, şi-o scoase şi se culcă în furou pe patul confortabil, cu tăblia sa de răchită vopsită într-o culoare verde-albăstruie, asortată cu restul mobilierului. Pernele şi cuverturile aveau de asemenea modele verzi şi albastre vii, conferind camerei un farmec care-i amintea din nou de vechile vremuri când călătorise cu tatăl ei la excavaţiile

din Egipt şi Grecia, sau în explorările din Turcia şi Africa de Nord. Atunci, demult, Jenna fusese o însoţitoare ideală pentru tatăl ei, un om ce era atât savant, cât şi visător, academic şi vizionar, şi sperase ca fata să păşească pe urmele lui.

Şi mama ei îşi făcuse speranţe pentru ea, iar perioada de creştere fusese o luptă a voinţelor între doi adulţi puternici, cu concepţii ferme. Lilly Chapman era o feministă dinaintea epocii când termenul se vulgarizase. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii luptând pentru drepturile minorităţilor. Oriunde existau oameni cu o cauză, Lilly Chapman reprezenta un model. Carl Logan fusese la fel de devotat convingerilor lui – doar o idee mai puţin zgomotos decât soţia sa şi mult mai puţin vizibil.

Ambii părinţi conveniseră că unicul lor copil avea să fie o fiinţă cu totul deosebită. Îşi făcuseră pentru Jenna speranţe care în cazul altor copii ar fi fost nerealiste, dar, după părerea lor, nu şi pentru fiica lui Carl Logan şi a lui Lilly Chapman.

Şi cu ce se aleseseră? Cu o fată rebelă, care fugise la New York unde, la vârsta de optsprezece ani, semnase de capul ei un contract ca model. Nici mama şi nici tatăl ei nu se putuseră reconcilia cu faptul că fata lor câştiga bani cu înfăţişarea, nu cu creierul. Deşi amândoi erau oameni neobişnuit de atrăgători, puţin le păsa de aspectul fizic. Ceea ce gândea o persoană, în ce anume credea, asta era important; şi tot ce făceau Carl Logan şi Lilly Chapman era *important*.

Jenna stătea lungită pe pat, ascultând sunetele care aveau s-o anunţe că siesta din Salindi City se sfârşise şi oraşul se trezea din nou la viaţă. Afară, totul era încremenit. Închise ochii, gândindu-se la modul cum evoluase viaţa ei – atât de diferit de ceea ce speraseră părinţii, ba chiar şi de propriile ei aşteptări. Nimic nu fusese planificat, toate se *întâmplaseră* pur şi simplu. După munca de model, Jenna descoperise actoria – sau aceasta o descoperise pe ea – trecând de la reclame în presă la spoturi de televiziune şi roluri episodice în seriale de după-amiază. În primul ei rol principal, Jenna fusese angajată pentru a portretiza un model din *„Tomorrow's Children"*. Rolul prinsese la public şi, curând, personajul jucat de ea devenise un element important al filmului.

Văzând una ca asta, părinţii ei săriseră în sus – uniţi în disperarea carierei pe care şi-o alesese fiica lor – dar, cu timpul, mama ei se îmbunase. La

urma urmei, Jenna nu făcea decât ceea ce-şi dorise. Lilly trebuia să susţină libertatea de a alege pe care o promova pentru toată lumea, nu numai în familia ei, ci şi prin întreaga lume. Întrucât tatăl Jennei nu-i putea accepta decizia de a juca într-o melodramă, relaţiile lor, cândva atât de strânse, se rupseseră. Apoi, sosise scrisoarea din Africa, invitând-o să vină pentru a participa din nou la o aventură cu un bătrân. Iar acum, totul se sfârşise, secretul era îngropat împreună cu el, dar Jenna n-avea de gând să-l lase astfel.

Zgomotele activităţii care o înştiinţau că oraşul se redeştepta la viaţă începeau să ajungă în cameră, iar Jenna se ridică repede, se îmbrăcă şi porni în căutarea cuiva care s-o ajute la îndeplinirea misiunii.

Căldura după-amiezei era înăbuşitoare şi, în timp ce privea mulţimea trecătorilor, Jenna nu putea decât să se minuneze de robele lungi şi unduitoare purtate de unele femei şi bărbaţi africani, întrebându-se cum puteau supravieţui sub atât de multe materiale, în mare parte de culori închise, care absorbeau razele soarelui. Numai uitându-se la costumele lor, ameţea de căldură. Dar salindienii nu păreau să ia în seamă vremea – şi nici turiştii care li se alăturau pe străzile înţesate de lume. Păreau întru totul mulţumiţi cu hainele lor deschise la culoare, multe comandate de la acelaşi magazin din care îşi cumpărase şi Jenna îmbrăcămintea – absolut perfectă, i se spusese, pentru călătoriile în Africa. Ei bine, dacă voia ca rochia pe care o purta acum să rămână proaspătă şi răcoroasă aşa cum fusese informată, n-ar fi stricat să găsească o călăuză cât mai repede. Materialul începea deja să se înmoaie de căldură.

Jenna grăbi pasul, încercând să pară când mai nepăsătoare posibil faţă de căldură, în mână cu o listă scrisă de managerul hotelului, a companiilor dintre care vreo duzină sau chiar mai mult erau specializate în excursii. Niciuna nu era atât de bună ca Safari Unlimited, îi reamintise acesta. Pentru Jenna nu mai conta. Ar trebuit să găsească uşor printre celelalte o companie dispusă s-o ia într-o expediţie până în Munţii Batari.

Nu-i era deloc uşor. Ba chiar, era de-a dreptul imposibil. Primele două firme pe care le vizită o refuzară scurt, fără a asculta măcar motivele pentru care dorea să facă expediţia. La a treia, reuşi să-i menţină atenţia trează doar atâta cât să vorbească despre tatăl ei. Nu fusese deloc o idee inspirată, după cum află în curând.

— Doctorul Logan. A, da, spuse omul de la comptoar.

Glasul îi era binevoitor, dar expresia din ochii lui îi indică Jennei că îl considera pe tatăl ei nebun. Se lămuri repede că nimeni n-avea de gând s-o ia *nicăieri* pe fiica lui Carl Logan. Însă chiar şi fără a-i menţiona numele, Jenna primea mereu acelaşi răspuns, în timp ce-şi târa paşii de la o companie la alta: nimeni nu se duce în Batari, cu excepţia lui Sam Matlock.

Înfierbântată, transpirată, descurajată şi ajunsă în pragul epuizării, Jenna urcă treptele înguste, din stradă, spre sediul de la etajul întâi al companiei Tour Africa, Inc. Nu figurase pe listă, dar văzuse firma de vis-à-vis. Ceva mai puţin respectabilă la înfăţişare decât celelalte, era ultima ei şansă. Spre marea ei surpriză, găsi o ureche înţelegătoare, un ascultător interesat.

Abia când se scoaseră hârtiile, Jenna îşi dădu seama că patronul firmei Tour Africa se gândea la mai mult decât s-o ducă într-o călătorie în munţi. În timp ce-şi proptea trupul mătăhălos în scaunul rotativ, cu hârtiile în faţă, genunchiul său îl atinse pe al Jennei într-un mod care nu avea cum să fi fost întâmplător, iar când îi zâmbi, plimbându-şi limba peste buzele groase, şi-i întinse stiloul să semneze contractul, Jenna o luă din loc ca o săgeată.

Ieşi în fugă direct pe uşă, coborî scara şi ajunse în stradă. Era mai mult furioasă decât şocată, mai dezamăgită decât dezgustată. Nu dorea decât să-şi îndeplinească misiunea şi să se ţină de promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi, de a vizita mormântul tatălui ei. Încăpăţânarea îl împiedica pe Sam Matlock s-o ia cu el; frica de pericolele terenului era scuza celorlalţi, iar cel care ar fi putut-o călăuzi spre Batari pierduse ocazia din vina propriului său desfrâu.

Nu putea face nimic pentru a schimba ultimele două stări emotive, aşa că singura soluţie era aceea de a învinge, într-un fel sau altul, îndărătnicia lui Sam Matlock. N-avea să-i fie uşor, însă trebuia cumva să-l facă să se răzgândească.

Horătârea îi fu întărită în aceeaşi seară, de băiatul african care îi aduse cina în cameră. După o bătaie uşoară în uşă, tânărul împinse înăuntru căruciorul cu încântare vizibilă, iar Jenna ştiu de ce: era o *frumuseţe,* porţelanurile, argintăria şi cristalurile scânteietoare, şi mâncarea prezentată elegant, despre care Jenna ştia că era la fel de gustoasă pe cât arăta.

În timp ce turna vinul, băiatul întrebă:

— Aţi venit la un safari?

Jenna dăcu din cap:

— Sau, cel puţin, aşa speram. Vreau să mă duc în Munţii Batari.

— Acolo nu se duc mulţi oameni, răspunse africanul, pronunţând fiecare cuvânt cu un accent britanic foarte precis. Este foarte periculos.

— Ei bine, eu vreau să merg oricum, dar am nevoie de o călăuză.

— Sam Matlock, rânji tânărul. El este cel mai bun. Sam Matlock cinează frecvent la hotelul nostru, adăugă el, ca şi cum acest lucru ar fi sporit valoarea de călăuză a lui Sam. Fratele meu, Abdullah, lucrează pentru Sam Matlock, urmă cu mândrie băiatul.

— Tare-aş mai dori ca fratele tău să-l poată convinge să mă ia cu el în Batari, glumi Jenna.

— Nimeni nu îl convinge pe el, sosi adoratorul răspuns, care o făcu să se întrebe dacă nu această situaţie putea fi schimbată în vreun fel.

În seara aceea, la ora nouă, în barul King George, pe scaunul de lângă Sam se lăsă un bărbat înalt şi voluminos. După ce făcu o încercare de a-şi netezi mustaţa blondă-încărunţită, comandă o bere germană. Apoi, se întoarse spre Sam, cu un zâmbet care-i încreţi chipul cu piele tăbăcită.

— Yves mi-a zis că azi ai luat masa cu o blondină frumoasă-foc.

Sam clătină din cap:

— S-a aşezat la masa mea în timp ce *eu* mâncam, Eric. Yves a înţeles pe dos.

Eric trase o duşcă de bere.

— Norocul e numai de partea unora. La masa mea nu se aşază niciodată blondine mişto. Cine e, la urma urmei?

— Fata lui Carl Logan.

Celălalt scoase un fluierat scăzut.

— Va să zică, moşu' avea o fată?

— Actriţă, completă Sam.

— După cum vorbeşti, se pare că nu-ţi convine.

— Cred că joacă în propria ei versiune de tragedie greacă – fiica în căutarea tatălui ei de mult pierdut. Ceva sună fals, la această Jenna Chapman.

— Chapman?

— Numele ei de afiş, se pare.

— A, Doamne sfinte, pe bune, bătu Eric cu pumnul în bar, făcându-l pe Yves să întoarcă privirea spre ei.

— Gata, încă o bere? întrebă acesta?

— Nu, mi-am amintit doar o chestie interesantă.

Răsucindu-se spre Sam, continuă:

— Logan a fost însurat cu feminista aia, Lilly Chapman. Ei, da, *asta* zic şi eu combinaţie. Parc-o şi văd pe fata ăstora doi. Tre' să fie deşteaptă-brici…

— Puţin cam superficială, cred. Categorie uşoară, minţi Sam.

— Nu-mi veni cu de-astea, Sam. Nu se pupă, înţelegi, n-are cum. Fac pariu că e şi focoasă, venind din familia aia. Cred că-i un iad s-ar de-a face cu ea.

— Iau eu berea aia de care ziceai, Yves, ceru Sam, înainte de a-i răspunde lui Eric: nu intenţionez să am de-a face cu ea. Vrea să se ducă în Munţii Batari, în pelerinaj la mormântul lui taică-său. Sau, cel puţin, aşa spune.

— Şi vrea s-o duci tu, înţelese Eric.

— Dacă n-o duci tu, o iau eu, interveni Yves, în timp ce destupa berea pentru Sam.

— S-ar putea să ai ocazia, dacă nu eşti atent, bătrâne. Nu m-aştept să mai găsească pe altcineva dispus să meargă în Batari.

Când Yves se îndepărtă în lungul barului, să servească un alt client, Sam adăugă:

— Ştia unde urmează să plec. Cred că oamenii noştri au lăsat să transpire unele zvonuri despre ce planuri avem.

— Nimic nu e secret în Salindi.

Sam ridică din umeri şi începu să-şi bea berea. Un timp, niciunul nu scoase o vorbă. Barul se umplea cu clienţi ai hotelului care aşteptau să li se elibereze mesele, iar nivelul zgomotului devenea tot mai intens. Erau obişnuiţi cu asta; ba chiar, le plăcea sentimentul de camaraderie. Se cunoscuseră tot într-un bar. Nu unul elegant, ca la King George, ci pe cheu, în portul Tangor. Nimeriseră în taberele opuse ale unei încăierări izbucnite între doi marinari, la un joc de poker, răspândindu-se până când toţi oamenii fuseseră prinşi în învălmăşeală.

După ce totul se sfârşise, se adunaseră de pe jos, îşi strânseseră mâinile şi porniseră spre un alt local de pe aceeaşi stradă – unul care încă mai stătea în picioare, propusese Eric. Făcuse cinste cu un rând de beri, recunoscând că în tinereţe fusese boxer semiprofesionist. Sam avea un ochi învineţit, ca dovadă, iar acesta fusese începutul unei prietenii, mai strânsă decât

majoritatea din acea parte a lumii, dar nu cu adevărat intimă. Eric venise la Tangor cu bani – o droaie. Sam nimerise în acelaşi loc, cu buzunarele goale şi un trecut pe care rarori îl menţiona. Eric nu-l luase la întrebări, iar Sam nu întreba nici el de unde proveneau banii. Aşa era prietenia lor. Singurul gen care ar fi putut să dureze.

Toate acestea se întâmplaseră în anul când statul Salindi îşi cucerise independenţa faţă de Marea Britanie, iar Eric îl compara cu Vestul Sălbatic din anii 1870 – larg deschis şi gata pentru investiţii. Îşi stabilise deja un cap-de-pod în ţară, cumpărând teren ieftin, amenajându-l şi construind hoteluri. Se gândise să înfiinţeze o firmă de safari, iar Sam era omul cel mai potrivit. Un singuratic, inventiv şi părând să nu cunoască frica, Sam era şi atrăgător. Aspectul plăcut-aspru nu strica deloc la un ghid, în vremurile acelea – femeile se dădeau în vânt după aşa ceva. Sam nu fusese greu de convins. Era cea mai bună ofertă pe care o primise. Aşa că, în noaptea aceea, într-un bar din Tangor, se încheiase o asociaţie de afaceri.

Slujba îi convenea lui Sam. La Safari Unlimited, el îşi era propriul şef. Eric respecta acest lucru, fără a-şi forţa niciodată partenerul, fără a-şi arăta deloc muşchii, deşi se luau adesea la ceartă. Iar acum, în barul King George, era pe cale să izbucnească încă una.

— Eu cred c-ar trebui s-o iei.

— Ce? întrebă Sam, care fusese pierdut în gânduri.

— Cred c-ar trebui s-o iei pe tipă în Batari.

— Nici mort. Şi pentru un bărbat e destul de nasol. N-am de gând să-mi încarc expediţia şi cu o muiere histrionică. Nici nu mă gândesc. Cred că e gata masa, adăugă el şi porniră amândoi spre salon.

— Nici chiar dacă eu am cinzeşunu la sută din Safari Unlimited? întrebă Eric, în timp ce se aşezau şi luau listele de bucate.

— Nici dac-ai avea nooşnouă la sută, replică Sam.

Eric râse, schimbând subiectul.

— Cred că mi-ar plăcea să iau la mâncare un Pouilly-Fuissé 1960. Excelent an, pentru burgundul alb. À propos, astă seară cine plăteşte?

— E rândul tău.

— Schimbă vinul ăsta cu unul alb, obişnuit, îi ceru Eric ospătarului. Las scumpeturile pentru serile când plăteşte amicul meu aci de faţă.

După plecarea chelnerului, Eric reveni la subiectul care-l interesa.

— Ar fi o acoperire bună, Sam. Nimeni n-ar sta să se întrebe de ce hoinăreşti prin pustietatea aia din Salindi. Ar părea logic că fiica distrusă de durere a lui Logan vrea să-şi aducă ultimele omagii la mormântul lui taică-său. Şi trebuie să facem tot ce putem ca să ajutăm puterea. Ce le face rău lor, ne face şi nouă.

Se întrerupse, în timp ce vinul era turnat în pahare, adăugând apoi:

— Cred că niciunul din nou nu vrea să se-ntoarcă acolo de unde-am venit.

Peste chipul lui Sam fulgeră o expresie înnegurată.

— Nu, nici eu nu vreau să mă mai întorc.

Eric sorbi din vin, fără prea multă satisfacţie.

— Mai bine luam totuşi Pouilly-Fuissé. Dar, în chestia cu Batari, trebuie să cooperăm.

— Cooperez, confirmă Sam. Fac un drum în munţi – dar fără această Chapman.

— Bine, bine.

Instinctele de luptător ale lui Eric îl înştiinţau când să insiste şi când să se dea bătut.

— Dar eu tot am s-o invit mâine seară, la bairam.

Sam îşi privi prietenul, fără să-i răspundă.

— De ce nu? E frumoasă, iar mie-mi place să-mi decorez petrecerile cu tipe mişto. Şi-n plus, mă interesează să aud ce i-a zis moşu'. Trebuie să-i fi scris, înainte de a muri. Ştii, s-ar putea să fi găsit ceva.

Sam clătină din cap:

— Nu ştie nimic.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă, aşezată pe patul camerei sale din King George Hotel, Jenna scoase scrisoarea tatălui ei din poşetă. Vorbea despre misiunea lui, o căutare pe urmele oraşului pierdut Zaphir. Citise despre asta cu ani în urmă, într-un text străvechi, rămas multă vreme necunoscut. Jenna îşi amintea că îl auzise vorbind despre Zaphir şi intenţiile sale de a-l căuta cândva, dar mereu interveniseră altele – alte afaceri, alte cărări importante ale activităţii lui; toate, expediţii finanţate copios. Niciodată nu reuşise să le stârnească

altora interesul faţă de oraşul pierdut. În cele din urmă, apropiindu-se de sfârşitul zilelor sale de explorare, se hotărâse să-şi finanţeze el însuşi expediţia.

Jenna se rezemă de pernele viu colorate ale patului şi despături scrisoarea. Hârtia *airmail* de culoare albastră-deschisă era mototolită. O netezi şi o citi din nou, pentru a suta oară.

În sfârşit, am o hartă a oraşului! Îmi pierdusem nădejdea de a găsi vreodată una, dar acum o ţin în mâinile mele. Miticul oraş Zaphir nu mai este un mit, ci o realitate. Niciun moment nu m-am îndoit, draga mea Jenna, dar mulţi s-au îndoit de mine *şi de ceea ce numeau ei visul meu donquijottesc. Am cumpărat harta de la un om cu un caracter îndoielnic. De unde o obţinuse, n-am idee, nici nu ţin să aflu. Omul a dispărut la scurt timp după aceea şi de-atunci nu l-am mai văzut.*

Acum, va începe călătoria. Imaginează-ţi doar, să stau, atât de curând, printre pietrele enorme înălţate în jungla luxuriantă, tribut adus africanilor care l-au construit, cu atâtea secole în urmă. Fiica mea, tu eşti singura în care pot avea încredere, aşa că anexez o copie a hărţii. Păstreaz-o bine. N-am fost atât de necugetat încât să scriu lumii întregi despre descoperirea mea. Numai tu îmi cunoşti secretul. Curând, nădăjduiesc, mi te vei alătura. În momentul de faţă, pregătesc o expediţie, dar sper că voi primi veşti de la tine înainte de a porni la drum. Doresc să împărtăşesc această ultimă experienţă miraculoasă cu draga mea tovarăşă de drum din urmă cu atâţia ani, fiica mea, Jenna…

Jenna îşi lăsă spatele peste perne, înghiţindu-şi lacrimile, în timp ce privea din nou harta pe care tatăl ei i-o trimisese în urmă cu aproape o lună. Era desenată foarte rudimentar, aproape copilăresc, cu copacii, stâncile şi alte semne de reper schiţate stângaci, dar cu o scară de proporţii în mile, pe marginea de jos, care părea exactă, şi linii de direcţie atât de precise, încât parcă ar fi fost trasate cu echerul. Jenna confruntase langitudinea şi longitudinea cu coordonatele unei hărţi de voiaj a ţării Salindi, pentru a constata că munţii, în sine, erau poziţionaţi corect. Mai mult nu putea spune, întrucât hărţile oficiale nu prezentau semne de reper ale acelei zone în mare măsură neexplorată.

După ce puse scrisoarea şi harta la loc în plic, iar pe acesta îl introduse

într-un compartiment al poşetei, Jenna se dădu jos din pat şi-şi luă pe ea costumul de baie. O partidă de înot în piscina de jos avea să-i limpezească minţile. Apoi, urma să-şi planifice pasul următor. La fel de hotărâtă ca tatăl ei înaintea sa, Jenna Chapman avea să plece în Munţii Batari, cu Sam Matlock ca ghid. Singura problemă rămânea aceea de a-l convinge pe Sam. Avea să găsească ea o cale.

În timp ce-şi trăgea peste costum o fustă lungă, Jenna văzu pe podea un alt plic. Probabil fusese împins pe sub uşă dimineaţă, când ea încă mai dormea. Curioasă, îl ridică. Înăuntru găsi o carte de vizită în aceeaşi culoare crem ca a plicului, cu chenar bleumarin şi monogramă în relief, E.C., într-un colţ. Era o invitaţie la o recepţie în cinstea primului ministru al statului Salindi, în aceeaşi seară, acasă la Eric Carson.

Inima Jennei se opri un moment în loc. Se interesase destul de meticulos despre compania Safari Unlimited pentru a şti că Eric Carson era partenerul lui Sam. Vârî invitaţia în buzunarul fustei largi, ieşi din cameră şi coborî scara de fier forjat care ducea la piscină, cu interesul stârnit. Se întreba dacă nu cumva asta însemna că Sam Matlock se răzgândise, sau doar că partenerul lui era curios. Şi mai exista încă o posibilitate, mai puţin încurajatoare. Eric Carson i-ar fi putut trimite o invitaţie pur şi simpli fiindcă era o străină care vizita ţara Salindi şi locuia la cel mai popular şi scump hotel din oraş. Probabil că nu era singura clientă a Hotelului King George care fusese invitată la recepţie.

Indiferent din ce motiv, îşi spuse Jenna cu un zâmbet, nici nu s-ar fi putut nimeri într-un moment mai propice. Cu siguranţă, Sam Matlock avea să se afle acolo. Pentru nimic în lume n-ar fi lipsit de la acea petrecere.

În jurul piscinei stăteau aliniate perfect şezlonguri de culoare galbenă-strălucitoare, cu prosoape puse în ordine pe fiecare. Departe, la umbră, se afla o cabană mică, unde se agita să pregătească băuturi acelaşi barman pe care Jenna şi-l amintea din ajun. Nu se îndoia că şi el o ţinuse minte, atât pe ea cât şi scena pe care o crease la ieşirea ei intempestivă din restaurant. Luând locul pe un şezlong, Jenna încercă să se asigure că nu stătea în câmpul lui vizual direct, dar acesta îi captase deja privirea, cu un rânjet care-i transforma zbârciturile feţei în brazde adânci. Mda, bine, reflectă ea, probabil că avea să se facă de râs şi mai mult, înainte de a-şi încheia misiunea. Scoţându-şi fusta, plonjă în bazin.

Dintotdeauna, putuse medita cel mai limpede când făcea mişcare, iar înotul era sportul favorit al Jennei. Terminase douăzeci de lungimi, la vremea când se hotărî să-l ocolească pe Sam Matlock în seara aceea, abordându-l direct pe partenerul lui, cu speranţa ca la acesta să găsească măcar un simulacru din ceea ce-i lipsea lui Sam – inima.

Pe parcursul următoarelor douăzeci de lungimi, încercă să elaboreze o strategie de a-l interpela pe Eric Carson. Întrucât nu ştia nimic despre el, Jenna se hotărî să înceapă prin a-i spune cu sinceritate povestea tatălui ei, dar fără lacrimile care ieşiseră la suprafaţă când vorbise cu Sam Matlock. Astfel, urma să se bazeze numai pe spontaneitate şi pe speranţa că omul era înţelegător. Stabilind şi acest lucru, Jenna îşi termină ultima lungime de bazin, ieşi din apă, întinse peste şezlong prosopul mare şi pufos şi se prăvăli deasupra.

Marginile piscinei încă nu erau ocupate cu înotători şi amatori de soare, dar lângă cabană stăteau doi bărbaţi în costume de tenis, discutând cu barmanul. Fie devenise cam paranoidă, îşi spuse Jenna, fie vorbeau într-adevăr despre *ea*. Toţi trei evitau vizibil să privească în direcţia ei. Luă încă un prosop, pentru a se şterge pe cap, apoi se întinse la soare şi închise ochii.

Peste câteva momente, simţi o umbră acoperind soarele, apoi auzi o voce care vorbea cu un accent ce păstra într-însul o sugestie de Midwest american.

— Domnişoara Chapman? Nu vreau să vă deranjez de la plajă, dar aş dori să mă prezint, spuse el, în timp ce pleoapele Jennei tresăreau, deschizându-se, şi să insist că vă aştept diseară la recepţia mea. Numele meu este Eric Carson.

Ochii Jennei se deschiseră complet. Privi silueta care acoperea soarele – o siluetă, într-adevăr, foarte masivă: un om îndesat, de vârstă medie, cu un zâmbet slugarnic pe sub mustaţa stufoasă, încărunţită. Jenna se ridică în capul oaselor, săltă spătarul şezlongului şi-i strânse mâna întinsă.

— Yves mi-a spus că eraţi aici, continuă Eric, arătând cu capul spre barmanul care acum îi privea fără ascunzişuri de la postul său din cabană; celălalt tenisman dispăruse. L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, urmă el, aşezându-se alături.

— Se pare că a fost foarte cunoscut în Salindi.

— Dar nu întotdeauna înţeles, teamă mi-e, răspunse solemn Eric.

— L-aţi cunoscut bine? întrebă Jenna, sperând că Eric Carson era o sursă de informaţii mai bună decât Sam şi îi putea spune ceva – orice – despre moartea tatălui ei.

Eric clătină din cap:

— Nu la fel de bine ca partenerul meu.

Toate speranţele Jennei se spulberară.

— Carl căuta Zaphirul.

— Într-adevăr, confirmă încet Jenna.

— Nu v-a vorbit despre misiunea lui?

— Numai puţin, într-o scrisoare, răspunse ea evaziv.

— Nimic în legătură cu poziţia oraşului, sau cu problemele pe care le-a întâmpinat?

— Nu, replică Jenna, dintr-odată bănuitoare. Scrisoarea a fost trimisă din Salindi City, înainte de plecare.

Îl văzu dând din cap, cu un aer cunoscător, şi se întrebă de ce era curios Eric Carson. Indiferent de motiv, nu scosese de la ea mai mult decât aflase ea de la el.

— Înainte de a-şi fi pregătit expediţia, tatăl dumneavoastră i s-a adresat lui Sam, pentru a-l conduce în Batari ca să caute oraşul dispărut de a cărui existenţă era atât de sigur.

— Iar el a refuzat să-l ia pe tatăl meu. Acum refuză să mă ia pe mine.

— Este un loc foarte periculos, repetă Eric cuvintele pe care Jenna le auzise de nenumărate ori de la sosirea ei în Salindi.

— M-aţi putea ajuta să-l conving? se luminară ochii Jennei şi, înainte ca Eric să fi apucat să-i răspundă, îi puse o mână pe braţ, privindu-l rugător, dar fără a pierde niciun dram din farmecul despre care putea spune că de astă dată îşi făcea efectul. Nu-l puteţi convinge să mă ia? continuă ea, cu ochii mari şi rugători; Eric clătina din cap, dar Jenna se prefăcu a nu observa. Probabil e cea mai importantă cerere pe care am făcut-o în viaţa mea. *Trebuie* să ajung în Batari, domnule Carson.

— Vă înţeleg sentimentele, credeţi-mă, răspunse el, dar Sam este un om foarte hotărât.

Jenna îşi retrase mâna de pe braţul lui Eric, ceea ce-l făcu să arate cam dezamăgit.

— Şi eu sunt foarte hotărâtă.

— Se vede cu ochiul liber, zâmbi Eric.

— Atunci, mă veţi ajuta?

— Am să-mi dau toată silinţa, dar nu vă pot promite nimic, răspunse el, în timp ce se ridica.

— Poate găsiţi o ocazie înaintea recepţiei de diseară…

— V-am mai spus, domnişoară Chapman…

— Vă rog, numiţi-mă Jenna, îi propuse ea, cu un surâs.

Eric zâmbi şi el:

— Iar eu sunt Eric. Cum spuneam, voi vedea ce pot face. Acum, ar fi cazul s-o iau spre duşuri.

— A fost un meci reuşit? întrebă Jenna, cu interes simulat. Nu mai avea în minte nimic altceva decât călătoria ei şi speranţa că acel om putea s-o ajute, dar flirta puţintel, doar în eventualitatea că acest lucru putea servi pentru binele cauzei.

— Cât de reuşit te poţi aştepta de la un grăsan care a trecut la sedentarism. Sam face mişcare în călătoriile lui, dar eu stau prea mult timp la birou şi prea puţin pe teren. Poate, adăugă el, iar Jenna înţelese că flirta la rândul lui, facem o partidă împreună, înainte să pleci din Salindi.

— Nu plec din Salindi, Eric, îi aminti ea, până nu văd Munţii Batari.

Eric râse din nou:

— Voi face tot ce pot. Ne vedem la recepţie, Jenna. Cealaltă gimnastică dragă mie e dansul şi sper că mă vei onora cu unul, diseară?

— Desigur, acceptă ea, cu cel mai dulceag surâs.

În timp ce-l privea pe Eric îndepărtându-se spre duşuri, Jenna ştiu că avea să facă tot ce putea pentru ea. Se vedea clar că Eric Carson era un om cu multă experienţă, care călătorise în lung şi-n lat şi se confruntase adesea cu pericolele; dar, când era vorba de femei, nu se îndoia că era mai puţin leu şi mai mult mieluşel.

Însufleţirea stârnită de acest gând fu, însă, de scurtă durată, căci imediat înţelese cât de enormă era sarcina pe care i-o ceruse lui Eric: aceea de a-l face pe Sam Matlock să se răzgândească. Ceva îi spunea că nimeni n-avea să poată face vreodată asta. Ei bine, îşi spuse Jenna, în timp ce se ridică şi plonja iarăşi în apa limpede şi răcoroasă, toate aveau un început. Înainte de a ieşi la suprafaţă, Jenna se hotărâse deja cu ce să se îmbrace la recepţie.

Pe înserat, când Jenna ieşi de sub duş, rochia ei lungă şi albă, cu bretele, stătea agăţată pe partea din spate a uşii, proaspăt spălată şi călcată la serviciul de valeţi şi gata pentru a fi îmbrăcată. În timp ce înota lungimile de bazin, Jenna luase încă o hotărâre: simplitatea rochiei avea să fie contracarată de îndrăzneala machiajului. Probabil că Sam Matlock prefera o înfăţişare naturală, ca în aer liber, dar aşa ceva nu l-ar fi năucit. Iar ea plănuia ca în acea seară să-l pălească drept în moalele capului.

Îşi scoase trusa de machiaj, se aşeză la măsuţa de toaletă şi nu se mai ridică decât peste o jumătate de oră, când îşi luă pe ea rochia, dădu cu peria prin păr până când acesta ajunse să i se reverse în valuri aurii bogate peste umeri, şi se examină în oglindă cu un ochi critic. Avea pielea uşor bronzată, strălucind în contrast cu albul rochiei, iar culorile pământeşti ale fardului, evidenţiate cu o tuşă subtilă de violet deasupra ochilor îndepărtaţi pe faţă, îi conferea exact înfăţişarea exotică pe care o urmărise. Jenna îşi mai adaugă încă o undă de roşu pe obraji, în timp ce telefonul începea să sune.

Din receptor se auzi vocea bine modulată a lui Lilly Chapman:

— Ce legătură bună, iubito. Se-aude de parcă am sta în camere alăturate, când eu sunt tocmai hăt departe, aici la Geneva.

— La Geneva? Ce Dumnezeu cauţi acolo, Lilly?

Jenna începuse să i se adreseze mamei sale pe numele mic de la vârsta de trei ani.

— Am venit la un congres internaţional despre foametea din lume. Sunt înscrisă la cuvânt.

— Ai dreptate, îşi aminti Jenna. Citise despre conferinţă şi participarea mamei sale la aceasta cu câteva săptămâni în urmă, dar nu-i era întotdeauna uşor să ţină urma activităţilor lui Lilly.

— Totul merge perfect, continuă Lilly. Dar nu de-asta te-am sunat, Jenna. Voiam să discut cu tine despre călătoria ta în Africa.

Jenna încălţă sandalele cu tocuri înalte, aruncând o privire spre ceas. Mama ei se pregătea să se lanseze într-o tiradă. Deşi Jenna putea ţine piept în confruntarea iminentă, recepţia era pe punctul să înceapă, iar ea dorea să profite de fiecare minut.

— Ştii, mamă, eu… încercă ea.

— Ceea ce încerci să faci e nici mai mult, nici mai puţin decât o nebunie, Jenna, o întrerupse Lilly.

Oricât era de grăbită, Jenna fu nevoită să zăbovească pentru a se apăra de această acuzaţie.

— Nu e nicio nebunie, Lilly. E un lucru pe care *trebuie* să-l fac.

— Dintr-un sentiment de vinovăţie?

— Nu, din dragoste.

Şi totuşi, exista şi vinovăţia. Încercă să nu se gândească la motivele pentru care continua s-o roadă.

Lilly n-o asculta.

— A *lui* a fost ideea, să pornească pe coclauri alergând după vise.

— Ştiu, Lilly.

Un moment, Jenna se lăsă captată de trecut, când mama şi tatăl ei o trăgeau în două direcţii opuse – mai-mai s-o sfâşie.

— Cu siguranţă, nu există niciun motiv ca să continui cu nebunia asta.

Jenna oftă sonor. Mai purtaseră aceeaşi discuţie şi înainte, mama ei aducând argumente practice şi reale, în timp ce Jenna nu ştia decât ceea ce simţea – regretul, durerea care o împingea spre Africa.

— Cred că de fapt nici nu contează, Lilly. Nu găsesc pe nimeni care să mă ducă în Munţii Batari. Toţi spun că e prea periculos, dar cred că ceea ce vor *ei* să spună – accentuă ea pluralul, evitând intenţionat să menţioneze numele lui Sam Matlock – e că eu n-aş fi în stare să rezist.

— Hmmm, asta-nseamnă că nu te cunosc prea bine. Tatăl tău te-a purtat prin tot Peloponesul, la vârsta de şase ani, la opt te-a cocoţat pe piramide, iar…

Jenna se uită din nou la ceas.

— Nu cred că aşa ceva ar impresiona pe cineva de-aici, Lilly, dar îţi mulţumesc pentru votul de încredere.

— Ei bine, dacă nu găseşti un safari până în munţii aceia, atunci vino la Geneva. Ne vom lua câteva zile libere şi ne repezim până-n Anglia. Am nişte relaţii foarte bune la Royal Academy din Londra. Aş putea să te prezint…

— Nu, Lilly, în niciun caz. La vârsta mea, nu mai iau lecţii de artă dramatică.

— Vârsta de douăzeci şi opt de ani e foarte fragedă, draga mea.

— Nu şi ca să încep studiul actoriei, replică Jenna. Oricum, o bună tehnică actoricească ar putea de-a dreptul să mă distrugă, în *„Tomorrow's Children"*, adăugă ea, râzând.

La capătul firului se lăsă o tăcere deloc neaşteptată. Urma, de obicei, după fiecare referire la cariera Jennei în melodrame. După scurta întrerupere, Lilly continuă cu vioiciune:

— Atunci, mai stăm în Geneva câteva zile şi voi veni şi eu cu tine la New York. Conferinţa se termină mâine…

— Ba nu, Lilly, eu rămân aici.

— Parcă ziceai că nu găseşti ghid.

— Am să mai încerc.

— Bravo ţie, spuse Lilly pe neaşteptate. Dacă ţii cu tot dinadinsul la expediţia asta în inima Africii, atunci, dă-i înainte. La urma urmei, eşti fiica mea, şi nici *eu* nu m-am mulţumit niciodată cu un refuz.

— N-am s-o fac nici eu, Lilly.

Era timpul să închidă, dar mai avea ceva de spus.

— Nu vreau decât să-i văd mormântul şi să-mi iau rămas bun de la el.

— Te înţeleg perfect, iubito. Şi vei ajunge. Iar când reuşeşti, transmite-i rămas bun şi din partea mea.

— Aşa voi face.

Pe Jenna o aştepta o maşină, ca s-o ducă la recepţie. Nu prevăzuse un asemenea tratament regesc şi se întrebă dacă nu cumva acesta era modul lui Eric de a-şi prezenta scuzele pentru că nu reuşise să-l convingă pe Sam. Când şoferul îi deschise portiera, în timp ce intra, Jenna alungă acest gând, conchizând că nu era decât un gest galant din partea lui Eric Carson. Se rezemă de pernele canapelei, savurând senzaţia, pentru a profita la maximum de drumul desfătător pe străzile din Salindi, încă luminoase şi pline de viaţă, în vreme ce se lăsa înserarea. În sfârşit, maşina descrise o curbă largă pe poarta cu stâlpi de piatră a unei moşii întinse.

Limuzina cu Jenna nu era decât una dintre numeroasele maşini de lux intrare pe poartă în seara aceea. Conacul maur de stuc alb se înălţa în faţă, înconjurat de nenumăraţi copaci imposibil de identificat, arbuşti şi flori de toate soiurile şi culorile. Într-o parte a casei, Jenna văzu fum înălţându-se din făcliile bine îngrijite, înfipte în pământ. Pe treptele din faţă abundau valeţi în livrea, deschizând uşile şi potfind oaspeţii, cu gesturi ample şi zâmbete largi.

Jenna trecu printre ei cu o înfloritură despre care fu sigură că le plăcu, ajunse în rotonda de la intrare şi privi la iureşul de culori din jur. Frumoasele

costume africane ceremoniale creau în sala cu cupolă un efect caleidoscopic. Până şi femeile europene purtau rochii viu colorate – unele neformaliste, altele lungi până la pământ. Rochia Jennei era singura albă din toată încăperea. Zâmbi în sinea ei, când Eric Carson observă coloana de alb în mijlocul tuturor celorlalte culori şi se grăbi s-o întâmpine.

Îi oferi braţul, iar Jenna îşi rezemă uşor mâna pe inul neted al mânecii lui. În timp ce treceau prin antreu, spre principala sală de bal, simţi capetele întorcându-se în direcţia lor. O mică formaţie combo cânta un gen de muzică reggae pe care dansau deja câteva perechi. Lângă un perete fusese întins un bufet somptuos, pe o masă lungă, iar chelnerii circulau ţinând sus tăvi de şampanie.

Eric culese două pahare de pe o tavă de argint în trecere şi-i oferi unul Jennei. Deşi astă seară, în sacoul de dineu, arăta puţin mai civilizat decât cu echipamentul umed de tenis, Jenna avea totuşi impresia unui bărbat colţuros care purta haine solemne şi avea o casă elegantă dar, totuşi, se simţea stânjenit în preajma unor femei ca ea. Ceva îi spunea că, întotdeauna, barmaniţele aveau să rămână mai pe gustul lui decât contesele. Tocmai din acest motiv, presupunea ea, contesele îl găseau fascinant.

Totuşi, Jenna nu venise acolo pentru a analiza viaţa mondenă a lui Eric Carson. Luă o înghiţitură de vin şi îl privi peste buza paharului, în aşteptare.

— Îmi pare atât de bine că ai putut veni, spuse Eric, iar ea ştiu că nu reuşise să schimbe intenţiile partenerului său.

— Tot mai refuză să mă ia cu el? întrebă, cu un tremur în voce care o surprinse chiar şi pe ea însăşi.

— Crede-mă, Jenna, am făcut tot ce mi-a stat în putere pentru a-l convinge pe Sam să se răzgândească, dar…

— Ştiu. Omul ăsta pare de neclintit.

În timp de vorbea, Jenna îl văzu în partea cealaltă a sălii. Stătea rezemat de uşă, cu un pahar de şampanie într-o mână, conversând cu o femeie foarte drăguţă, în rochie verde încinsă cu cordon. Părea atât plictisit, cât şi interesat, îşi spuse Jenna, întrebându-se cum era posibil aşa ceva. În smokingul său, parcă ar fi fost un actor dintr-un film exotic de spionaj, dar Jenna ştia că Sam Matlock nu juca niciun rol. Cel pe care îl privea era un om *real*, iar această revelaţie o făcu să se simtă dintr-odată lipsită de putere. Întoarse capul, privind din nou la Eric, care îi urmărise direcţia privirii.

— Nu *pare* de neclintit, *este*, preciză el.

— Cineva, ceva, tot ar putea să-i schimbe gândul. Numai dac-aş…

Înainte de a apuca să termine propoziţia, dinspre rotondă se stârni agitaţie, iar Eric îşi îndreptă perceptibil umerii.

— Este primul ministru, spuse el. Va trebui să te las, un timp.

Se grăbi s-o prezinte pe Jenna câtorva dintre perechile care stăteau prin apropiere, pentru a nu rămâne complet singură. În timp ce se întocrea să plece, Jenna îl atinse uşor pe mânecă.

— Voi avea posibilitatea să-l cunosc pe primul ministru? întrebă ea.

Dintr-odată, în minte începuse să i se contureze un plan alternativ.

— Sigur că da, răspunse Eric. Nu peste mult, se va amesteca printre oaspeţi, şi voi avea eu grijă să-şi găsească drumul până la tine.

Cu aceste cuvinte, Eric porni prin sală, tocmai când intra primul ministru Bundo cu suita lui, toţi îmbrăcaţi în robe lungi şi ample, excepţie făcând conducătorul lor, care purta un costum în talie.

— Întotdeauna se îmbracă foarte englezeşte, o informă o femeie din apropiere pe Jenna, care se uita surprinsă.

În timp ce-l privea pe negrul înalt trecând prin încăpere, de la un grup la altul, mereu precedat cu grijă de câţiva oameni de-ai săi, Jenna află de la invitaţii din jur că Bundo învăţase într-o şcoală misionară anglicană, departe în savană. Cucerise atenţia unuia dintr profesori, care îi procurase burse de studii, mai întâi în Salindi City, iar apoi în Anglia. După ce absolvise dreptul la Oxford, se înapoiase în Salindi şi, când ţara îşi câştigase independenţa faţă de britanici, cu şapte ani în urmă, fusese ales guvernator.

— E un om remarcabil, o informă cineva, ţine legătura cu ambele lumi, dar rămâne credincios poporului său. E cel mai cinstit conducător pe care-l poţi întâlni vreodată.

În următoarea jumătate de oră, Jenna îşi ascultă noile cunoştinţe şi urmări deplasările primului ministru prin încăpere. Unul dintre primele sale popasuri fusese făcut pentru a-l saluta pe Sam. Vorbiseră încet câteva minute şi, când Bunto îşi continuase drumul, Sam privise spre ea. O observase, Jenna nu avea nicio îndoială; dar nu făcuse niciun pas în direcţia ei. Acum, totul depindea de primul ministru.

Cu Eric alături şi Sam rămânând pe loc, Bundo traversă sala spre locul unde stătea Jenna.

— Draga mea domnişoară Chapman, începu el, cu un puternic accent britanic. Vă urez bun venit în Salindi. Regret, însă, că aţi făcut această călătorie în circumstanţele triste ale morţii tatălui dumneavoastră.

— Vă mulţumesc mult pentru scrisoare, domnule prim ministru.

— A fost minimum ce-am putut face. Acum, dacă mai există vreun alt mod în care să vă pot ajuta…

Jenna trase adânc aer în piept.

— Am venit la cabinetul dumneavoastră, acum câteva zile, dar n-am reuşit să vă văd.

— Într-adevăr? privi Bundo în jur, spre suita sa, ca şi cum s-ar fi întrebat care dintre asistenţi o ţinuse la uşă. Jenna îl văzu în grup pe secretarul primului ministru.

— Da, continuă ea, am venit în legătură cu ancheta asupra morţii tatălui meu, însă nu am putut obţine niciun răspuns.

Primul ministru ridică mâinile, parcă într-un gest de resemnare.

— Avem o ţară foarte întinsă, domnişoară Chapman, în unele părţi aproape inaccesibilă. Investigaţiile noastre nu au putut ajunge decât până la un punct. Acolo, atât de aproape de Batari…

Lăsă fraza în aer.

— Patrulele noastre n-au reuşit să afle nimic. Şi nu a existat niciun martor. Teamă mie, urmă el, cu o expresie de compasiune intensă în ochi, că s-ar putea să nu descoperim niciodată ce anume s-a întâmplat.

Jenna se aşteptase la un asemenea răspuns. Şi tocmai din cauza nereuşitei lui de a ajuta la rezolvarea misterului morţii tatălui ei, era posibil ca primul ministru să-i aprobe următoarea cerere.

— Mai e încă ceva, spuse ea, încet.

Primul ministru zâmbi, cu dinţii săi albi lucind pe faţa de abanos.

— Guvernul meu vă stă la dispoziţie.

— Nu tocmai la guvernul dumneavoastră mă gândeam, ci la unul dintre cetăţenii adoptivi ai ţării.

Eric se balansă pe călcâie, cu un rânjet pe chipul său lătăreţ, ca şi cum ar fi ştiut ce urma. În partea opusă a sălii, unde la un moment dat, pe parcursul conversaţiei, se lăsase liniştea, Jenna îl văzu pe Sam privind-o. Aproape că-i putu simţi trupul încordându-se.

— Înţeleg că urmează să plece un safari în Munţii Batari. Aş dori să

participip şi eu.

— Domnişoară Chapman… dădu primul ministru s-o întrerupă, dar apoi o lăsă să termine.

— Vreau să vizitez mormântul tatălui meu, domnule prim ministru. Ca fiică a lui, doresc să-mi iau rămas bun de la el, declară Jenna, susţinându-i cu fermitate privirea.

— Draga mea domnişoară Chapman, ştiţi bine că locul de veci al tatălui dumneavoastră se află departe de lumea civilizată. Nu e practic pentru dumneavoastră să vă deplasaţi până acolo.

— Am mai auzit această obiecţie, domnule prim ministru, dar sunt convinsă că pot face călătoria. Nu am nevoie decât de un ghid, mai adăugă ea, privind prin încăpere, către Sam. Cineva care nu s-ar teme să mă conducă.

Alte câteva persoane se opriră din discuţii. În sală se lăsa o linişte tot mai adâncă.

Primul ministru râdea cam nervos, iar Eric începea şi el să arate destul de încurcat, deşi surâsul continua să-i încreţească faţa.

— Vă amintiţi, cu siguranţă, spuse Bundo, că sunteţi străină aici şi nu înţelegeţi realităţile călătoriilor prin savană.

— Am călătorit frecvent cu tatăl meu şi ne-am făcut de multe ori tabăra în asemenea condiţii.

— S-ar putea să fie adevărat, sosi răspunsul, care acum era oarecum împăciuitor, dacă nu chiar condescendent, îşi spuse Jenna. Dar eu mă refer la pericole mult mai mari decât animalele sălbatice ale regiunilor noastre. Prin veldt bântuie braconierii şi, uneori, deşi deţinem controlul complet de-a lungul frontierelor, se ivesc probleme mai serioase. Există anumiţi oameni dornici să provoace dificultăţi aici, în Salindi. Nu toată lumea e încântată de tânăra noastră democraţie.

— Genul de oameni care l-ar fi putut ucide pe tatăl meu?

Întrucât primul ministru se oprise de atâta timp să stea de vorbă cu Jenna, începură să se adune şi alţi oaspeţi curioşi, din diverse părţi ale încăperii. Bundo îi surâse Jennei destul de benign şi, când vorbi, păru să se adreseze tuturor.

— După cum v-am spus, întrucât avem o ţară atât de mare şi diversificată, s-ar putea să nu cunoaştem niciodată răspunsul.

Şi, ca şi cum aceste cuvinte ar fi reprezentat concluzia cea mai

satisfăcătoare, dădu să plece mai departe.

Dar Jenna nu era deloc satisfăcută. Era plină de furie şi frustrare şi nu ştia decât că nu-l putea lăsa să-i scape; nu încă, cel puţin nu înainte de a-i spune tot ceea ce avea de spus. Nesigură ce altceva ar fi putut face, Jenna întinse mâna, apucându-l de mâneca sacoului. Imediat, doi membri ai suitei păşiră înainte, cu expresii ameninţătoare. Bundo le făcu semn să se retragă.

— Ştiu că nu-mi datoraţi nimic, domnule prim ministru. Sunt străină în Salindi, la fel de străină cum a fost şi tatăl meu, dar el şi-a dat viaţa aici. A murit singur, fără nimeni apropiat alături, luciră de lacrimi ochii albaştri ai Jennei. Fiind dumneavoastră înşivă familist…

De-acum, pornise pe calea deducţiilor, dar reacţia lui o anunţă că ghicise corect.

— …nu mă îndoiesc că ştiţi ce trebuie să fi însemnat asta pentru el, să moară singur.

— Domnişoară Chapman…

Da, *era* mişcat; Jenna o vedea clar. Dar bărbaţii din jurul lui se adunaseră şi mai strâns, formând un baraj în faţa ei. După tăcerea din sală, Jenna înţelese că provoca o scenă, dar puţin îi păsa. În acel moment, ar fi fost capabilă de orice; s-ar fi aruncat la picioarele lui. Şi totuşi, ceva anume din expresia primului ministru, o anume tandreţe pe care o zări acolo, îi dădea speranţa că aşa ceva nu avea să fie necesar.

— Tot ce vă cer e să văd locul de veci al tatălui meu, să-mi iau rămas bun de la el. Ştiu că nu a fost un conducător, ca dumneavoastră. Era un străin, un visător, dar a avut totuşi o viaţă demnă de respect, nu de aruncat la gunoi.

Lacrimile i se revărsară, pornind să-i şiroiască pe obraji. Bundo le văzu şi, un moment, stătu neputincios, în timp ce Jenna îşi regăsea controlul. În acel moment, primul ministru aruncă spre Eric o privire întrebătoare, apoi către locul din partea cealaltă a încăperii, unde continua să stea Sam. Jenna văzu acest lucru printre lacrimi şi simţi că, indiferent care era motivul călătoriei lui Sam Matlock în Batari, primul ministru însuşi era implicat şi el.

Nu îndrăzni să se uite la Sam, dar văzu în ochii lui Eric încuviinţarea şi-şi forţă avantajul, cu o ultimă rugăminte, care răsună în tăcerea de-acum desăvârşită.

— Nu doresc altceva decât să-i văd mormântul. Numai atât şi nimic mai mult. Dumneavoastră o puteţi rezolva. Vă rog, ajutaţi-mă.

În clipa următoare, chiar când presiunea întregii săli părea să-l strivească, primul ministru se hotărî.

— Aşa cum aţi menţionat, domnişoară Chapman, în zona unde a decedat tatăl dumneavoastră urmează să plece un safari. Nu are scop turistic, desigur, dar cred că s-ar putea face unele aranjamente cu Sam Matlock.

Peste tot, în jurul lor, capetele începură să se întoarcă spre locul unde stătea Sam, în tăcere.

— Nu există niciun alt om căruia să-i pot încredinţa o asemenea misiune, continuă Bundo, şi anume, s-o conducă pe domnişoara Chapman până la mormântul tatălui dumneaei şi s-o aducă înapoi în siguranţă. Să nu respingem o asemenea rugăminte, adăugă el, cu un glas ce răsuna prin toată încăperea şi mai departe; inutil, însă, de vreme ce Sam auzise fiecare cuvânt al conversaţiei dintre Jenna şi primul ministru.

Trecu un lung răstimp, după care Sam răspunse:

— Partenerul meu şi cu mine ne aflăm în această ţară prin bunăvoinţa dumneavoastră, domnule prim ministru. Evident, voi face ceea ce-mi cereţi.

Primul ministru zâmbi, acceptă mulţumirile Jennei şi, în sfârşit, porni mai departe. Mulţimea tăcută, încremenită, se însufleţi din nou. Dându-şi seama că avea faţa brăzdată de lacrimi, Jenna porni printre musafiri, pentru a-şi pune la punct înfăţişarea.

Briza care adia prin grădină, dinspre bougainvilee, ibişi şi palisandri, era dulce şi răcoroasă; muzica plutind din sala de ban răsuna în surdină prin aerul nopţii. Din umbra copacilor înalţi ce mărgineau casă, Sam o privea pe Jenna cum se îndrepta spre zidul scund al grădinii. Rochia i se zărea ca un miraj spectral pe fundalul verde închis din jur. Întoarse uşor capul, iar văpaia făcliilor din noapte îi pâlpâi peste faţă, luminându-i curba perfectă a bărbiei, pomeţii înalţi. Licăririle jucau în părul lucitor şi-i făceau ochii mari şi albaştri să strălucească. Chiar şi din locul unde stătea, Sam putea distinge nuanţa fardului de deasupra perdelelor negre ale genelor. Îşi imagina că Jenna se străduise mult să realizeze acel efect, care nu-i scăpase din prima clipă când ea intrase în sala de bal. Era frumoasă; nu putea s-o nege. Avea nevoie de un act deliberat de voinţă, pentru a-şi stăvili junghiul ascuţit de dorinţă pe care-l simţea privind-o.

Nu aşa ar fi trebuit să reacţioneze. Trebuia să rămână rece şi distant,

pentru a o putea descuraja să pornească în călătoria aceea blestemată. N-avea decât să-i stânjenească scopurile, ceea ce Bundo şi Eric n-aveau cum să nu fi ştiut – şi o ştiau, desigur, dar se pierduseră din cauza puterii ei de convingere şi, fără îndoială, dintr-a frumuseţii.

Frumuseţea era cea mai neliniştitoare, însă Sam n-avea de gând să cedeze sub vraja ei, nici chiar acum, când ieşi din umbră, iar Jenna îl privi.

— Ai dat un spectacol extraordinar înăuntru, spuse el.

Cuvintele răsunau întrucâtva mai reci decât intenţionase, dar erau necesare pentru a-i ţine piept acelei femei care îi curta – şi-i cucerea – pe toţi cei din jurul ei.

— N-a fost niciun spectacol, ridică Jenna bărbia, cu gestul pe care Sam începea să-l recunoască, atât sfidător, cât şi ispititor; nu-i dădu atenţie.

— Oricum s-o fi numind, l-ai făcut pe primul ministru să-ţi mănânce din palmă – ceea ce e efectul dumitale obişnuit asupra bărbaţilor, cred.

Dintr-odată, se întrebă care erau bărbaţii – sau bărbatul – din viaţa ei, după care încercă, fără succes, să-şi alunge gândul.

— De *bărbaţi*, nu ştiu ce să zic, replică ea, accentuând cuvântul, dar ştiu că primul ministru Bundo a procedat aşa cum se cuvenea.

Sam era nevoit s-o recunoască: îşi păstra calmul, fără să pară descumpănită de remarca lui.

— Mi-a aranjat să călătoresc până la mormântul tatălui meu. Nu-mi pare rău decât că aceste aranjamente te includ şi pe dumneata, din moment ce ştiu cât de dezgustătoare ţi-este ideea de a mă lua în safari.

În cuvintele ei se simţea cea mai dezgolită sinceritate.

Sam, însă, o contrazise.

— Nu e deloc dezgustătoare, încercă el să fie la fel de franc ca Jenna. Periculoasă, însă, da. Nu cred că eşti conştientă ce te aşteaptă, *dacă* porneşti în călătoria asta.

Jenna îl privi lung, intens. În acea expresie, Sam descifră inteligenţă, inteligenţa pe care o depistase şi o negase atât de vehement faţă de Eric. Citi şi dispreţ, în cuvintele ei lente şi calculate.

— Sunt foarte conştientă ce înseamnă condiţiile de viaţă în safari. Nu cred c-ai să mă găseşti complet neputincioasă, domnule Matlock.

— Niciun moment nu m-am aşteptat să fii neputincioasă, domnişoară Chapman. Tocmai ai demonstrat că eşti foarte competentă, mai ales atunci

când e vorba să obţii ceea ce vrei. Iar acum, că ţi-ai impus punctul de vedere, sper că te vei gândi mai bine dacă să faci sau nu călătoria asta.

— Niciodată, replică Jenna. Chiar credeai că m-ai fi putut determina să mă răzgândesc? îşi înălţă ea din nou bărbia, iar Sam fu nevoit să zâmbească. Prostul de el, chiar se *aşteptase* s-o descurajeze.

— Nu crezi că-mi pot purta singură de grijă? continuă ea, provocatoare.

— Nu sunt sigur că pot avea *eu* grijă de dumneata.

— Nici nu va fi nevoie. Te asigur, domnule Matlock, că sunt capabilă de a mă descurca în acest safari fără niciun ajutor din partea dumitale. Consideră-mă doar o pasageră ca oricare alta şi nimic mai mult. Îţi garantez că nu-ţi voi crea niciun fel de dificultăţi. Sunt foarte hotărâtă, la fel ca tatăl meu.

Sam se stăpâni înainte de a-i aduce aminte ce anume i se întâmplase tatălui ei, însă Jenna îi observă expresia.

— Ştiu, spuse ea, coborând ochii, dar de astă dată finalul va fi altul.

Aproape că-i putea simţi tristeţea, şi totuşi, când ridică din nou privirea spre el, curajul îi revenise.

— Îmi dau seama că nu vrei să te însoţesc şi aş dori să am altă soluţie. Din păcate, nu am niciuna.

Sam încercă să nu zâmbească, faţă de ironia situaţiei. Ea nu voia să vină cu el; el nu voia s-o ia. Erau uniţi de împrejurări şi niciunul nu putea mişca un deget – graţie lui Bundo. Sam nu se îndoia că primul ministru comisese o greşeală, dar acesta era un lucru pe care trebuia să-l discute cu Eric, mai târziu şi pe îndelete. Trebuia doar să găsească o cale de a rezolva problema pe ocolite. Iar Jenna *era* o mare problemă, fie şi frumoasă.

Iar acum, stătea în faţa ei, cu îndârjirea întipărită în toate contururile trupului, cu bărbia ridicată, sânii repeziţi înainte şi picioarele puţin depărtate; o fată-băieţoi cu siluetă de zeiţă, în acea rochie albă fluidă pe care adierea o mângâia atât de seducător. Sam clătină din cap. Trebuia să ia seama, altminteri chiar avea să-i încurce toate planurile de călătorie. Nu-i mai rămânea decât să-şi păstreze calmul – şi distanţa.

— Okay, domnişoară Chapman, reluă el într-un târziu, se pare că vom fi tovarăşi de drum. Îţi voi trimite la hotel o listă cu tot ceea ce ai de cumpărat. Plecăm în două zile şi vom porni cu noaptea-n cap. Te voi aştepta să fii gata înainte de răsăritul soarelui.

— Sunt obişnuită cu deşteptările la crăpatul zorilor, domnule Matlock. Voi fi gata.

— Un lucru numai să reţii, asta nu mai e actorie. E realitatea.

— Niciodată n-am făcut confuzii între una şi cealaltă, domnule Matlock, mai spuse ea, în timp ce se răsucea pe călcâie, pornind spre casa viu luminată.

Capitolul 3

Sam Matlock numai de Jenna nu avea nevoie în expediţia sa spre Batari. Acest lucru fusese absolut clar, de la bun început. În timp ce porneau la drum, Jenna nu se aştepta la nicio schimbare. Şi nici nu observă vreuna. Dacă se putea, Sam era şi mai puţin prietenos decât fusese în grădină, cu două nopţi în urmă, când încercase s-o convingă să renunţe la călătorie.

La vederea ei, sosind cu lucrurile împachetate eficient şi cu grijă într-o singură geantă, aşa cum o instruise el, Sam nu făcu decât s-o salute din cap, după care îi spuse unui hamal să pună geanta în spatele camionetei, iar pe *memsahib* s-o pună în spatele jeepului, ceea ce omul făcu întocmai. Pe bancheta din spate, Jennei i se alătură Abdullah, fratele chelnerului ei de la King George. Acesta o privi cu un zâmbet prietenos, care o făcu să se simtă atât de comod cât se putea în situaţia dată, având în vedere că omul stătea cu o puşcă uriaşă rezemată dezinvolt peste genunchi. Jenna încercă să se consoleze cu faptul că avea să fie protejată de tot ceea ce i-o fi rezervat soarta, dar îşi dorea totuşi ca ţeava puştii să stea îndreptată în partea opusă. Sam se aşeză pe locul din faţă, lângă Ali, şoferul.

În timp ce ieşeau din oraş, Jenna încercă să se destindă, neluând în seamă puşca de pe genunchii lui Abdullah şi viteza cu care conducea Ali jeepul. Zburau peste hopuri ca şi cum acestea nici n-ar fi existat, iar Jenna se ţinea pe viaţă şi pe moarte. Sam şi Abdullah nu păreau să observe. Ba chiar, surâsul pe care i-l adresa tânărul negru Jennei în timp ce aceasta se hurduca încoace şi-ncolo era mai larg ca oricând.

În sfârşit, e\nd blocurile înalte şi hotelurile de lux din Salindi City rămaseră în urmă, Ali încetini. Oraşul era înlocuit de sate alcătuite din colibe de chirpici, cu acoperişuri din stuf, şi spaţii întinse. Jenna aproape că-i simţi pe cei trei bărbaţi relaxându-se. Camioneta lui Sam, cel de-al doilea vehicul al micului lor cortegiu, care rămăsese departe în urmă, cu toată graba lui Ali de

a ieşi din oraş, îi ajunse la rândul ei, şi îşi continuară drumul în tandem. În camionetă stăteau Matope şi fiul său, Juma, care nu părea să aibă mai multe de paisprezece ani. După felul cum îl instruia Matope, în Swahili, să fie atent cu oalele şi tigăile, Jenna deduse că el era bucătarul expediţiei. Vasele de gătit erau limitate ca număr, iar Jenna avea impresia că trecuseră prin vremuri mai bune, încercând să nu se gândească ce fel de mâncăriru aveau să fie gătite în cortul-popotă.

Se gândise cu multă băgare de seamă ce haine să-şi aleagă pentru a le împacheta în singura geantă permisă, spre a fi atât comode, cât şi prezentabile. Cu speranţa de a evita privirile dezaprobatoare ale lui Sam, avusese grijă îndeosebi cu ţinuta aleasă pentru prima zi a călătoriei, o fustă de bumbac în spic, crem, o bluză tricotată bleu-pal, mocasini de piele cu talpă groasă şi o pălărie colonială kaki, care s-o apere de soare. Sam nu păruse să le dea nicio atenţie dar, cel puţin, nici nu obiectase, reflectă ea. Era şi asta o oarecare victorie. Totuşi, însă, cum ar fi putut comenta, când hainele bărbaţilor variau de la şorturi, tricouri şi bocancii grei ai lui Ali şi Abdullah, până la robele lungi şi largi şi fesurile lui Matope şi ale fiului său.

Sam, care arătase atât de splendid în tuxedo, cu doar două seri în urmă, purta acum cămaşa moale kaki, pantalonii şi ghetele scâlciate, cu stilul firesc al unui om ce se simţea la largul său faţă de sine însuşi şi de mediul înconjurător. Pălăria cu boruri largi îi stătea trasă pe un ochi, abia atingând partea de sus a ochelarilor de soare fără rame. Jenna îi observă gulerul ros al cămăşii şi linia închisă pe care o lăsase transpiraţia în jurul panglicii de la pălărie. Nu era un echipament cumpărat anume pentru acea ocazie, ci îmbrăcămintea utilitară purtată de atâtea ori în savană. Şi totuşi, nu-şi putea alunga gândul că azi Sam arăta şi mai chipeş decât în elegantul costum de seară. Braţul său bronzat, azvârlit peste spătarul fotoliului, se afla la doar câţiva centimetri de genunchiul Jennei şi, o dată, când se întorsese să privească spre apus, mâneca îi atinsese piciorul ei gol. Jenna simţise un fior de electricitate străbătând-o şi se grăbise să-şi schimbe poziţia picioarelor. În primele două ore de drum, Sam nu-i adresase o vorbă, nici măcar nu se uitase în direcţia ei, deşi comentase frecvent diverse lucruri cu şoferul, în Swahili. Jenna începea să se întrebe dacă avea să mai audă vreodată limba engleză, pe parcursul acelei expediţii.

Totuşi, nu absenţa conversaţiei era principala ei grijă, pe când soarele

urca pe cer, pentru a se repezi apoi spre tăriile bolţii cu o repeziciune alarmantă. Ar fi putut suporta tăcerea, dacă nu era o asemenea caniculă. Îşi trase pălăria şi mai jos pe frunte, pentru a-şi umbri ochii de văpaia care, pe la orele nouă ale dimineţii, era deja orbitoare, încercând să nu se gândească la ceea ce îi rezerva amiaza.

Încet, micile aşezări şi colibe risipite se mistuiră în începuturile savanei, pentru a lăsa apoi în întregime locul câmpiei de ierburi unduitoare, presărată ici şi colo cu pâlcuri de salcâmi acacia cu coroane turtite. În timp ce străbăteau încet câmpia, stârnind o dâră de praf în urma caravanei lor, aerul devenea tot mai încins şi mai uscat.

Jenna se pomeni jinduind după umbra unor copaci cu ramuri întinse. La vremea când în sfârşit se opriră să ia masa, puţin îi mai păsa dacă auzea vreodată un cuvânt în engleză, numai să se poată aşeza la umbră înainte de a-şi da duhul de căldură.

Nu era tocmai atât de plăcut pe cât sperase dar, când Abdullah îi aduse o ceaşcă de apă răcoroasă din burduful de prelată legat de reazemele camionetei, o bău repede şi simţi că începea să se mai însufleţească. Acum, numai un duş de-ar mai fi putut face, îşi spuse ea, în timp ce încerca să-şi strecoare puţin aer între cămaşă şi piele, care se lipiseră din momentul când răsărise soarele, cu atâtea ceasuri în urmă.

În timp ce Matope şi fiul său deschideau partea dinapoi a camionetei, Jenna avu uşurarea de a-i auzi conversând cu Sam în engleză. Cel puţin, dacă nimeni nu stătea de vorbă cu ea, putea înţelege ce-şi spuneau unii altora. Apoi, spre surprinderea sa, Sam vorbi, dacă nu ei, cel puţin în acea direcţie.

— La prânz, nu instalăm cortul. Durează prea mult.

Îşi scoase pălăria cu boruri largi, trecându-şi o mână prin părul des, şi ridică privirea spre soare.

— Pe la jumătatea după-amiezei, va fi mai cald ca-n iad, aşa că vreau să câştigăm cât mai mult timp până atunci. Nu stăm aici decât vreo câteva minute, aşa că hai să mănânci ceva.

Din camionetă, Matope îi dădu o farfurie pe care pusese trei lucruri: o ceaşcă de ceai, o banană şi un sandviş cu unt de arahide. Jenna nu-şi putu stăpâni o privire surprinsă spre Sam, acesta fiind unul şi acelaşi cu omul care îşi savura prânzul apetisant la King George, în ziua când se întâlniseră.

— Nu durează o veşnicie până se pregătesc – şi ţin bine de foame, fu

singurul lui comentariu.

Cu un zâmbet pe care îl spera înţelegător, Jenna îşi duse farfuria la umbra copacului, unde se aşeză şi muşcă din sandviş. Peste câteva momente, Sam îi surprinse privirea, când ridică ochii dinspre farfuria goală pentru a cere încă un ceai. Părerea de zâmbet de pe chipul lui fu negată de comentariul care urmă:

— Bea-l repede. Trebuie să pornim.

Iar lui Ali îi spuse:

— Am de gând să ajungem la Rezervaţia Naturală McKenzie, mâine pe seară.

În timp ce mergea spre Sam, sau mai adăugă, peste umăr, spre Jenna:

— La fermă, sunt şi duşuri.

Jenna nu-i putu vedea chipul, dar avea senzaţia clară că în ochi îi lucea o sclipire răutăcioasă, ceea ce, din cine ştie ce motiv, îi ridică moralul. Oricât de incomodă era situaţia, poate că cel puţin aveau s-o poată lua în râs, cu timpul.

Cum, necum, în următoarele trei ore de zguduituri şi clătinări sub soarele arzător, Jenna reuşi să aţipească. Nu putuse dormi deloc bine după recepţie şi confruntarea cu primul ministru, cu toate că îşi realizase scopul. A doua zi, cumpărăturile şi împachetatul fuseseră urmare de încă o noapte aproape nedormită, cu gândul la călătoria care o aştepta şi la apropiata împlinire a ţelului de a găsi mormântul tatălui ei. Iar acum, când nimic nu mai depindea de ea, epuizarea nervoasă îşi spunea cuvântul, făcând-o să adoarmă.

Se trezi când jeepul puse o frână zgomotoasă, iar Sam se ridică pe fotoliul din faţă. Printr-un binoclu, studie priveliştea întinsă. Jenna îşi puse mâna streaşină la ochi, uitându-se peste savana nemărginită cu ierburi unduitoare, dar nu putu vedea nimic. Observându-i freamătul, Sam întoarse capul spre ea, apoi îi spuse lui Ali:

— Tai-o peste veldt şi hai să vedem dacă nu ne putem apropia mai mult.

Indiferent ce se afla acolo, departe, Sam părea dornic ca şi Jenna să vadă, căci îşi scoase binoclul de la gât şi i-l dădu, arătând către vest:

— Îndreaptă binoclul spre orizont.

Jenna se conformă, dar nu văzu nimic.

— Încoace, îi spuse el, orientându-i binoclul.

— Le văd! strigă Jenna.

În timp ce jeepul pornea, îi umplură câmpul vizual – o turmă de zebre,

zeci şi zeci, cu puii pe lângă ele, păscând iarba înaltă a câmpiei. Curând, putu lăsa binoclul jos, pentru a le vedea clar cu ochiul liber.

— Uită-te-acolo, arătă Sam, iar Jenna îi urmări direcţia privirii, dar nu reuşi să identifice animalele dintr-o altă turmă, cel puţin o sută la număr. Dădu doar din cap, cu speranţa că, pe măsură ce se apropiau, avea să poată distinge ce Dumnezeu erau acele vietăţi ciudate la înfăţişare, dar nici mai târziu nu le putu vedea destul de bine. Oricum, n-avea de gând să-l întrebe pe Sam Matlock.

Se apropiau. Uriaşa turmă păştea iarba şi se agită uşor, când mirosul de om pluti într-acolo. În clipa aceea, Jenna le recunoscu – animale despre care tatăl ei sugerase cândva că erau alcătuite din părţile rămase de la cal, vacă şi bizon.

— Sunt antilope, o informă Sam.

— Da, ştiu, răspunse ea. Gnu tărcate, adăugă, amintindu-şi şi cealaltă denumire.

Coborî binoclul de la ochi, putând acum să vadă desluşit ambele turme, zebrele şi antilopele gnu.

— Zebrele sunt frumoase, dar bălţatele…

Când Sam îi făcu semn lui Ali să oprească maşina, Jenna îi aruncă o privire şi văzu în ochii săi o expresie pe care niciun moment nu se aşteptase s-o găsească acolo, un soi de uimire care nu se risipise nici chiar după ani de-a rândul trăiţi în veldt. Parcă ar fi văzut turma pentru prima oară.

— Nu-s chiar cele mai frumoase dintre animale, fu el de acord, în cele din urmă, dar compensează în materie de personalitate. Sunt bufonii naturii. Uită-te la ele, doar, o sfătui el.

Unii dintre pui se săturaseră de mâncare şi se zbenguiau prin iarbă, ca pentru a se distra între ei şi pe zebrele din apropiere.

— Nu înfăţişarea e totul, continuă Sam, cu un glas ce părea oarecum dojenitor.

Jenna nu-l luă ca pe un reproş, ci se grăbi să confirme:

— Se vede clar, la toţi puii de gnu.

Spre surprinderea ei, se alese cu un zâmbet de la Sam, înainte ca acesta să-şi consulte ceasul.

— Mai bine ia-o înapoi spre drum, Ali. E timpul să mergem.

Fără altă vorbă, se aşeză, în timp ce Jenna îi înapoia binoclul. Ali

întoarse jeepul şi porni înapoi spre drumul principal, unde îi aştepta camioneta, iar Jenna, cine ştie din ce motiv, se simţi mai liniştită. Chiar dacă Sam nu putea reuşi să fie complet civilizat, cel puţin avuseseră un simulacru de conversaţie, iar el sacrificase din timp pentru a o duce să vadă turmele. Îi era recunoscătoare pentru acest lucru; depăşea orice aşteptări.

Văzură prima familie de lei chiar înainte de a se opri să-şi instaleze tabăra. Sam îi arătă, fără niciun comentariu. Dormind tolăniţi în apropierea unei protuberanţe de pietre, de la distanţă păreau nişte uriaşe jucării de pluş într-o vitrină. Una dintre femele zăcea pe spate, ca şi cum ar fi făcut plajă; doi pui se tăvăleau în joacă, iar un mascul cu coamă mare înălţă capul pentru a-i privi somnoros, înainte de a se trânti la loc. Va să zică, îşi spuse Jenna cam răutăcioasă, acesta e regele junglei! Abia dacă erau atât de activi încât să remarce trecerea jeepului şi a camionetei.

Aşteptă ca Sam să contrazică teoria că leii îi ignorau. N-o făcu, dar Jenna îşi amintea bine avertismentul tatălui său, din ziua când văzuse primul leu aparent docil din viaţa ei. Păreau inocenţi ca nişte pisoi, îi spusese el, însă saltul lor putea acoperi patruzeci de picioare[1] şi, chiar dacă peferau un ospăţ mai apetisant din carne de zebră, nu aveau nimic împotriva gustului de om. Acest memento o urmărise şi chiar îi cotropise visurile, în copilărie.

Pe la jumătatea după-amiezei, îşi încheiară în sfârşit prima zi de drum şi, de cum fură instalate corturile, Jenna căzu pe salteaua pneumatică a locului ei şi adormi. La deşteptare, dezorientată, privi în jur, ochii i se limpeziră spre prelata verde-oliv a cortului şi abia acum îşi aminti unde se afla. Adormise în lumina soarelui puternic de după-amiază, iar între timp umbrele se alungiseră spre asfinţit. Întinse mâna şi deschise uşa cortului. Afară fusese lăsată o găleată cu apă. Se ridică în capul oaselor, pentru a o trage în cort, odată cu o pală de aer răcoros.

Îşi stropi cu apă faţa şi gâtul, ceea ce o mai uşură întrucâtva. Apoi, îşi scoase hainele încleiate de năduşeală şi se clăti peste tot, dorindu-şi din nou duşul acela cu care o ispitise Sam, de care o mai despărţea acum doar o zi. Înmuind în apă un capăt de prosop, se tamponă, apoi se şterse şi se înfăţură în prosopul umed, prinzându-şi-l deasupra sânilor. Scotocind prin geantă, găsi altă fustă şi o bluză şi le scutură să se dezboţească. Auzea plutind spre ea din

1 13 metri (n.tr.)

tabără frânturi de conversaţie. Era vremea să se îmbrace – şi să mănânce. Jenna îşi dădu seama că murea de foame şi spera să primească mai mult decât o banană şi un sandviş cu unt de arahide.

După ce se îmbrăcă, găsi o oglindă şi se studie în ea, surprinsă. În pofida pălăriei mari şi a ochelarilor de soare, obrajii i se înroşiseră, iar părul îi stătea ca o claie – atârnând nu în şuviţe, ci în bucle increţite de căldură. Şi-l perie viguros, dar fără niciun rezultat, şi până la urmă şi-l strânse în creştetul capului, fixându-l cu un pieptene de baga.

Deschizând din nou intrarea cortului, Jenna lăsă să intre briza serii, înainte de a se aşeza pe saltea, pentru a-şi retuşa cu grijă machiajul. Îşi aplică nuanţe pământeşti, asortate cu bluza şi fusta înroşite de praf, şi adăugă un strop din parfumul ei favorit. În sfârşit, îşi trase o pereche de cizme cafenii din sued moale pentru care plătise o avere, la un mic magazin safari exclusivist de pe Fifth Avenue. Poalele lungi ale fustei de bumbac ajungeau până la carâmbii cizmelor, conferind fler costumaţiei. Lipsea, însă, ceva. Căută prin geantă, unde găsi un şal cu franjuri de culoarea pătrunjelului, şi şi-l drapă peste umeri, înainte de a ieşi pe uşa cortului.

Aerul serii începea să se răcească. În depărtare, soarele cobora după vârfurile munţilor, vârstând cerul cu mov, purpuriu şi lavandă. O ultimă dungă portocalie mai stărui un moment de-a lungul crestelor colţuroase, apoi dispăru, rapid şi fără tamtam, iar în jurul Jennei se lăsă noaptea.

Vedea pâlpâirile focului de tabără şi auzea conversaţiile şi râsetele scăzute ale bărbaţilor. Mai stăruitor se simţeau mirosurile savuroase ce emanau dinspre cortul-bucătărie. Înfometată, Jenna porni într-acolo.

Bărbaţii terminaseră de mâncat şi stăteau adunaţi în jurul focului. Abdullah şi Ali şedeau de o parte şi de alta a lui Sam, privind harta pe care acesta o întinsese în faţa lui. Purtau o discuţie animată în Swahili, la care Matope şi fiul său, îmbrăcaţi cu aceleaşi robe şi fesuri, adăugau din când în când câte un comentariu. La apropierea ei, cu toţii ridicară capetele, iar Sam spuse în Swahili ceva care provocă un nou val de râsete. Dintr-odată, Jenna simţi că roşea. Nu-i plăcea să se facă haz pe seama ei în altă limbă – ba chiar, la o adică, în nicio limbă. Dacă avea de gând s-o tachineze, o putea face cu siguranţă în engleză, reflectă ea şi, înainte de a-şi fi dus gândul până la capăt, Sam făcu tocmai acest lucru.

— Aici, în veldt, nu obişnuiem să ne îmbrăcăm elegant pentru cină,

spuse el.

— De-asta a râs toată lumea? i-o întoarse Jenna.

— Nu. Le-am spus băieţilor să stea pe fază, că Prinţesa Americană a consimţit în fine să ni se alăture.

— Adormisem, răspunse ea, adăugând: şi am obiceiul de a-mi schimba îmbrăcămintea, după un drum lung şi obositor.

Îşi strânse şalul cu franjuri împrejurul umerilor, cu un gest cam sfidător, şi porni spre cortul-popotă.

— Eu nu m-aş repezi prea tare la tocană, strigă Sam după ea.

Jenna întoarse capul, întrebătoare. Aroma înmiresmată care ieşea din popotă era aproape îmbătătoare, şi abia aştepta să-şi umple farfuria.

— Există o regulă, pentru turişti: dacă poţi s-o arzi, s-o fierbi sau s-o cureţi de coajă, o poţi mânca. Altfel, las-o în pace.

Aruncă o privire spre farfuria aflată lângă el, pe pământ. Din fiertura condimentată nu mai rămăsese aproape nimic.

— Am petrecut mult timp pe-aici, îi explică Sam. Organismul meu s-a adaptat la Salindi. Pentru noii-sosiţi… Mă rog, aş lăsa-o mai moale, un timp.

Jenna dădu din cap, ascultătoare, păstrându-şi gândurile pentru ea însăşi. N-avea intenţia să se îmbolnăvească în acea călătorie – mai ales dacă ar fi doftoricit-o Sam Matlock.

Micul Juma sări din locul unde stătuse pe vine lângă tatăl său, pe pământ, şi alergă înaintea ei spre cort, să-i servească porţia. Se părea că primise instrucţiuni de la Sam, căci luă cu lingura o cantitate mică din tocana care aburea în oală şi adăugă cartofi fierţi dintr-o altă cratiţă. Jenna primi cu eleganţă mâncarea, adresându-i băiatului un zâmbet. Cel puţin, cartofii aveau să-i umple burta.

Îşi duse farfurie la mică distanţă de ceilalţi şi-şi mâncă cina raţionalizată, care era incredibil de delicioasă. Până şi cartofii erau mai buni decât orice gustase în viaţa ei.

— E bun, aşa-i? o întrebă Sam.

— *Asante*, îi spuse Jenna lui Matope, folosind unul dintre puţinele cuvinte în Swahili pe care le cunoştea.

— Aşteaptă numai să guşti şi desertul, mai spuse Sam, adăugând binevoitor: din ăsta, poţi mânca după pofta inimii.

— Ce avem?

— Clătite.

— Clătite?!

Jennei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Mhm, făcu Sam. Ia, spune-i cum ţi se par, Matope.

— Mâncare proastă, *Memsahib*, replică bucătarul.

Râseră cu toţii, iar Sam o lămuri:

— Matope şi ceilalţi n-au deloc gustul cinelor pretenţioase. Mie, însă, îmi place să cinez copios în safari – măcar seara, când avem timp.

— De unde-ai învăţat să găteşti? îl întrebă ea pe Matope.

— Sam învăţat la mine, sosi răspunsul.

Sam râse din nou:

— I-am *spus* cum se fac, iar de restul s-a ocupat el. E un maestru culinar înnăscut.

Clătitele *erau* gustoase, descoperi nu peste mult Jenna; delicate şi pufoase. Mâncă mai mult decât o porţie, continuând să stea aşezată la o oarecare distanţă de ceilalţi, care-şi urmau conversaţia în Swahili fără a-i mai da nicio atenţie. Ei bine, îşi spuse ea, nu fusese chiar atât de groaznic. Răzbise până la sfârşitul zilei, luase o cină delicioas’ şi reuşise să mai smulgă câteva cuvinte civilizate, chiar dacă puţin cam condescendente, de la Sam Matlock. Era mai mult decât se aşteptase. Poate că ar fi reuşit să încheie seara fără alte sarcasme – dacă nu căsca.

La auzul micului oftat care acompanie involuntar căscatul, Sam ridică privirea.

— Eşti obosită?

— Frântă, recunoscu Jenna, după care îşi dori să nu fi recunoscut.

— Ei, află că mâine va fi şi mai greu, aşa că-ţi propun să te culci. Avem de tras tare, până la McKenzie.

Când se ridică, Jenna nu-şi putu ascunde înţepenirea membrelor. Toate încheieturile i se anchilozaseră dintr-odată.

Cu o privire deloc compătimitoare, Sam îi aminti:

— Plecăm înainte de răsăritul soarelui.

— Nici nu m-aşteptam la altceva, replică ea, cu o voce suav-pizmaşă, în timp ce se îndrepta spre cort, cam clătinându-se pe picioare.

Sam o privi cum se îndepărta şi încercă să se concentreze asupra cuvintelor pe care i le spunea unul dintre ceilalţi, dar fără succes. În după-

amiaza aceea, când se opriseră să-şi instaleze tabăra, fusese destul de mulţumit să-i vadă înfăţişarea răvăşită. Coborâse din jeep arătând dărâmată rău, exact aşa cum se aşteptase. Dar îşi revenise de minune, ba chiar splendid. Costumul era similar cu ceea ce văzuse la alte femei în safari – bluză şi fustă lungă de bumbac, cizme înalte. Nuanţa aceea de trandafiriu, însă, n-o văzuse niciodată. Îi stătea excelent, trebuia să recunoască, iar accentul adăugat de şal îi conferea o feminitate pe care *sigur* n-o mai văzuse niciodată în safari. Părul o încurcase, aşa cum ştia că avea să se întâmple, iar ea şi-l prinsese, dezvăluindu-şi şi mai mult faţa, care păstrase pe ea strălucirea soarelui. I-ar fi stat bine şi fără fard, îşi spuse el, bucuros că-i găsise un cusur.

Toate acestea erau genul de lucruri de care trebuia să se agaţe, pentru a nu reacţiona aşa cum i-ar fi impus trupul. Expediţia aceea era foarte importantă. Jenna îi pusese beţe-n roate, cu insistenţa ei de a vedea mormântul bătrânului Logan, dar n-avea de gând s-o lase să i se bage pe sub piele. Nu avea timp pentru ea, iar ceva îi spunea lui Sam că urma să-i consume o grămadă de timp.

Jenna se aşeză pe marginea saltelei şi, încet, începu să se dezbrace, cu gândurile prea ocupate de Sam Matlock, amintindu-şi de cele două ocazii când acesta catadicsise să-i vorbească. În fascinaţia faţă de zebrele şi antilopele gnu care păşteau, îi împărtăşise sentimentele lui. Mai târziu, îşi destăinuise mândria pentru talentele culinare ale lui Matope. Dar, de fiecare dată, revenise la sarcasticul şi recele Sam Matlock – şi, bănuia Jenna, aşa avea să facă în tot timpul cât stăteau împreună. Orice atenţie primea avea să fie din iniţiativa *lui*. Se întrebă de ce anume ar fi avut nevoie ca să străpungă zidul impenetrabil al lui Sam Matlock; ce fel de femeie ar fi putut ajunge la el. Îşi amintea de femeile cu care vorbise la recepţia lui Eric şi încercă să-şi imagineze care dintre ele i-ar fi putut reţine atenţia.

În timp ce-şi scotea cizmele, Jennei îi veni un gând deconcertant: poate că ea era de vină; poate că Sam se purta civilizat, fermecător chiar, cu toată lumea în afară de Jenna Chapman, pe care părea s-o fi declarat nemesisul lui. De fapt, nici nu putea să-l condamne, dacă aşa era. Îl luase foarte tare, pretinzându-i s-o ducă în Batari, şi tocmai când Sam credea că scăpase de ea, îi fusese vârâtă pe gât, împotriva voinţei lui, de primul ministru.

Voise să plece singur în acea expediţie macho şi se pomenise cu ea pe

cap, aşa că reacţiona într-un mod uşor de înţeles. O făcea să se simtă nesigură cu privire la ceea ce putea să mănânce, cât de departe putea călători, ce haine să poarte, de cât somn avea nevoie – totul. Dar Jenna putea să suporte. Avea să supravieţuiască, ridicându-se cu brio deasupra spaimei recunoscute la gândul drumului de a doua zi şi al hurducăturilor, zguduielilor şi arşiţei pline de praf.

Scoţându-şi şi restul hainelor, îşi luă o cămaşă de noapte scurtă de bumbac subţire, cu un tiv de dantelă la gât şi poate în frac. Făcuse o greşeală alegându-şi acea ţinută de culcare, trebuia să recunoască. Într-un efort de a alunga frigul, îşi trase sacul de dormit până sub bărbie.

Sam avusese dreptate în legătură cu un lucru, îşi spuse Jenna, în timp ce se relaxa comod pe saltea. Remarcase, la petrecere, că putea să-i ia prin învăluire şi să-i vrăjească pe majoritatea bărbaţilor – dacă nu cu înfăţişarea, atunci cu inteligenţa şi iscusinţa; numai asupra lui nu avea niciun efect. Dar, cel puţin, nu reuşise să-i mute gândul de la acea călătorie. Avea să-şi aducă ultimul omagiu. Acum nimic n-o mai putea opri, conchise Jenna, în timp ce luneca încet spre somn, gândindu-se la tatăl ei şi la aventurile lor împreună, din copilărie.

Un zgomot asurzitor îi invadă visurie plăcute despre acele călătorii de mult apuse cu tatăl ei. Se ridică dreaptă ca un vătrai pe saltea, cu inima bătându-i nebuneşte, în timp ce sunetul continua, un vuiet cumplit care părea să răsune din măruntaiele pământului. Aşteptă, ţinându-şi respiraţia, până se sfârşi.

Zgomotul fusese mai puternic decât în orice grădină zoologică, decât în orice film. Un muget *adevărat* – urletul unui leu. Şi nu numai al unuia. Al leilor. Jenna se întrebă cât erau de aproape. După cum se auziseră, păreau să fi ajuns chiar acolo, în tabără, dar nu mai auzea sunetul nimănui trezindu-se. Cu siguranţă, focul fiind încă aprins, leii n-ar fi atacat tabăra…Oare?

Jenna încercă să-şi aducă aminte ce-i spusese tatăl ei despre atacurile animalelor sălbatice asupra taberelor. Nu cumva se temeau de foc? Fără nicio îndoială, dar îşi mai amintea şi că citise descrieri, unele foarte vii, despre lei care-şi croiau drum cu ghearele până în corturi groase de prelată, dispărând înapoi în noapte cu trupurile mutilate ale călătorilor.

Căută să se reculeagă, pentru a evita ceea ce părea un început de isterie, în timp ce imaginaţia ameninţa s-o înhaţe în ghearele ei – la fel cum ar

fi făcut leul, după ce-o descoperea în cort. Aşa ceva era ridicol, îşi spuse ea, în timp ce-şi silea picioarele să coboare pe pământul bătătorit, pentru o porni încet, fără zgomot, spre uşă.

Deschise perdeaua cortului, aşteptându-se să vadă silueta unui leu masiv profilându-se la orizont. În schimb, nu găsi decât tabăra liniştită şi tăcută, cu focul continuând să ardă viu. Singurele contururi din zare erau formele copacilor de acacia şi, deasupra lor, cerul nocturn. Stelele scânteiau ca nişte diamante desăvârşite, aşternute pe catifeaua neagră a unui bijutier. Jenna rămase uimită, dar cu o uimire încordată, căci îşi amintea cât de vulnerabilă era, în ţara aceea mare şi întunecată – foarte singură şi foarte, foarte mică.

Încă un urlet izbucni prin întunericul catifelat, făcând-o pe Jenna să se repeadă spre culcuşul ei. Lăsase intrarea deschisă şi, prin ea, putea să vadă flăcările focului de tabără şi marginea unui alt cort – cortul lui Sam. Aşezată acolo, în mijlocul saltelei, Jenna încercă să se gândească la ceea ce ar fi trebuit să facă. Nu voia să mai stea singură niciun moment, dar soluţia la această problemă îl implica pe Sam şi o intimida doar o idee mai puţin decât o confruntare cu leii. Nu-i mai rămânea decât să rămână în cort, încercând să adoarmă.

Asta era o nebunie, îşi spuse Jenna. Nu putea fi nici vorbă de somn, în noaptea aceea. Şi, fără somn, călătoria care fusese oricum dificilă peste zi putea fi, mâine, imposibilă. Se hotărî să-şi impună o stare de toropeală, culcată pe spate în sacul de dormit, cu braţele pe lângă trup şi ochii închişi. Degeaba. Era complet rigidă. Şi pe bună dreptate, medită Jenna, în timp ce asculta sunetele nopţii care şi-aşa erau ameninţătoare, fără urletele leilor. Erau sunete ale unor făpturi în mişcare, târându-se, furişându-se prin jur, toate absolut imposibil de identificat.

Aproape ajunsese la concluzia că-i era posibil să se deprindă cu acele zgomote mai puţin ameninţătoare, când urletul răsună din nou, mai tare de astă dată, mai aproape. Fără a sta pe gânduri, se ridică, îşi luă cizmele în picioare, înşfăcă sacul de dormit şi o luă la fugă pe uşă, spre foc, însă nu se opri acolo. Merse drept spre cortul lui Sam, deschise uşa şi năvăli înăuntru.

— Ce naiba…

Sam se răsuci într-o clipă, cu o graţie suplă, întinzând mâna spre puşca pregătită lângă el, pe pământ. Jenna auzi cocoşul tras şi, în clipa următoare,

ţeava era îndreptată spre ea, lucind în lumina lumii care intra prin deschizătura cortului. Îi văzu mâna pe ţeavă, degetul pe trăgaci şi patul puştii rezemat de pieptul gol.

— Am… am… îngăimă Jenna, cu dinţii clănţănindu-i.

— Ai auzit leul, încheie Sam în locul ei, dezarmând puşca şi punând-o la loc pe jos.

— Sunt sigură c-am să mă obişnuiesc, dar nu… în fine, n-am mai auzit aşa ceva niciodată în viaţa mea şi nu cred că fac vreun rău dacă mă sperii, murmură ea, pe un ton defensiv.

Sam nu-i răspunse. Nu făcu decât să stea culcat pe saltea, rezemat în coate, privind-o.

— Am să mă obişnuiesc, repetă Jenna, însă numai pentru noaptea asta, mă întrebam dacă nu mi-aş putea pune sacul de dormit aici. Lângă uşă ar fi perfect, adăugă ea, încercând să-şi menţină o voce firească. Într-unul dintre cele mai umilitoare momente din viaţa ei, Jenna era hotărâtă să-şi păstreze demnitatea.

Sam întinse mâna şi aprinse lampa cu gaz de lângă pat. Flacăra pâlpâi, apoi deveni mai strălucitoare. Continuând să stea nemişcată lângă uşă, Jenna îi privi lumina dansând pe chip. Avea părul ciufului, iar ochii lui o priveau somnoroşi. Părea mai tânăr, mai vulnerabil. Îi putea distinge contururile muşchilor pe piept, stratul fin de păr auriu, îngustarea torsului lat spre mijlocul strâmt şi mai jos, aproape până la şolduri. Începând de acolo, îl acoperea sacul de dormit. Dar ceea ce se vedea era masiv, cald şi foarte sexy.

Jenna îşi ţinea sacul de dormit strâns la piept, jenată de cămaşa scurtă şi transparentă pe care o purta.

— Deci, vrei să te culci cu mine? întrebă el brusc, cu un hohot de râs scăzut, senzual.

Trezindu-se din reverie, Jenna ridică bărbia, cu obişnuita ei expresie sfidătoare.

— Vreau să mă culc în cortul dumitale, preciză ea.

Ochii lui Sam licăriră, părând s-o ia în râs.

— Serveşte-te, domnişoară Chapman. Sper numai să nu sforăi.

Fără a-i răspunde, Jenna îl aşteptă să stingă lumina, apoi să iasă, înainte de a-şi întinde sacul de dormit cât mai departe posibil de al lui, pentru a se târî repede înăuntru. Ştia că Sam îi putea distinge silueta, chiar şi în întuneric.

Cuibărindu-se în sac şi având în sfârşit un sentiment de siguranţă, uită imediat de el şi de lei, adormind în scurt timp.

Pe Sam Matlock, însă, îl aştepta o noapte grea.

Ar fi trebuit să-i spună că în acea regiune nu se mai pomenise ca leii să atace vreo tabără, necum să mai intre şi într-un cort, iar dacă un leu se rătăcea totuşi printre ei, unul dintre oameni s-ar fi trezit, cu puşca imediat la îndemână. Ar fi trebuit să i-o spună încă dinainte de a se fi dus la culcare – sau, cel puţin, când dăduse buzna în cortul lui, încercând să pară curajoasă şi, în bravada ei, arătând atât de vulnerabilă. Dar nu-i spusese nimic, poate fiindcă era atât de obişnuit cu comportamentul ei plin de încredere în sine însăşi. Prima oară când se întâlniseră, Jenna fusese autoritară, cu primul ministru avusese o comportare pasionată şi rugătoare, iar în noaptea aceea din grădină fusese distantă – şi foarte dezirabilă. Îşi amintea felul cum strălucise părul ei în lumina făcliilor.

Nu, n-o mai văzuse niciodată vulnerabilă – până în această noapte. Străduindu-se să nu se gândească la ea, se întoarse pe partea cealaltă, încercând să-şi găsească o poziţie mai confortabilă. Dar aşa ceva era al dracului de dificil, cu Jenna ghemuită pe jos. O auzea mişcându-se, în timp ce se pregătea să adoarmă; îi auzea respiraţia lentă şi adâncă. Aproape că-i putea simţi prezenţa, chiar şi în întuneric, chiar şi de la distanţă.

Sam se întoarse de pe stânga pe dreapta, apoi pe burtă. Lua-o-ar naiba de muiere; îşi făcea de cap cu imaginaţia lui. Când închidea ochii, n-o putea vedea decât pe Jenna, stând în picioare la uşa cortului, cu părul căzându-i împrejurul feţei în valurile acelea incredibile, cu ochii albaştri şi luminoşi şi gura gingaşă, vulnerabilă. Vedenia continua, iar Jenna se apleca spre el, cu buzele despărţite, cu braţele întinse.

Sam deschise grăbit ochii, pentru a se debarasa de splendida şi cumplita viziune. Ştiuse din primul moment că era rost de belele cu ea. Jenna Chapman nu era o fiinţă pe care s-o expedieze uşor, ci una gata să i se vâre pe sub piele. Chiar şi acum, cu ochii larg deschişi în întuneric, îi inhala parfumul, o mireasmă delicată care-i aţâţa sângele în şale.

Cu o înjurătură înceată şi obscenă, Sam se răsuci din nou, sperând să se lumineze cât mai curând de ziuă.

Jenna se deşteptă înainte de crăpatul zorilor şi se strecură afară din cort

tocmai când tabăra începea să se trezească la viaţă. Se simţea înviorată şi se îmbrăcă alene, machiindu-se discret dar cu grijă şi studiind fără grabă rezultatele. Părea să se fi odihnit, revenindu-şi la normal, dar întârziase prea mult, îşi dădu ea seama, când ridică privirea dinspre oglindă, pentru a vedea că bărbaţii îşi terminaseră micul dejun şi începeau să strângă corturile.

Ieşi în fugă şi-şi umplu farfuria pe când cortul-bucătărie încă mai stătea în picioare. Sam îşi bea cafeaua, lângă focul stins.

— Ai dormit bine? o întrebă.

Jenna dădu din cap:

— Îţi mulţumesc pentru găzduire.

Încerca să păstreze un ton firesc.

— Dumneata cum ai dormit?

— Perfect, minţi el, în timp ce-şi termina cafeaua. Dar am cam întârziat. De-acum încolo, încearcă să nu mai consumi atâta timp cu machiajul de scenă, domnişoară Chapman.

Nu voise să fie grosolan, dar era obosit, extenuat. Imediat ce rostise acele cuvinte, Sam îşi dori să le fi putut retracta.

Furia îmbujoră obrajii Jennei, scăpărându-i şi în ochi.

— Ăsta nu-i machiar de scenă, se răsti ea, şi nu văd cu ce stric încercând să arăt cât pot de bine.

— Aici n-ai pe cine să impresionezi, domnişoară Chapman.

— Cu asta, ai fără-ndoială dreptate, replică ea. Mi-am format obiceiul ăsta, să arăt cât mai bine, şi numai pentru mine însămi o fac. À propos, dacă tot am petrecut noaptea împreună, ce-ar fi să mă numeşte Jenna, ce zici, Sam?

În timp ce-şi lua micul dejun, strigă spre Matope:

— Am terminat de împachetat. Îmi puteţi strânge cortul.

— Eşti sigură, *Memsahib*?

— Absolut sigură, răspunse ea, fără a-l învrednici pe Sam cu nicio privire. Voi fi gata să plec înainte de a fi toate în camionetă.

Capitolul 4

Dimineaţa următoare, dacă era posibil, fu şi mai fierbinte decât cea din ajun. Pe la ora nouă, Jenna îşi scosese bluza din pantaloni, se descălţase de cizme, îşi legase la spate părul lung şi, când nici această formulă nu dădu

niciun rezultat, şi-l prinse în creştetul capului, scoţându-şi pălăria şi rămânând cu capul gol.

— Pune-ţi-o la loc, ordonă Sam.

Briza, cât era de încinsă, o mai uşura cât de cât, fluturându-i părul des. Jenna preferă să nu-l ia în seamă.

Sam aşteptă până mai parcurseră câţiva kilometri, după care întoarse capul pentru a i se adresa din nou.

— N-am timp să mă opresc pentru tratamente contra insolaţiei, spuse el. Pune-ţi pălăria aia pe cap, Jenna.

Jenna se conformă, observând că atunci i se adresase pentru prima oară pe nume, deşi apelativul „domnişoară Chapman” nu sunase niciodată mai distant de pe buzele lui.

Matope îi umpluse o gamelă cu apă înainte de plecarea din tabără, iar Jenna alunga efectele arşiţei bând prelung şi des din lichidul răcoros – atât de frecvent, de fapt, încât în mai puţin de-o oră bidonul se goli. Sam nu se atinsese de al lui toată dimineaţa şi se simţea tentată de a-i cere să-şi împartă cu ea provizia de apă. Înfruntă ispita, dar nu pentru multă vreme. În cele din urmă, se dădu bătută.

Când Ali încetini pentru a-i lăsa să observe o turmă de girafe graţioase care umblau cu paşi boltiţi prin iarba înaltă, Jenna întrebă, timidă, dacă nu-i putea turna în gamelă o parte din apa lui. Când îi înapoie bidonul, Sam preciză:

— Nu mă interesează câtă apă bei, dar reţine că nu ne mai oprim până la ora unsprezece – sub niciun motiv, adăugă el.

Acest avertisment nu-şi făcu efectul decât mai târziu, când Jenna îşi dădu seama că *trebuia* să facă o haltă de ajustare. Nu era nici măcar zece, şi ştia că vezica ei n-avea să mai reziste încă o oră. Acum, goneau din plin. Ali conducea cu toată viteza, prin toate şanţurile şi gropile de pe drumul desfundat şi prăfuit care încerca jalnic să treacă drept şosea, iar camioneta se canonea în urma lor. Hopurile nu îmbunătăţeau deloc situaţia Jennei.

În cele din urmă, reuşi să atragă atenţia lui Sam, peste zgomotul motorului.

— Trebuie să mă opresc, strigă ea.

Sam se uită la ceas şi răspunse, clătinând din cap:

— Încă nu.

— Îmi pare rău că nu ţi-am ascultat sfatul, dar va *trebui* să oprim, insistă Jenna, în timp ce începea să-şi introducă picioarele în cizme.

Iritat, Sam îi făcu semn lui Ali să tragă jeepul pe marginea drumului. Camioneta se apropie din urmă, greoiae, şi frână scrâşnind. Sam strigă ceva în Swahili, explicând cu siguranţă ce probleme avea Jenna.

— Grăbeşte-te, îi spuse el apoi.

Jenna îşi stăpâni o privire urâtă. Sătulă să-i tot audă ordinele de a se grăbi, dar conştientă că ea provocase acea problemă, coborî din jeep şi porni repede spre un pâlc de copaci, la vreo sută de metri distanţă de caravană. Ramurile joase aveau să-i asigure protecţia şi intimitatea.

Abdullah şi Ali, profitând de popas, se duseră la camionetă să umple bidoanele care se goliseră. Cu coada ochiului, Jenna îl văzu pe Sam ridicându-şi picioarele pe bord, rezemat de spătar, cu p tăria trasă pe ochi.

La întoarcerea spre jeep, privi prin iarba chihlimbarie ce se unduia în vânt, frumoasă chiar şi în canicula aceea arzătoare. La intervale simetrice, care păreau să fi fost anume calculate de natură, câţiva copaci scheletici creşteau răzleţi pe linia orizontului, pentru a completa panorama. Jenna se opri, cu mâinile în şolduri, aproape uitând de căldură.

Îl auzi pe unul dintre oameni strigând şi se întoarse din nou spre jeep. Strigătele se înteţiră. Jenna îşi puse mâna streaşină la ochi, privind în direcţia soarelui. Atunci văzu rinocerul, pufnind într-un hăţiş de mărăcini, ca o namilă hâdă care-şi clătina capul dintr-o parte în alta ca şi cum ar fi încercat s-o ia în colimator.

Rinocerul se înălţa ca o apariţie preistorică, între ea şi jeep, guiţând şi grohăind atât de tare încât Jenna nu mai putea înţelege ce-i strigau oamenii. Se opri pe loc; rinocerul făcu acelaşi lucru, dar oribilul cap cornut continua să i se balanseze înainte şi-napoi.

— Fugi, *memsahib!*

În sfârşit, auzi cuvintele strigate de Abdullah spre ea şi, în acelaşi moment, picioarele rinocerului începură să se mişte în sus şi-n jos, ca nişte cumplite pistoane groase, în timp ce-o lua la fugă spre ea.

În stânga creştea un copac singuratic. Oamenii îi arătau într-acolo. Jenna începu să alerge, deşi nu era sigură că putea ajunge. Pieptul o apăsa sufocat şi trebuia să gâfâie violent, umplându-şi plămânii cu aerul greu şi fierbinte, în timp ce gonea prin iarbă. Din urma ei se auzeau strigătele

oamenilor şi ropotul rinocerului. Nu privi înapoi.

Apoi, auzi motorul jeepului. Venea Sam! Jenna îşi continuă goana, strigând în minte către Sam: trage, trage! Ridică mâinile, apucă o ramură şi se săltă deasupra chiar în clipa când rinocerul trecu năvalnic pe dedesubt. Îngenunche pe creangă, simţind-o că se îndoia sub greutatea ei, şi întinse mâna spre următoarea, aruncându-şi mai întâi un picior peste ea, apoi şi pe celălalt. Tremurând, se căţără de-a lungul ramurii, spre trunchi, unde se agăţă din răsputeri.

Era în siguranţă, dar nu pentru multă vreme. Imensul animal se întorsese şi revenea spre ea. Jenna simţi cranga trosnind şi se aruncă înainte cu toată greutatea, apucând cu ambele braţe trunchiul care nu era mai gros decât un trup omenesc. N-ar fi rezistat niciodată atacului unui rinocer, îşi spuse ea, cu o cumplită certitudine. Fiara avea să-l doboare, cu ea cu tot. Jenna închise ochii, pregătindu-se pentru ciocnirea dintre rinocer şi copac şi vizualizându-şi propriul trup azvârlit la pământ şi strivit în picioare.

Peste câteva secunde, când deschise ochii din nou, peste tot se înălţau nori de praf şi, în depărtare, văzu jeepul, cotind brusc. Rinocerul, care alerga după el, se zăpăci, pornind într-o parte, apoi în cealaltă, înainte de a o lua la goană, în sfârşit, peste veltd. Jenna se destinse, sau cel puţin încercă, însă braţele continuau să i se ţină de copac. Nu părea capabilă să-şi dea drumul.

Continua să stea strâns lipită de trunchiul copacului, când jeepul cu Sam se apropie.

— Pari să atragi un grup interesant de admiratori.

— A plecat? răspunse vocea ei, tremurătoare. Chiar a plecat?

— Deocamdată.

Sam opri jeepul direct sub copac, închise motorul şi-şi dădu pălăria pe ceafă, zâmbindu-i.

— Din moment ce te găseşte atât de ispititoare, s-ar putea să se întoarcă. Îţi propun să cobori.

Jenna nu dădu drumul copacului.

— De ce n-ai tras, Sam?

— Nu era nevoie.

— Nu era nevoie?

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Ar fi putut să mă omoare.

— Dac-aş fi considerat că erai în pericol, împuşcam rinocerul, Jenna.

— Şi ăsta n-a fost pericol? gâfâi ea. În viaţa mea nu m-am speriat mai tare.

— Ştiu, şi ţi-ai folosit capul, fugind spre copac. Eram convins că aveai să încremeneşti.

— Faptul de a fi urmărit de un rinocer are efecte asupra voinţei omului.

Jenna reuşi să-şi relaxeze braţele din strânsoarea împrejurul copacului, îşi dădu seama că tremura din cap până-n picioare şi se agăţă din nou. În mod destul de ciudat, acum când pericolul trecuse, era paralizată de frică.

Sam observă că nu se mişca. Aşteptă, dar ea continua să nu se mişte. În sfârşit, se ridică în jeep şi întinse o mână spre ea:

— Hai, Jenna, jos.

— Se rupe creanga.

— Lasă-te pe următoarea şi coboară pe capota jeepului, o sfătui el.

Urmă o lungă pauză, timp în care Jenna analiză soluţia.

— Nu pot. Încă nu. Dacă mă mai laşi doar câteva minute, ca să mă adun şi să fiu conştientă că trăiesc, am să cobor. Dar în clipa asta… regret, nu-mi pot da drumul.

Sam o privi surprins. Până acum, se descurcase de minune. Nu intrase în panică la vederea rinocerului care se repezea spre ea, ci se îndreptase spre cel mai apropiat copac, unde se căţărase cu cea mai mare agilitate. Un moment, când rinocerul se întorsese, pornind spre copac, Sam ştiuse, probabil chiar mai bine decât ea, că Jenna era în mare pericol. Nu dorise să ucidă animalul, dar ar fi făcut-o într-o clipă, dacă nu mai avea încotro.

Ceea ce-l îngrijorase în acel moment, când aştepta, era că Jenna îşi putea da drumul, de spaimă, căzând chiar în faţa rinocerului care ataca. Văzuse bărbaţi în toată firea săvârşind greşeli şi mai mari. Ce naiba, îi văzuse reduşi la starea de neghiobi care se smiorcăiau. Nici chiar vânătorii târnosiţi nu rămâneau nepăsători când îi ataca un rinocer sau un bivol. Ea, însă, dovedise mult spirit de prevedere – şi curaj. Iar acum, când totul se sfârşise, îşi pierdea controlul. Cu siguranţă, n-avea nevoie de o femeie isterică pe capul lui.

— Vino jos, Jenna, reluă el, adăugându-şi în glas o undă de blândeţe, conştient că niciodată nu-i mai vorbise pe un asemenea ton.

— Nu, răspunse ea cu fermitate, încă nu.

Cu un oftat, Sam se urcă pe capota jeepului, astfel încât să ajungă cu braţele până aproape de creanga pe care stătea ea.

— Haide, Jenna, îţi dau mâna. Face parte din serviciu. Ai fost destul de curajoasă pe ziua de azi.

Jenna coborî privirea spre el. Îi remarcase intonaţia. Era pentru prima oară când Sam i se adresase direct, fără niciun semn de convenţionalism. Continua să ţină mâna întinsă. O privi, apoi se uită mai departe, spre orizont. Vedea camioneta parcată pe drum, cu oamenii alături. Nu se zărea nici urmă de rinocer.

— Eşti sigur că a plecat? întrebă ea.

— Categoric.

Jenna dădu încet drumul copacului, întinzând o mână spre Sam. Acesta i-o apucă strâns.

— Acum, şi cealaltă, spuse el, iar Jenna îşi desprinse şi braţul celălalt, clătinându-se uşor.

Când Sam o prinse strâns de talie, Jenna se simţi coborâtă în braţele lui. Abdomenul ei, apoi sânii, lunecară în jurul trupului său. Îşi simţi propria inimă, care aproape revenise la ritmul normal, începând să accelereze din nou, în timp ce Sam o ţinea strâns. Avea braţele puternice, la fel de puternice cum şi le imaginase, undeva în gândurile sale despre el. Stăteau lipiţi unul de altul, foarte aproape, iar el o ţinea astfel încât capul ei se înclina într-o parte. Îi putea privi chipul. Văzu umbra ţepilor de barbă pe obraji şi ridurile fine ce-i încreţeau pielea din jurul ochilor, care erau de un verde viu în lumina puternică a soarelui.

Sam nu schiţă niciun gest de a-i da drumul, iar Jenna înţelese că nici ea n-o dorea. Stăteau agăţaţi unul de altul, trup umed pe trup umed, îi simţea puterea braţelor şi ştia că era în siguranţă. Dar în strânsoarea lui nu era numai siguranţă, iar Jenna ştia şi acest lucru. Un răstimp ce păru cât o eternitate, deşi probabil nu dură mai mult de două, trei secunde, stătură astfel îmbrăţişaţi, pe capota solidă, înainte ca Sam s-o ridice peste parbriz, depunând-o pe fotoliul din faţă al jeepului.

Jenna aproape căzu în scaun.

— Îţi mulţumesc, murmură ea, pentru tot.

O privi întrebător.

— N-am făcut decât să te dau jos dintr-un copac.

— Ba nu, ai distras atenţia rinocerului dinspre mine, preciză ea. Mi-ai salvat viaţa.

Sam ridică din umeri, puţin cam stânjenit, după câte i se părea ei.

— Dar nu la asta m-am referit, de fapt.

— Zău? o privi el.

— Îţi mulţumeam fiindcă n-ai menţionat că nu-mi pot purta singură de grijă, pe-aici.

— Începi să dai semne că poţi, replică Sam simplu, în timp ce se întorcea şi pornea motorul.

Ajunseră la Rezervaţia Naturală McKenzie spre seară, iar Jenna fu expediată într-o cameră de la etajul casei, pentru a se odihni până la ora cinei.

— A avut o mică neînţelegere cu un rinocer, le explică Sam celor din familia McKenzie.

Jenna se gândi să se revolte contra acestui tratament cu mănuşi – atât de necaracteristic din partea lui Sam – dar era obosită şi dorea într-adevăr să se odihnească, aşa că îl urmă docilă pe unul dintre servitori pe scară, spre o cameră din capătul îndepărtat al casei. Acolo, se lăsă să cadă pe patul mare cu baldachin şi, timp de o oră şi ceva, o fură un somn delicios.

Se trezi chinuită de dureri, conştientă pentru prima oară de zgârieturile şi vânătăile rezultate de pe urma aventurii de dimineaţă, şi porni spre duş. Era mic, iar apa nu avea cea mai mare presiune, dar Jennei i se păru că niciodată nu mai avusese parte de un asemenea lux – să poată face cu adevărat un duş, după două zile de călătorie prin veldt. Avea senzaţia că apa spăla de pe ea tot praful şi ţărâna din Africa şi ar fi stat ore întregi sub şuvoiul purificator, dacă nu o încerca sentimentul că rezerva de apă era limitată. Nu voia să mai lipsească pe nimeni altcineva de acel minunat privilegiu.

În timp ce se ştergea cu prosopul, Jenna observă că în baie exista şi un uscător de păr. Pentru prima oară de când plecase din Salindi City, îşi putea îndrepta buclele încreţite de pe urma căldurii. Încă înfăşurată în prosop, cu părul revărsându-i-se în valurile blonde-închise cu care se obişnuise, Jenna reveni în dormitor. La fel ca restul casei, şi acesta era mobilat cu piese englezeşti solide, practice. Probabil fusese o muncă foarte grea, să transporte totul peste mări, îşi spuse Jenna, în timp ce se plimba prin cameră, privind tablourile cu peisaje engleze şi scoţiene care împodobeau pereţii. Efectul era

intim şi confortabil, un accent al Imperiului Britanic în inima savanei africane. Sam numise casa McKenzie fermă şi, din multe puncte de vedere, semăna într-adevăr cu un ranch din Vestul Sălbatic, cu acareturile sale scunde şi răsfirate, magaziile şi hambarele, excepţie făcând faptul că prin curtea acestei ferme, în locul nelipsitelor găini, se plimba un struţ.

Jenna se uită pe fereastra din spate, pentru a vedea struţul domesticit păşind plin de importanţă, ca şi cum a lui ar fi fost toată ferma. Sam îi spusese că rezervaţia McKenzie adăpostea tot felul de animale, multe dintre ele rănite şi orfane. Erau ţinute acolo până se puteau întoarce în habitatul lor natural dar, pentru cele mai grav vătămate, ferma devenea un cămin şi rămâneau acolo, umblând libere prin curte. În afară de struţ, mai era o zebră cu trei picioare, care păştea în ograda din spate, cu un cimpanzeu bandajat călărind vesel în spinarea ei.

Sub privirile Jennei, fiica adolescentă a soţilor McKenzie ieşi din casă, petrecu un ham peste capul zebrei şi o duse în hambar, împreună cu tovarăşul ei. Părul lung şi negru al feţei sălta pe umeri la fiecare pas. Fiona îi întâmpinase cea dintâi când ajunseseră, după-amiază, alergând spre jeep şi aruncându-şi braţele pe după gâtul lui Sam cu o încântare neinhibată. Părinţii ieşiseră în urma ei din casă, salutând-o cu ospitalitate pe Jenna. Dacă se miraseră s-o vadă pe acea vizitatoare răvăşită şi înfierbântată sosind împreună cu Sam, îşi ascunseseră bine surprinderea, făcând-o să se simtă imediat ca la ea acasă.

Jenna îi plăcea pe soţii McKenzie – Sarah, cu tenul ei deschis, englezesc, şi seducătorul păr roşcat, şi Duncan, un scoţian rumen tipic, cu păr brunet, ochi căprui şi un zâmbet larg, prietenos. Şi ei îl îmbrăţişaseră pe Sam ca pe o rudă de mult pierdută şi regăsită, iar Jenna, când îi părăsise pentru a-l urma pe servitor spre camera ei, simţise o uşoară invidie pentru faptul că era exclusă din revederea de familie. Parcă înţelegându-i sentimentele, Sarah strigase după ea, amintindu-i că o aşteptau la cină, după ce se odihnea şi-şi făcea dupul.

Jenna se duse la debaraua unde-şi agăţase hainele înainte de a se trânti în pat şi scoase rochia pe care o adăugase în bagaj când Sam îi spusese că aveau să poposească la familia McKenzie. Era o rochie de tricotaj italian cu guler drapat, poate despicate şi mâneci trei-sferturi. Centura lată de piele îi adăuga un aspect sportiv, care părea cel mai potrivit pentru prima masă luată

la ferma McKenzie. Izgonindu-şi din minte comentariile lui Sam despre accentul pe care-l punea pe înfăţişarea ei, Jenna se fardă şi porni pe scară, spre *living room*.

Camera era goală, într-un colţ arzând o lampă cu abajur franjurat, de modă veche. Din lungul holului se auzeau glasuri, iar Jenna îşi dădu seama că toţi se adunaseră în bucătărie. Încă dinainte de a ajunge acolo, presimţi că se îmbrăcase prea elegant.

Şi nu se înşela. Oprindu-se în uşă, privi prin încăpere. Bărbaţii beau bere, aşezaţi la masă. Sam se schimbase cu un rând de haine curate, foarte asemănătoare cu cele pe care le purtase în veldt. Duncan avea pe el o bluză veche de lucru şi un şort kaki, iar soţia şi fiica lui erau echipate cu blugi. Pantalonii Fionei erau tăiaţi deasupra genunchilor. Jenna nu se simţea doar prea elegantă, ci de-a dreptul deplasată.

Privi un moment scena, în timp ce Sarah lua de pe aragaz o oală, spunându-i fiicei sale câteva cuvinte pe care conversaţia bărbaţilor le acoperi. Fiona îi asculta pe Sam şi tatăl ei cu o atenţie atât de captivată, încât prima oară când mama sa îi vorbi nici nu se mişcă, rămânând lângă masă, cu un vraf de farfurii şi şervete în mâini.

— Fiona, lasă-le jos şi pune masa, repetă Sarah, de astă dată destul de tare pentru a se face auzită de fiica ei, care se trezi din transă. Râzând, bărbaţii începură s-o ajute la aranjatul farfuriilor pe masă. Scena era atât de intimă şi confortabilă, încât Jenna ezită să intre. Apoi, Sarah o văzu şi-i făcu semn să se apropie.

— Mamă, da' elegantă mai arăţi, observă ea. Hai şi stai jos. Băieţi, faceţi-i loc Jennei.

— Ce rochie elegantă ai, comentă şi Fiona.

— Jenna reuşeşte întotdeauna să fie elegantă, replică Sam.

În ochii şi glasul lui nu se descifra nimic, dar Jenna îl suspecta de obişnuitele sale sarcasme. În pofida acestui lucru, reuşi să surâdă graţios, când li se alătură.

— Ce zici de-o bere? îi oferi Duncan. Sau ai prefera un pahar de vin?

Sam o privi, aşteptându-i răspunsul.

— Mi-ar plăcea o bere, spuse Jenna.

De fapt, prefera vinul, dar n-avea de gând să rişte încă un comentariu din partea lui Sam.

— Te pot ajuta cu ceva? o întrebă ea pe Sarah.

Femeia clătină din cap:

— Suntem aproape gata. Fiona şi cu mine ne ocupăm de tot gătitul, iar bărbaţii strâng masa.

— Sam ne povestea despre aventura voastră de azi, interveni Duncan, în timp ce Jenna se aşeza la masă. Rinocerii au o reputaţie groaznică, în cea mai mare parte binemeritată. Sunt animale agresive, cu temperamente ostile – rezultat al miopiei, cred. Văd o pată ceţoasă şi o atacă. I-am văzut repezindu-se la muşuroaie de termite, îşi aminti el, râzând. Rinocerii sunt înşelători. Arată greoi, desigur, dar au aceeaşi graţie cu a unui om gras pe ringul de dans.

— Şi arată aşa de oribil, îi ţinu isonul Fiona. Singurul animal din veldt pentru care nu pot să găsesc loc în inima mea. Cu coarnele alea îngrozitoare.

— Nici nu sunt coarne, de fapt, o corectă Duncan. Sunt protumberanţe de păr aglutinat.

— Îgh, icni fata.

Jenna îi dădu dreptate:

— Nu vreau să mai apară niciunul vreodată în faţa mea.

— Sam ne-a spus că te-ai descurcat foarte bine, spuse Sarah, în timp ce punea pe masă platourile cu mâncare, îşi scotea şorţul şi se aşeza. Şi nu e el omul care să laude pe degeaba.

Jenna îi zâmbi scurt lui Sam:

— A, ştiu asta.

Duncan începu să servească, punându-le în farfurii maldăre întregi de mâncare, fără ca nimeni să obiecteze.

— Şi ce te aduce aici, în veldt, Jenna?

Aruncă o privire spre Sam. Deci, nu le spusese nimic despre ea. Mă rog, aşa ceva n-o surprindea. „Misiunea” ei, cum o numea Sam, nu prezenta niciun interes pentru el.

— Mă duc în Batari, răspunse simplu Jenna.

— În Batari! se trezi pe loc interesul Fionei. Întotdeauna am vrut să merg şi eu în munţi, dar Sam nu vrea să mă ia cu el, deşi sunt extraordinară la camping. Nu duce pe *nimeni*, niciodată, adăugă ea, cu o privire întrebătoare spre Jenna, care fu ispitită să spună că Sam nu voise s-o ia nici pe ea. Ei, continuă Fiona, cu o mică bosumflate, dar oricum nu vreau cu-adevărat să

merg. Sunt multe locuri pe care aş prefera să le vizitez în schimb, ca New York-ul, Parisul, Madrid, Cairo, începu ea să înşire, Los Angeles, Viena…

— Fiona, te rog, o întrerupse Sarah. Termină cu trăncăneala.

— În Batari *este* periculos, confirmă Duncan, chiar şi pentru cineva care s-a luat la întrecere cu un rinocer.

Zâmbind, Jenna răspunse:

— Călătoria asta e specială pentru mine. Mă duc să caut mormântul tatălui meu. A murit în Munţii Batari.

Duncan îi aruncă o privire rapidă:

— Nu cumva e referi la Carl Logan?

— Ba da, dădu din cap Jenna, Chapman este doar numele meu de afiş. Sunt fiica lui Carl Logan.

— Vai de mine şi de mine, se repezi Sarah să-i acopere mâna cu a ei. Îmi pare atât de rău pentru tatăl tău. Ne vizita din când în când şi întotdeauna mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu el. Era un om minunat.

Empatia manifestată de Sarah o făcu pe Jenna să simtă usturimea fierbinte a lacrimilor. Spera să poată vorbi cândva despre tatăl ei, dar nu acum, nu în faţa celorlalţi.

— Da, a fost un om foarte cumsecade, fu şi Duncan de acord, risipind tăcerea stingherită care se lăsase la masă în timp ce Jenna îşi înghiţea lacrimile. Pot înţelege de ce doreşti să faci drumul ăsta, dar va fi foarte dificil.

— Aici îţi dau dreptate, încuviinţă Sam.

— Sunt convinsă că Jenna va face faţă de minune, răspunse Sarah, spre marea recunoştinţă a Jennei.

Mintea Fionei sărise peste această parte a conversaţiei, muncită de alte gânduri.

— Nume de afiş, repetă ea cuvintele dinainte ale Jennei, îngândurată. Eşti actriţă?

Jenna dădu din cap:

— De televiziune, în State.

— Aici nu avem televizor, se plânse fata, dar mă uit la emisiuni când mergem în Salindi City. Poate-am să te văd în ceva, adăugă ea, surescitată.

— Mă îndoiesc, răspunse Jenna, joc într-un serial de după-amiază. Din câte ştiu, continuă ea, râzând, filmul meu nu se exportă.

Aceste cuvinte n-o descurajară pe Fiona.

— Da’ totuşi, eşti *actriţă*, reluă ea, cu uimire. Ce fel de rol joci?

— A, un personaj destul de puţin onorabil, de fapt, râse Jenna.

— Cred că e foarte greu, pentru o persoană aşa de drăguţă ca tine. Probabil trebuie să fii foarte talentată, ca personajul să-ţi iasă credibil.

— Nu tocmai, spuse Jenna cu sinceritate. Televiziunea de după-amiază nu e prea exigentă.

Fionei îi venise o nouă idee.

— Am nişte reviste pentru fani! Poate-ţi găsesc o poză într-una din ele.

— Asta s-ar putea, confirmă Jenna.

Atenţia care i se acorda începea s-o facă să se simtă cam incomod. Fiona era o fată fascinată de vedete. Jenna presupunea că părinţii ei erau mai puţin impresionaţi.

— Pot să aduc jos nişte reviste de-ale mele, mamă, te rog?

— Nu acum, dragă. Mai întâi, mănâncă-ţi cina.

Fiona, în emoţia ei, abia dacă se atinsese de mâncare, în timp ce ceilalţi terminaseră de mult, ajungând la cafea.

Jenna o privi pe Fiona cum se îndopa cu mâncarea, gândindu-se, fără îndoială, la revistele din camera ei. Era o fată fermecătoare, cu un soi de înfăţişare sălbatică, în care se combinau părul brunet şi pielea deschisă a mamei sale. Cam copilăroasă încă la trup, se dezvoltase splendid spre feminitate, iar Jenna îşi imagină că trebuia să-i fie foarte dificilă viaţa în veldt, atât de departe de civilizaţie.

Conversaţia revenise la problemele fermei, Duncan vorbindu-i lui Sam despre ultimele achiziţii.

— Încă mai avem obişnuita colecţie de pui de gnu şi de gazele, iar săptămâna trecută s-a rătăcit prin tabără un pui de leu. Am tot aşteptat să vină maică-sa după el, dar n-a mai apărut. Probabil a murit.

— Ce veţi face cu puiul? întrebă Sam, iar Jenna îşi dădu seama că bărbaţii se bucurau că scăpaseră de subiectul melodramelor. Nu-i putea învinui.

— Îl ţinem până creşte destul de mare ca să vâneze, iar atunci îl vom duce în veldt, până găsim o colonie de lei, îl dăm drumul şi sperăm să supravieţuiască.

— Depinde dacă leii ceilalţi îl primesc printre ei.

Duncan dădu din cap.

— Ne-ai văzut puii de cheetah? îl întrebă Fiona pe Sam. Revenise şi ea cu gândul la chestiunile fermei şi, când Sam clătină din cap, zâmbindu-i, Jenna observă cât de cald se purta cu fata şi cu părinţii ei. Erau genul lui de oameni şi, în preajma lor, indiferent cât de amabil o tratau, Jenna se simţea ca o străină, exclusă din cercul acela vrăjit.

— N-am să-ţi spun ce au deosebit puii de chettah, continuă Fiona. Va tebui să aştepţi până mâine, ca să afli singur.

— Pariez că pot să ghicesc, surâse Sam.

— Ba nu poţi şi nici să nu-ncerci, îşi acoperi fata urechile. Nu vreau să aud. Aşteaptă până mâine. Şi Jenna trebuie să aştepte şi ea, adăugă, făcând-o să se simtă puţin mai implicată în activităţile lor.

Când bărbaţii se ridicară să strângă masa, Fiona dispăru, pentru a reveni cu un teanc de reviste.

— Fiona, nu crezi că e puţin cam târziu… începu maică-sa.

— Of, mamă, te rog, nu vreau decât să văd dacă găsesc vreo poză de-a Jennei.

Fata se trântise deja pe podea, cu revistele răsfirate în faţa ei.

— Un sfer de oră, nu mai mult. Pe urmă, ai de învăţat.

În timp ce vasele erau spălate şi şterse, Fiona răsfoi revistele. În sfârşit, strigă:

— Am găsit una! Uite! Am dat de-o fotografie a Jennei.

Sarah şi Duncan priviră cu interes imaginea pe care le-o arăta fiica lor. Sam îşi mai turnă încă o cafea, aruncă o privire spre revistă şi arcui o sprânceană, fără niciun comentariu. Fotografia o reprezenta pe Jenna coborând dintr-o limuzină. Avea pe ea o haină lungă de blană, pe care Jenna şi-o amintea bine. O purtase în film şi, până la urmă, îi convinsese pe producători să fie de acord s-o cumpere. Chiar şi la preţ redus, tot fusese ridicol de scumpă. Acum, nu simţea numai jenă; aici, la ranch, unde viaţa animalelor era atât de preţioasă, simţea şi vinovăţie.

— Unde a fost făcută asta? întrebă Fiona, privind fascinată fotografia şi, după cum spera Jenna, neobservând blana.

— La o decernare de premii, cred, sau poate la recepţia care a urmat. Nu mai sunt sigură.

— Ai câştigat un premiu?

Jenna râse:

— A, nu. Nu sunt chiar atât de mare, Fiona. Niciodată n-am făcut ceva care să merite un premiu.

— Ba fac pariu că da. Fac pariu că eşti de-a dreptul nemaipomenită.

— Nu sunt nemaipomenită deloc. Doar norocoasă.

— Dar nu e fantastic să fii actriţă? O, cât mi-aş dori să fiu şi eu. Când mă gândesc la toţi oamenii bogaţi şi celebri pe care i-aş cunoaşte, la petreceri, la hainele superbe…

Jenna era stânjenită că discuţia revenise iarăşi la îndoielnica ei carieră şi încercă să dea un răspuns chibzuit:

— Există şi unele părţi bune, sigur că da. Atâta atenţie câtă ţi se acordă, e măgulitoare şi emoţionantă – cel puţin, la început. E amuzant să-ţi închipui că eşti altcineva, în rolul din fiecare zi, iar salariul e mare, mult mai mare decât s-au cuveni. Dar munca poate fi foarte obositoare, cu ore interminabile de lucru, multe dintre ele petrecute doar stând degeaba pe platou, aşteptându-şi intrarea. Poate fi îngrozitor de plicticos şi trebuie să te mulţumeşti cu o mulţime de meschinării şi de false valori, recunoscu ea.

— Dar ţie îţi place, insistă Fiona, cu speranţă.

— Nu întotdeauna. Deocamdată, merge; cu asta mă ocup.

Fata n-avea de gând să se lase descurajată.

— Aş da orice ca să fiu ceea ce eşti tu, o actriţă celebră. Într-o zi…

— Într-o zi, poate, interveni maică-sa, dar nu în seara asta. E timpul ca o anumită fată, al cărei nume îmi scapă, să se ducă în camera ei ca să înveţe la franceză.

În timp ce Fiona, fără tragere de inimă, îşi strângea revistele şi le ura noapte bună tuturor, Sarah începu să explice:

— Învaţă pentru medie, ca să se poată înscrie la universitate, în Anglia, la toamnă. Fiona are o minte foarte ageră, dar uneori e cam distrată.

Jenna înţelese că, de data asta, *ea* fusese distracţia. Dar nu şi pentru Sam, care privise şi ascultase totul cu un zâmbet răutăcios pe faţă, pentru ca după plecarea Fionei să râdă cu gura până la urechi:

— Toată vorbăria asta despre vedete mi-a iscat cea mai perfectă poftă de somn, spuse el, în timp ce se ridica, îşi ducea ceaşca la chiuvetă şi o săruta pe Sarah de noapte bună. Ne vedem dimineaţă.

Şi, cu un gest de salut spre Duncan şi o înclinare din cap la adresa Jennei, ieşi.

— Cred că trag şi eu pe dreapta, spuse Duncan. Aici, în veldt, se crapă devreme de ziuă. Tu ce zici, Sarah?

Jenna aşteptă, sperând că Sarah avea să mai rămână un timp, pentru a-i ţine companie. După ce dormise, Jenna nu mai era gata să se culce imediat, dar nu voia nici s-o reţină pe Sarah.

— Nu, cred că eu mai stau o vreme, Duncan, îi răspunse ea, cu un sărut.

— Să nu rămâi numai pentru mine, se simţi Jenna datoare să spună.

— Nicio grijă, îi răspunse Duncan, cu o ultimă strângere de mână. Sarah se dă în vânt să stea noaptea la taclale. Problema e că nu are prea des cu *cine* să stea.

După plecarea lui, cele două femei se instalară la masă, cu încă o ceaşcă de cafea.

— Duncan are dreptate, începu Sarah. E plăcut să ai cu cine sta de vorbă. Aici, poţi ajunge să te simţi foarte singur.

— Da, chiar mă întrebam…

Jenna se întrerupse, nedorind să pară indiscretă.

— De ce locuim aici? încheie Sarah în locul ei. Fiindcă, în pofida tuturor, ne place. Duncan şi cu mine am venit aici în safari cu ani în urmă şi n-am mai plecat niciodată. Mă rog, am mai plecat noi, desigur; ne-am întors acasă şi ne-am făcut toate bagajele. Duncan s-a lăsat de meserie – oricum nu-i plăcuse prea mult niciodată – şi am vândut casa şi tot ce nu mai puteam aduce cu noi. Apoi, ne-am dus la avocaţi şi am înfiinţat fundaţia.

— O fundaţie?

— Da, creată cu banii pe care-i moştenise Duncan. El provine dintr-o familie scoţiană foarte bogată şi, sinceră să fiu, niciodată n-a prea ştiut cum să-şi folosească banii. Asta era soluţia ideală. Ne-am dedicat viaţa animalelor, efectiv. Rezervaţia e foarte mare şi, desigur, peste tot pe pământurile noastre vânatul e interzis. E plăcut să ştii că aici, cel puţin, şi în alte locuri ca al nostru din Africa, viaţa sălbatică e protejată.

— Să ştii că vă admir. Aici, viaţa pare miraculos de elementară; atât de simplă…

— Ei, nu întotdeauna, răspunse Sarah. Într-un fel, e asemenea carierei tale. Multă muncă grea, iar o parte din ea poate fi îngrozitor de monotonă şi, uneori, singuratică. Dar fiecare zi are ceva deosebit; prezintă noi provocări, noi probleme de rezolvat. E un sentiment minunat, când realizăm un obiectiv

pe care singuri ni l-am impus.

Jenna tăcu, gândindu-se că singurul scop pe care-l avusese ea vreodată, cel pe care îl urmărea şi acum, era acela de a-şi găsi tatăl.

— Tatăl meu venea des în vizită pe-aici? întrebă ea.

— A venit de mai multe ori, în timp ce-şi planifica expediţia în Munţii Batari. Am încercat să-l avertizăm asupra pericolului. Este o regiune foarte izolată, în unele zone aproape neexplorată, dar datăl tău era hotărât.

— Ştiu. Putea fi un om foarte încăpăţânat.

— Părea convins că oraşul lui pierdut se afla în Batari şi exista în realitate.

— Crezi că acel Zaphir există?

Jenna încercase să pună întrebarea într-o doară, deşi pentru ea răspunsul era foarte important. Avea nevoie să valideze convingerile tatălui ei.

— Nu cred că părerea mea are vreo importanţă. Tatăl tău credea în oraşul acela, la fel ca mulţi africani.

— Într-adevăr?

Era pentru prima oară când cineva vorbea serios cu Jenna despre Zaphir.

— A, cum să nu, însă cu excepţia tribului Ngesi, nimeni nu se apropie de Batari. Şi până şi Ngesii locuiesc pe cealaltă parte a muntelui. Ei cred că Zaphirul e populat de spirite rele.

— Spirite rele?

— Unii dintre bătrânii tribului spun că spiritele au cauzat moartea tatălui tău.

— Dar tu ce crezi că s-a întâmplat?

— O, Jenna, făcu Sarah, cu tristeţe. Nu cred că va şti cineva vreodată. Sunt posibile atâtea lucruri – braconieri, săteni nemulţumiţi, şamani obsedaţi de frica duhurilor rele, până şi oamenii implicaţi în disputele de la graniţă, traficanţii de arme pe care încearcă să-i elimine primul ministru Bundo.

Clătină din cap.

— Numai că nu-mi pot da seama ce motiv ar fi avut să-i facă ceva tatălui tău.

— Fii sigură că nici eu nu înţeleg de ce ar fi vrut cineva să-i facă vreun rău.

— Africa poate fi o regiune foarte enigmatică. Vei afla asta când ajungi

în Batari, dar o să ai nevoie de un ghid bun. Dacă există cineva care să se poată duce până acolo şi înapoi nevătămată, Sam Malock e omul.

— Nu-l entuziasmează prea mult gândul de a mă lua cu el.

— Cred că e doar prudent din cauza pericolelor. Sam e foarte profesionist.

Îşi terminară cafeaua şi, în timp ce-şi spălau ceştile la chiuvetă, Sarah continuă:

— Chiar de-atunci, de prima oară când a venit aici, acum şase ani, am simţit că Sam avea un soi de profesionism necunoscut celor mai mulţi dintre vânătorii şi călăuzele din zonă. Pur şi simplu părea să ştie, instinctiv, ce era de făcut. Asta l-a impresionat foarte mult pe Duncan.

— Da, este un om foarte impresionant, confirmă Jenna, dar poate fi şi destul de… dificil.

Sarah râse:

— Sunt convinsă că doar pare să fie aşa; de fapt, uneori cred că *încearcă* să fie, dar are şi Sam zonele lui sensibile. Una dintre ele e fiica mea.

— Eu aş crede că e vorba de toată familia voastră, comentă Jenna.

— Da, am bucuria să spun că suntem prietenii lui.

Sarah tăcu un moment, înainte de a adăuga:

— Presupun că acea carapace protectoare pe care i-ai văzut-o are legătură, probabil, cu necazurile lui de-acasă, din State.

— Despre asta nu ştiu nimic, răspunse Jenna, încercând să nu pară prea curioasă, cu speranţa că Sarah avea să-i explice.

— Ei, nici eu nu sunt sigură ce s-a întâmplat exact – probleme de afaceri, cred. Şi-a pierdut slujba, iar soţia l-a părăsit. Totul a însemnat o mare decepţie pentru Sam, aşa că a venit aici.

— Nu ştii ce anume s-a întâmplat?

— Nu, dar indiferent despre ce era vorba, Sam e nevinovat de toate acuzaţiile.

— Acuzaţii? repetă Jenna, însă expresia de pe faţa lui Sarah o înştiinţă că n-avea să mai scoată nicio vorbă despre Sam, ba chiar considera că deja spusese prea multe.

Capitolul 5

Zorii zilei tocmai se iveau peste veldt, în timp ce Sam şi Fiona goneau cu caii prin iarba înaltă. Marea de fire galbene era spuzită în trandafiriu de soarele care răsărea, iar cei doi traseră de căpestre în acelaşi timp, pentru a privi aurora. Caii tropăiau din copite şi se cabrau, dornici să-şi reia alergarea, dar Fiona şi Sam aveau alte intenţii. De peste şase ani, acesta era modul lor de a-şi începe zilele, ori de câte ori Sam venea în vizită.

— Prima oară când am venit aici împreună, eu eram prea mică pentru a mă urca în şa fără să mă urc pe-o ladă, spuse Fiona. Mai ţii minte?

— Sigur că ţin minte. Ai zbierat ca din gură de şarpe, când am încercat să te-ajut. „Pot şi singură, Sam!" N-am să uit niciodată ce mutră aveai. Şi parcă mai văd şi-acum cum fluturau codiţele alea în urma ta, când te-ai luat la întrecere cu o girafă, peste veldt.

Fiona râse.

— Şi-acum, uite cum am crescut. S-a zis şi cu codiţele. Dar tot mă mai pricep la curse şi dacă te uiţi în spatele tău, Sam, ai să vezi o mică turmă de zebre mergând spre est. Vrei să ne ducem la ele?

— Sunt alături de tine, răspunse Sam, în timp ce-şi îndemnau caii înainte, să ajungă din urmă turma.

Călăriră în paralel cu zebrele timp de aproape o oră, înainte de a se îndepărta şi opri, pentru a-şi odihni caii într-o pădurice. Fiona sări la pământ şi se rezemă de trunchiul unui copac, încă furată de amintiri.

— Erai destul de necopt pe vremea aia, Sam. Îmi amintesc că tata a trebuit să te-nveţe cum să mânuieşti funia. Eu ţi-am arătat cum să arunci un lassou.

Sam râse.

— Eram băiat de la oraş, ai uitat? Tu, Fiona, ai crescut aici.

— Ştiu. Mai mult ca sigur, va fi foarte ciudat să las în urmă totul, când voi pleca la şcoală. Aici m-am născut, iar Salindi City e singurul oraş adevărat pe care l-am văzut în viaţa mea. Mi-e greu până şi să-mi imaginez cum va fi la Londra. Crezi că mă va cuprinde dorul de casă?

— Cu siguranţă – pentru un timp. Apoi, vei deveni fată de oraş şi vei uita cu totul de noi.

— Ba n-am să vă uit! strigă ea. Îmi va fi dor de tată lumea. N-am să-mi uit niciodată ferma şi toate animalele.

— Dar noi, oamenii?

— O, şi de voi o să-mi fie dor, şi voi mai veni în vizită din când în când, chiar şi când am să ajung celebră.

Se opri, în aşteptare. Când Sam nu muşcă momeala, Fiona fu nevoită să-i explice:

— Am să mă fac actriţă!

Nici de astă dată nu primi niciun răspuns, dar nu se lăsă descurajată.

— Ce, nu mă vezi pe o scenă? îşi duse ea o mână la ceafă, luând o poziţie provocatoare.

În sfârşit, Sam reacţionă.

— Când ai luat hotărârea asta? Aseară?

— Nu. De multă vreme mă bătea gândul. Încă de când aveam doisprezece ani.

Sam râse.

— Iar acum, ai treisprezece, o tachină el.

— Ştii bine că am şaisprezece, împliniţi, îi aminti Fiona.

— Ei, Fiona, eu să fiu în locul tău, nu m-aş lăsa prea ambalat de musafira voastră.

Fata ridică privirea spre Sam, cu un licăr în ochii ei negri.

— Nu eu sunt aia care se ambalează, răspunse ea, ştrengăreşte.

Încercând să ignore comentariu, Sam îi întinse mâinile pentru a o ajuta să încalece.

— Haide, e timpul să ne-ntoarcem.

— O placi, se vede cu ochiul liber, continuă Fiona, agăţându-se de subiect cu îndărătnicie, în timp ce-şi dezlega calul şi sărea în şa.

Porniră unul lângă altul, Fiona turuind mai departe, tot à propos de Jenna.

— Zău c-o placi, repetă ea; neprimind niciun răspuns, îl întrebă: ştii după ce mi-am dat seama?

— Nu, Fiona.

— Din felul cum te uiţi la ea – sau cum te prefaci că nu te uiţi.

Îi aruncă o privire mândră, pentru a-i arăta că îi descoperise secretul.

Sam nu răspunse, dar ştia că fata avea dreptate. Ochii lui se abătuseră mult prea adesea în direcţia Jennei. Când credea că nu-l observa nimeni, o urmărea, ascultându-i sunetul vocii. Evident, Fiona trebuia să fi observat. Dar ceea ce văzuse ea nu era nici jumătate.

Se şi gândise la Jenna; la senzaţia atât de plăcută de a o avea în braţe, la felul cum se topise la pieptul lui ca şi cum i-ar fi fost scris să se afle acolo. În acele momente, uitase despre atacul rinocerului şi era sigur că şi ea uitase.

Dorise mai mult decât orice s-o sărute în clipa aceea, dar nu îndrăznise. Nici acum nu ştia ce anume îl oprise. Frica, poate. Sam Matlock nu se temuse niciodată de nimic, în viaţa lui, dar acum îi era frică de propriile sale sentimente. Jenna îl făcuse s-o dorească într-un mod cum niciodată nu dorise o femeie. Orice s-ar fi întâmplat în restul călătoriei, Sam nu mai avea nicio putere s-o controleze.

— Sam, uite! îl smulse din visare vocea emoţionată a Fionei. Acolo, lângă boscheţi – un pui de gnu.

Sam zări animalul.

— Probabil s-a pierdut de mama lui. Se întâmplă tot timpul.

Fiona îşi struni calul.

— Nu va fi adoptat de alt animal din turmă, aşa-i, Sam?

— Nu, clătină el din cap, nu vor face decât să-l alunge, la fel cum fac acum zebrele alea.

Puiul de gnu, dornic de companie, alerga pe lângă o altă turmă de zebre. După ce nu-l luară în seamă o vreme, animalele îl izgoniră, iar micul gnu reveni la locul său, izolat lângă tufişul spinos.

— Of, Sam, trebuie să facem ceva, exclamă Fiona. Nu-l putem lăsa să moară.

— În fiecare an se nasc un sfer de milion de antilope gnu şi nu pot fi salvate toate, până la ultima. Trăieşti în Africa de suficient timp ca să ştii asta.

— Ei bine, ceea ce ştiu şi ceea ce simt sunt două lucruri diferite, replică Fiona, aruncându-şi capul într-un mod care-i aminti lui Sam de vremurile codiţelor. Încăpăţânarea ei, însă, nu dădu niciun rezultat. Sam dădu pinteni calului, făcându-i semn Fionei să-l urmeze.

Fata mai avea încă un truc în arsenal. Ochii începură să i se umple de lacrimi mari.

— Te rog, Sam. Te rog.

Lacrimile porniră să se prelingă în jos pe obraji.

— Nu putem face nimic?

— Tatălui tău n-o să-i placă, Fiona, mai încercă el.

— Ba n-o să se supere deloc, Sam. Ce contează, încă un gnu, acolo? îl

vom ţine doar până creşte destul de mare ca să se întoarcă în turmă.

— Aşa spui mereu, Fiona. Jumătate din animalele de la fermă au devenit favoritele tale.

Feţei continuau să-i şiroiască lacrimile.

— În regulă, se înduplecă el, dacă promiţi ca pe ăsta să-l laşi în spate. Nu-l răsfăţa; lasă-l să rămână sălbatic.

— Îţi promit, Sam.

Sam desprinse colacul de frânghie de la oblâncul şeii, dădu pinteni calului şi porni spre arbust, formând deasupra capului un laţ care se rotea lent. Lassoul pluti prin aer şi se aşeză uşurel pe după gâtul antilopei, iar micul grup, după un oarecare efort, porni spre fermă, Sam şi Fiona pe cai, cu puiul de gnu ce încă se mai împotrivea tras în urma lor.

Jenna tocmai ieşise din casă şi se îndrepta spre ţarcurile animalelor, când văzu norul de praf la orizont. Punându-şi mâna streaşină la ochi, îl privi apropiindu-se, recunoscându-i în sfârşit pe Sam şi Fiona şi zâmbind când văzu ce aveau la capătul funiei.

— Încă un animal pentru menajerie? întrebă ea, când intrară pe porţile fermei.

— Fiona a fost cu ideea, replică Sam, sărind jos de pe cal. Trase antilopa gnu spre gard, lăsă jos şipcile şi îi dădu drumul. Poftim, du-te la ceilalţi din neamul tău pe care a reuşit să-i colecţioneze Fiona, mai spuse el, dându-i animalului o palmă pe crupă.

Se uitară cum puiul de gnu alerga încoace şi-ncolo, adaptându-se la acel spaţiu nou, pentru ca în cele din urmă să se apropie de altul dintr-ai lui.

— N-am decât trei gnu, spuse Fiona, răspunzând la acuzaţia lui Sam, iar unul dintre ei nu se va mai putea întoarce niciodată în sălbăticie.

— Şi ceilalţi? întrebă Sam, în timp ce mergea de-a lungul gardului, privindu-l pe puiul de gnu cum făcea cunoştinţă.

— A, nu mă va deranja să-i văd liberi, zău că nu, Sam.

Apoi, Fiona se întoarse spre Jenna.

— El încă mă mai crede un copil, când e vorba de animale, dar de fapt înţeleg cu adevărat că locul lor e în sălbăticie – atâta vreme cât sunt destul de sănătoase ca să reziste acolo. Haide, îi făcu ea un semn, te duc la ţarcurile separate, ca să ţi-i arăt pe Tommy-ii noştri. Sunt aproape gata să le dăm

drumul.

— Până acum, îţi place ziua la ranch? se interesă Sam, în timp ce o urmau pe Fiona.

— Foarte mult. Sarah şi cu mine am luat un mic dejun copios, după ce Duncan a plecat cu nişte oficialităţi de la departamentul guvernului pentru conservarea vieţii în sălbăticie. Pe urmă, i-am dat de mâncare puiului de leopard – adică, Sam l-a hrănit, iar eu m-am uitat.

— Nu-i aşa că-i foarte dulce? se întoarse Fiona spre ea, explicativ. Atâta doar că devine prea prietenos când se joacă.

Jenna râse.

— Nu cred că mi-ar plăcea să mă *joc* cu el.

Se apropiară de un ţarc, iar Fiona spuse cu mândrie:

— Uite-i şi pe Tommy-ii noştri. Amândoi au fost schilodiţi grav de un leu, iar acum sunt aproape gata să fie eliberaţi.

— Tommy? întrebă Jenna.

— Da, îi explică Sam. Asta-i porecla gazelei Thompson. Nu le atinge, o povăţui el, tocmai când Jenna întindea mâna spre gâtul cafeniu al unuia dintre micile animale cu coarne.

— De ce nu pot să le mângâi?

— Duncan vrea să se teamă în continuare de om, astfel încât, la trecerea unei turme, să le poată introduce în ea, unde să se adapteze, fără a rămâne dependente de noi.

— Ştiu, îi spuse Fiona Jennei, când o văzu privind cu jind la micile gazele. Sunt pur şi simplu adorabile, cu dunga lor neagră drăgălaşă şi ochii ăia mari cât toate zilele. E o mare tentaţie, dar până şi eu am reuşit să nu le răsfăţ. Sper să supravieţuiască în lume, mai spuse ea, cu puţină tristeţe.

— Ei bine, dacă nu reuşesc, nu-ţi rămâne decât să dai vina pe legea junglei, Fiona, replică Sam. Nu toate animalele îşi vor completa ciclul de viaţă aici, în Africa.

— La fel îmi spune şi tata, de-o sută de ori pe zi, răspunse Fiona; porni cu pasul uşor săltat, încercând să-şi ridice moralul. Ei, acum am să-ţi arăt trei animalele care sunt sigură că vor supravieţui, fiindcă le vom ţine aici până la sfârşitul vieţii. Asta-i surpriza despre care îţi vorbeam, Sam, adăugă ea, luând-o înainte. Şi n-ai cum să ghiceşti ce-i cu ele.

În timp ce Fiona deschidea uşa, mama ei o strigă din casă. Fata intră

grăbită în hambar, sperând să n-o fi văzut.

— Iată-le, anunţă ea, comorile mele.

Într-o cuşcă mare se aflau trei pui de leopard cheetah.

— Sunt albi! exclamă Jenna. N-am mai văzut niciodată un cheetah alb.

— Puţini oameni au văzut, confirmă Sam. De unde Dumnezeu aţi făcut rost de ei?

— Tata şi câţiva oameni de-ai lui i-au găsit la poalele Munţilor Batari şi i-au adus până acasă. Le-a fost foarte greu, fiindcă nu aveau cuşti la ei, iar bebeluşii ăştia sunt extrem de activi. Poţi să-i mângâi, Jenna, îi dădu ea voie, aplecându-se în cuşcă să ridice unul dintre leoparzi. Sunt mult mai mici decât leopardul căruia i-ai dat de mâncare azi dimineaţă. Şi mult mai blânzi.

Jenna mângâie capul alb.

— Au ochi albaştri, constată ea.

— Ştiu. Nu-i aşa că-s nişte scumpi? Albinoşi adevăraţi.

— Arată atât de sănătoşi. Când mai cresc, de ce nu se pot întoarce în sălbăticie, ca gazelele? întrebă Jenna.

— Sunt nişte inadaptaţi, străini de lumea lor, răspunse Sam; stătea rezemat de cuşcă, arătând mai chipeş şi mai gânditor decât de obicei. Şi-au pierdut coloraţia de protecţie. Restul haitei i-ar alunga, şi ar deveni ţinte uşoare pentru animalele de pradă.

Comentariul lui Sam despre străini îi reaminti Jennei propriile sale cuvinte, pe care i le spusese primului ministru despre tatăl ei. Carl Logan fusese întotdeauna un inadaptat. Oare aşa se considera şi Sam pe sine însuşi? se întrebă ea.

— Probabil că mama a fost omorâtă, ca să-l împodobească pe cine ştie ce tămăduitor tribal.

— Îngrozitor, remarcă Jenna, încercând să nu se gândească la propria ei haină de blană.

Puiul de cheetah se târâse peste umărul Fionei. Fata ridică mâinile şi îl puse în braţele Jennei. Chipul lui arăta ca o mică păpădie, cu câte o fermecătoare dungă închisă pe fiecare obraz. Blana era mai pufoasă decât se aşteptase, aproape ca a unei pisici cu păr scurt. Jenna se simţea fermecată.

— Reacţionează exact ca o pisică, observă ea.

— Nici nu e altceva – o pisică mai mare, confirmă Sam, întinzând mâna să mângâie leopardul sub bărbie. Ascultă-l cum toarce.

Sam stătea lângă Jenna, privind micul cheetah ghemuit în braţele ei, cu ochii închişi. Mâna lui continuă să-i scarpine bărbia, frecându-se de braţul Jennei la fiecare mişcare.

— Ştiam eu c-aveau să-ţi placă leoparzii mei! exclamă Fiona. Poţi să te joci cu ei cât ai chef, dar eu trebuie să-mi termin treburile. Cred că am auzit-o pe mama strigându-mă.

Sam râse:

— Da, şi eu cred.

Fiona ieşi din hambar, închizând uşa în urma ei. Raze de soare se strecurau prin spaţiile dintre scânduri, iar Sam observă cum străluceau în părul Jennei. Îşi retrase mâna şi o privi cum mângâia puiul adormit. În sfârşit, i-l luă din braţe, îl puse la loc în cuşcă şi închise uşa. Animalul dormi mai departe, fără să-i ia în seamă pe cei doi fraţi ai săi, care se rostogoliră deasupra.

— Chiar vor rămâne aici, la fermă?

Sam dădu din cap:

— O parte din teren constă într-un parc natural. E foarte bine protejat.

Îi răspunsese la întrebare, dar în realitate nu se gândea la puii de cheetah. În timp ce Jenna privea animalele care se jucau în cuşcă, lumina soarelui îşi schimbă unghiul, scăldându-i faţa, definindu-i unghiul accentuat al pometţilor înalţi. Jenna miji puţin pleoapele, îngustându-şi ochii de un albastru intens, dar nu se retrase din lumină.

— Au atât de multe responsabilităţi, murmură ea, continuând să privească puii de cheetah, dar cu gândul la familia McKenzie.

— E viaţa pe care şi-au ales-o, răspunse Sam, fără a-şi lua ochii de la ea.

— Atât de departe de civilizaţie, atât de singuri.

În timp ce rostea acele cuvinte, Jenna îşi dădu seama că nu se referea la ei aşa cum ar fi făcut-o cu o zi în urmă. Acum, gândul la familia McKenzie acolo, în sălbăticie, singuri, iubindu-se unii pe alţii şi viaţa pe care şi-o aleseseră, nu i se mai părea atât de ciudat.

— Îi admiri mult, nu-i aşa? îl întrebă.

— Într-adevăr. Le admir loialitatea, devotamentul şi consecvenţa.

Aceste cuvinte erau atât de necaracteristice pentru el, încât Jenna ridică privirea, surprinsă. Dacă Sam avea asemenea sentimente – iar Sarah aproape o convinsese că le avea – nu-i stătea în fire să le exprime.

— N-am ştiut că eşti sentimental, spuse ea, încet.

Sam păru să se crispeze puţin. Apoi se destinse din nou, răspunzând:

— Sunt multe pe care nu le ştii despre mine.

— Îmi dau seama.

Se gândea la ceea ce-i spusese Sarah – şi la ce rămăsese nerostit – dar îi scăpa mai mult decât faptele din viaţa lui Sam; nu reuşea să perceapă nici sentimentele care îi dirijau viaţa.

— Aş dori să aflu mai multe, spuse ea, după care, dându-şi seama de îndrăzneala propriilor ei cuvinte, adăugă: dacă vom călători împreună câteva săptămâni de-acum încolo, ne-ar putea fi mai uşor s-o facem ca prieteni.

Când Sam nu răspunse, continuând doar s-o privească, Jenna adăugă:

— Ştiu că până acum ţi-am creat probleme – fugind de răgetul leului, fiind urmărită de un rinocer. M-am simţit atât de prost, atunci când cu leul – şi cu rinocerul, dacă e vorba pe-aşa; ar fi trebuit să fiu mai atentă. Dar îmi dau toată silinţa.

În timp ce ea îi vorbea, Sam nu făcea decât s-o privească. Ochii ei mari şi expresivi erau serioşi, iar el înţelegea perfect cum puteau să ilumineze o apariţie pe ecranul televizoarelor. Nu îl impresionau prea mult actriţele, nu ştia nimic despre meseria lor, dar era sigur că ochii aceia puteau exprima toate genurile de emoţie.

Acum lumina o învăluise complet, făcându-i toate trăsăturile să strălucească. Avea o gură perfect formată, cu buze pline, expresive. De fapt, nimic la ea nu era imperfect. Remarcase acest fapt în momentul când Jenna intrase în barul Hotelului King George. Atunci, nu se gândise nicio clipă că avea să o ia cu el într-un safari. Aşa ceva ar fi fost ultimul lucru pe care să-l plănuiască, dar cât de puţin fusese de fapt plănuit, în viaţa lui din ultimii ani? Cu siguranţă, nu intenţionase nici s-o sfârşească aici, în Africa de Est.

Sam îşi amintea cât de pătimaşă fusese Jenna când îşi exprimase rugămintea faţă de primul ministru. Atunci, crezuse că juca un rol, dar acum ştia că fusese realitatea. Avea emoţii, profunde şi intense, şi n-o deranja cu nimic să şi le arate. Sam o admira pentru asta. Îşi dorea să fi putut canaliza el acea pasiune.

Iar acum, în timp ce Jenna îi vorbea despre diversele ei boroboaţe din timpul călătoriei, nu se mai putea gândi decât la cât de mult o dorea. Se întreba ce-ar fi făcut dacă o atingea, dacă-i punea mâna pe linia gingaşă a

obrazului sau îi mângâia curba lină a bărbiei. Fascinat, privea lumina revărsându-se peste ea, căutând toate ascunzişurile, adânciturile de la baza gâtului şi de după ureche, locurile delicate pe care tânjea să le atingă, să le exploreze cu vârfurile degetelor – cu buzele.

Iar în clipa următoare îl atingea ea, cu mâna rezemată pe braţul lui, caldă şi puternică, în timp ce vorbea. Cuvintele-i erau la fel de sincere ca atingerea, dar Sam nu mai auzea ceea ce spunea, pentru că era prea plin de imaginea ei. Îi făcea capul să se învârtească. Îşi amintea mirosul ei de prima oară când se întâlniseră şi, apoi, de la fiecare ocazie. Întotdeauna şi pentru totdeauna, avea să-l asocieze cu Jenna. Era proaspăt şi viu, parfumul ideal pentru ea.

— Aşa că-ţi promit, Sam, niciodată n-am să mai fiu o problemă.

Şi-şi strânse buzele într-o linie fermă, hotărâtă, făcându-şi să nu-şi dorească nimic mai mult decât să i le sărute. Un moment, rămaseră suspendaţi în timp, iar apoi, cu o mişcare ce părea să se fi desfăşurat cu încetinitorul, Sam întinde mâna şi îi atinse părul, îngropându-şi degetele în şuviţele dese şi bogate. Pe faţa ei se aşternu o expresie surprinsă, care apoi dispăru. Sam îi atinse cu buzele părul blond, mătăsos, ţinându-l o clipă lipit de chipul lui.

În cuşcă, unul dintre puii de cheetah mârâi, în timp ce se zbenguia cu fratele lui, dându-se peste cap. Jenna zâmbi, dar nu întoarse capul spre cuşcă. Ochii îi stăteau aţintiţi asupra lui Sam, în timp ce mâna sa îi cuprindea talia. Era îmbrăcată cu blugi şi o cămaşă largă de bumbac. Sam îşi strecură mâinile pe sub cămaşă, atingându-i pielea fină ca satinul, şi o trase mai aproape.

Inima Jennei bătea cu tot atâta furie ca în veldt, cu o zi în urmă, când alergase spre copac, dar acum nu mai simţea niciun strop de frică, numai nerăbdare, în timp ce Sam o cuprindea cu braţele, iar ea îşi simţea sânii apăsându-i pieptul tare. Îi simţea bătăile încete şi statornice ale inimii, \i auzea respiraţia accelerându-se. Mâinile lui i se plimbau pe spinare, în sus şi-n jos, strângând-o lângă trupul său încordat. Îi aşteptă dornică sărutul, când chipul lui se apropie, până când buzele ajunseră la un milimetru de ale ei.

În sfârşit, sosi şi momentul când gura lui o atinse pe a sa, caldă, puternică, poruncitoare. Îi răspunse total, deschizându-şi buzele sub ale lui. Mâinile Jennei, care stătuseră pe lângă trup, jinduind să-l cuprindă dar şovăitoare, erau acum cât se poate de sigure, când şi le petrecu pe după

spatele lui şi simţi în sfârşit muşchii unduindu-se sub cămaşa de bumbac.

Jenna auzea puii de cheetah la joacă şi ştia că se aflau chiar alături, în cuşcă, la doar câţiva paşi distanţă. Mârâielile lor păreau să devină tot mai slabe, stingându-se apoi complet, ca şi cum ea şi Sam ar fi fost dintr-odată transportaţi într-o altă lume, unde erau complet singuri. Nu mai auzea nimic altceva decât bătăile inimii lui Sam lipită de a ei şi respiraţia lui unită cu a ei, în timp ce se sărutau. În josul stomacului începea să i se răspândească o senzaţie de căldură, difuzându-i-se prin tot trupul până când îşi simţi venele cântând de nevoia lui.

O săruta profund, complet, iar când se despărţiră o privi un lung răstimp, după care din nou îi luă buzele în stăpânire. Picioarele Jennei începeau să-şi piardă puterea şi se agăţă de el să nu cadă, în timp ce Sam îşi strecura limba printre buzele ei. Îi găsea ascunzătorile umede ale gurii, sondând, explorând, delectând-o în timp ce ea îşi înfăşura degetele cu părul lui des şi-i trăgea chipul şi mai aproape, tot mai aproape de al ei.

În sfârşit, tocmai când credea că plămânii aveau să-i plesnească şi inima să-i explodeze, buzele se despărţiră de ale ei, iar Jenna îşi trase respiraţia, ascunzându-şi faţa în umărul lui. Sunetele micilor leoparzi îi reveniră în auz şi simţi că se reîntorcea la realitate. Însă continua să tremure, inima îi bătea cu aceeaşi putere, iar fantezia încă nu se separase complet de realitate. Sărutul fusese pe cât de neaşteptat, pe atâta de pustiitor. Avea nevoie de puţin mai mult timp ca să treacă peste el.

Sam îi lăsă timpul necesar, nevorbind nimic o vreme, numai ţinând-o tandru dar ferm la pieptul lui, până când respiraţia îi redeveni mai normală. Într-un târziu, toate fură iarăşi limpezi – hambarul, razele de soare printre stinghii, puii de cheetah culcaţi în cuşca lor, epuizaţi.

— Jenna, spuse el cu un glas foarte scăzut, dar calm şi sigur, cred că ăsta nu va fi decât începutul.

Jenna nu-i răspunse, deşi ştia că spunea adevărul.

Ieşiră în lumina puternică a soarelui, unde fură salutaţi imediat de strigătele Fionei. Fata introdusese zebra cu trei picioare în acelaşi ţarc cu puiul de gnu, iar cele două animale se împrieteniseră la cataramă.

— S-ar putea să n-avem încotro şi să ţinem antilopa, declară ea cu convingere.

Jenna şi Sam se opriră lângă gard, privind cele două animale împerecheate în chip atât de straniu; din când în când, însă, Sam întâlnea privirea Jennei sau o atingea uşurel pe braţ, fiind răsplătit cu o undă de surâs.

Fiona, în lumea ei animală, fără a şti că în scurtul răstimp cât îi lăsase pe Jenna şi Sam în hambar se schimbase ceva, continua să turuie.

— Cimpanzeul e puţin cam gelos, bineînţeles, dar o să treacă el şi peste asta. Şi-n plus, adăugă, luând mâna cimpanzeului bandajat, de fapt oamenii îi plac mai mult decât animalele. Să vă fac cunoştinţă. Sam şi Jenna, dumnealui este Domnul Magoo. Întinde-i m\na, îi şopti ea Jennei, care se supuse, pentru ca Domnul Maggo să-i răspundă cu un gest apropiat de o strângere a mâinii.

Solemn, Sam îi urmă exemplul, dar de cum eliberă mâna cimpanzeului, Domnul o apucă iarăşi pe a Jennei.

— Cred că te place, comentă Fiona.

— E aşa de blând…

Jennei nu-i venea să creadă că acel cimpanzei trăise vreodată în sălbăticie.

— Îl avem de mult. Avea braţul stâng aproape smuls, într-o luptă cu alt animal – n-am aflat niciodată ce anume fusese. Doctorul a venit cu elicopterul la rezervaţie, special pentru Domnul Magoo. L-a operat şi i-a salvat braţul, dar Domnul Magoo nu se va mai căţăra niciodată la fel ca restul cimpanzeilor. A stat mult timp în gips, iar acum are bandaje şi o tijă. În perioada convalescenţei, s-a împrietenit cu oamenii. Aşa sunt companzeii, adăugă ea, pe cel mai firesc ton.

— Ei, e clar că Jenna i-a câştigat simpatia, observă Sam, în timp ce se îndreptau spre casă. Azi s-a ales cu doi admiratori devotaţi, mai spuse el, aruncând o privire deliberată în direcţia ei, ceea ce o făcu să roşească vizibil.

Fiona, luând-o în faţa lor, răspunse:

— Ştiu. Şi puiul de cheetah e un mare fan.

— Uitasem de cheetah, replică Sam încet, numai pentru urechile Jennei. Cu el, suntem trei.

Auziră elicopterul cu mult timp înainte de a-l vedea. Cina tocmai luase sfârşit şi toţi cei trei membri ai familiei McKenzie, împreună cu Jenna şi Sam, stăteau pe veranda din faţă, când primele sunete slabe de motor străpunseră văzduhul nopţii. Când zgomotul crescu, ieşiră pe câmp, în aşteptare.

— Mă întreb cine o fi? exclamă Fiona, emoţionată.

— Nu ştiu, răspunse tatăl ei. Doctorul nu trebuia să vină până săptămâna viitoare.

— Sper să nu fie vreun plicticos de funcţionar de la guvern, spuse Fiona, în timp ce elicopterul apărea la vedere, coborând, pentru a trece peste fermă înainte de a se întoarce să staţioneze deasupra lor.

— Nu-i niciun plicticos de funcţionar, observă ea încântată. Pariez că e Eric. Numai el zboară aşa.

Elicopterul ateriză pe câmpie şi aşteptară în curentul de aer până când i se deschise sasul.

— *Este* Eric! strigă Fiona, alergându-i în întâmpinare.

— Am adus şampanie, anunţă Eric, şi încă mai e atât de rece încât îi putem da drumul la bairam!

În timp ce reveneau spre casă, Eric le explică motivul vizitei:

— Aveam ceva timp liber şi m-am gândit că, de vreme ce n-am mai fost pe-aici de-o bună bucată de vreme, aş face o vizită în rezervaţie. În plus, am ceva de vorbit cu partenerul meu aci de faţă.

Un moment, Jenna observă o expresie îngrijorată pe chipul lui Sam şi-şi dădu seama că acesta nu se aşteptase să-l revadă pe Eric în timpul expediţiei. Cu siguranţă, nu părea la fel de încântat ca şi ceilalţi, şi mai ales ca Fiona, care întotdeauna era gata să primească încă un oaspete.

— Haideţi ca-n seara asta să dansăm! propuse ea, cu însufleţire.

— Ce vom folosi în loc de orchestră? se interesă Eric.

— Pickupul meu, fraiere!

Muzicii de pe discuri i se adăugară ritmuri de tamtam cântate la tobe de unul dintre servitorii fermei McKenzie şi de Abdullah, plus un instrument asemănător cu o tamburină, pe care-l mânuia tânărul Juma. Toţi ceilalţi lucrători de la ranch, precum şi Ali şi Matope, băteau viguros din palme, pe tactul vechilor discuri ale Fionei.

Amestecul stilurilor de dans era un spectacol nemaipomenit, îşi spuse Jenna, în timp ce dansa cu Eric, care părea să execute ceva asemănător cu o bătută acrobatică, în timp ce ea încerca nişte paşi disco mai recenţi.

— Pare teribil de distractiv, spuse el, încetinind s-o privească. N-am mai văzut niciodată paşii ăştia. Aici, în veldt, suntem foarte înapoiaţi, dar sunt

dispus să încerc.

Şi încercă, ba bine că nu, reproducând paşii Jennei cu o uşurinţă uluitoare, în pofida staturii lui masive.

— Se ştie că graşii sunt nişte dansatori superbi, preciză el, cu un zâmbet.

Până şi Duncan, care tindea să se poarte ca un fel de scoţian băţos, se pomeni pe ringul de dans, primind instrucţiuni de la Jenna. Fiona prinsese imediat secretul paşilor şi se ocupa de lecţiile pentru Sam şi mama ei.

Domnea un asemenea entuziasm încât, nu peste mult, toată lumea dansa cu toată lumea – chiar şi bărbaţii între ei – iar colecţia de discuri ajunsese să se repete de trei ori.

— Mai bine ne-am gândi să spargem petrecerea şi să ne ducem la culcare, propuse Duncan. Sam şi Jenna vor pleca imediat după crăpatul zorilor.

— Încă nu, tată, se rugă Fiona. Mama şi cu mine am copt un tort pentru petrecere şi mai trebuie să-i pun glazura.

— Păi, atunci mişcă-te, fato, o îmboldi tatăl ei.

În mod normal, Sam ar fi fost de aceeaşi părere cu Duncan, dar la vechiul aparat stereo se cânta o baladă, iar el o avea din nou pe Jenna în braţe. O ţinea strâns – de vreme ce oricum dansau cu toţii, nimeni nu observa *cât* de strâns.

— Am ştiut eu că aveam să te ţin din nou în braţe, îi şopti Sam la ureche, dar nu bănuiam că atât de curând.

Jenna se relaxa lângă el, mişcându-se amândoi în ritmul muzicii, cu trupurile conştiente de nevoia apropierii, a contopirii strânse laolaltă.

— Nu sunt sigur c-am să mă mai pot abţine mult timp să te sărut, spuse el.

Fără să-i răspundă, Jenna simţi că roşea. În ziua aceea roşise de multe ori – lucru pe care nu-şi amintea să-l mai fi făcut vreodată în viaţa ei.

Era conştientă de repeziciunea cu care, după acel singur sărut, sentimentele ei faţă de Sam se preschimbaseră din antipatie în fascinaţie, pe când ale lui trecuseră de la desconsideraţie la tandreţe. Nu putea decât să spere că, odată ce porneau iarăşi prin veldt, avea să rămână astfel, blând şi atent, fără a redeveni individul dispreţuitor care o călăuzise în primele două zile.

Dansul se oprise, când Fiona şi Sarah aduseră tortul, şi cu toţii se prăvăliră în diverse locuri din hambar, ca să se destindă. Dar, după ce desertul fu consumat, toată lumea era gata să danseze din nou, chiar şi Eric, care se trântise pe un balot de fân în colţ, lângă şampanie. Ştergându-se de firimituri, porni spre ringul de dans şi îi întinse Jennei mâna.

— Lasă-mă câteva minute, clătină ea din cap. Am nevoie de-o gură de aer curat.

O altă mână – a Domnului Magoo – o apucă pe a ei şi o conduse afară din hambar, pornind spre ţarcul zebrei. În timp ce o trăgea de mână, cimpanzeul boscorodea zgomotos, dar Jenna refuză să se mai clintească.

— Nu, spuse ea, acolo nu mă duc. Dacă vrei să-i faci o vizită zebrei, mergi fără mine.

În sfârşit, cimpanzeul îi dădu drumul şi trecu pe sub gard, spre zebră. Neluând în seamă puiul de gnu care dormea cu picioarele slabe strânse sub burta plină, Domnul Magoo sări în spinarea vărgată a prietenei sale pe cu o agilitate uimitoare, avându-i în vedere handicapul.

Jenna zâmbi şi se întoarse înapoi spre hambar. În acel moment, auzi glasurile care pluteau spre ea. Abia putea distinge siluetele lui Eric şi Sam, în lumina slabă ce ieşea prin uşa hambarului. Era cât pe ce să li se alăture, când un lucru spus de Eric o făcu să se oprească.

— E o acoperire excelentă pentru tine, Sam. Ţi-am spus-o din prima.

Jenna simţi că se încrunta. Era posibil ca despre ea să vorbească?

— Eu credeam c-ai venit s-o iei înapoi, spuse Sam.

— Ba pe naiba, fu răspunsul lui Eric.

Ştia că ar fi trebuit să păşească înainte, ca s-o vadă, dar acum trebuia să audă şi restul. Despre *ea* vorbeau, iar tonul lui Sam părea rece, la fel de rece ca în momentul plecării.

— Haide, zi cum merge.

— Nu merge nicicum, replică Sam, decât poate înapoi la Salindi. E cea mai tâmpită idee. Ţi-am spus – şi i-am spus şi lui – încă de la început.

Jenna se încruntă din nou, mai nedumerită ca oricând. Cărui „lui” îi spusese Sam – şi ce anume?

— Nu mai fi aşa de scorţos, Sam. Pune-mă doar la curent. Aţi vorbit despre moşu? A găsit el ceva în munţi – ceva care i-ar fi putut cauza moartea?

— Numai ca să mă întrebi de asta ai făcut atâta drum pân-aici?

— Trebuie să ştim, Sam. Da' nu numai de-asta am venit. Voiam să fiu sigur că n-o rasoleşti. N-ar trebui să-ţi fie prea greu să te vâri pe sub pielea ei şi să afli ce ştie, ce i-o fi putut spune taică-său. N-ai ajuns s-o placi niţeluş, pân-acu?

— Nu, răspunse Sam.

Jenna nu putea înţelege de ce minţea. Sau… oare *chiar* minţea?

— Ei bine, pentru mine arată mai mişto decât în oraş, are aşa, un fel de aură în jurul ei. Mai mult ca sigur c-aş face bucuros schimb de locuri cu tine.

— Atunci, ia-o înapoi la Salindi, replică Sam.

Simţi că-i îngheţa sângele în vene.

— Nnţ. Locul ei e aici, cu tine. Trebuie să aflăm toată povestea, aşa că fă bine şi cască ochii şi urechile. Dacă treaba asta iese ca lumea, o să ne putem răscumpăra toate păcatele. Ţi-ar plăcea, nu? Nu asta sperăm amândoi?

Cei doi porniseră spre partea cealaltă a hambarului, iar glasurile începeau să li se piardă în noapte. Jenna nu auzi niciun răspuns, dar se temea că ştia replica lui Sam.

Rămase tăcută în întunericul neclintit, cu inima bătându-i şi obrajii aprinşi. Va să zică, toată expediţia era o înscenare. Eric voia ca Sam să se folosească de ea, să descopere cât de mult aflase tatăl ei. Despre ce anume? Şi de ce? Indiferent care erau răspunsurile, Sam n-o găsea de nicio valoare pentru ei. Şi totuşi făcea, fără tragere de inimă, ceea ce-i sugerase Eric. Sărutul din acea dimineaţă o dovedea.

Jenna se rezemă de gard, căutând în adâncul ei hotărârea care caracterizase începutul călătoriei. Atunci, nu avusese decât un singur scop: să găsească mormântul tatălui ei. Momentan, Sam Matlock o abătuse dinspre acest ţel, cu sărutările lui. Dar cu asta se terminase. Avea să-şi continue drumul, mai încrezătoare ca oricând. Jenna ridică bărbia, ca întotdeauna când era sigură pe ea însăşi, şi porni înapoi spre dans. Însă, chiar şi cu toată îndârjirea, durerea stăruia.

Capitolul 6

Soarele ardea înăbuşitor, printr-un peisaj neospitalier, în timp ce străbăteau terenul dificil. Munţii care se înălţau în zare nu le ofereau decât o mângâiere prea slabă. Arătau mai mult ostili decât primitori, pe când

caravana, încet-încet, îşi croia drum peste hurducături, spre ei – spre Batari şi mormântul lui Carl Logan.

Arşiţa şi împrejurimile posomorâte erau de ajuns pentru a o deprima complet pe Jenna, dar le-ar fi putut face faţă cu zâmbetul pe buze, dacă n-o chinuia amintirea conversaţiei pe care o auzise în noaptea trecută. În timp ce se zguduia cu jeepul, Jenna recapitula fiecare cuvânt, încercând să le găsească un sens. În cele din urmă, renunţă. Indiferent care erau motivele, acestea n-o puteau decât face să regrete ceea ce se întâmplase între ea şi Sam.

Îşi dorea să fi putut lua înapoi acele sărutări care păruseră să aibă atât de mult înţeles. Când el îi spusese că sărutările nu erau decât începutul, Jenna nu-i răspunsese. Cel puţin, nu avea niciun cuvânt de retractat – ea, cel puţin.

— Te simţi bine?

Ştia că Sam o privea, fără să înţeleagă ce anume o frământa. Dar, când o întrebă, se mulţumi doar să dea din cap afirmativ.

Sam nu se lăsă:

— E ceva cu tine, Jenna. Ce este?

— Nimic, mormăi ea.

În ziua aceea, Sam conducea jeepul şi insistase ca Jenna să stea în faţă, lângă el. La plecare, îi zâmbise şi o luase de mână pentru a o ajuta să se urce în maşină. Ea nu-i răspunsese la zâmbet, şi nici el nu mai surâsese. O privea doar, încruntat de nedumerire.

— Eşti obosită?

Se părea că n-avea s-o lase în pace până nu primea un răspuns sau altul.

— Da, asta e, cedă ea. Sunt frântă de oboseală.

Poate că acum ştia şi Sam cum era să fie ignorat, la fel cum nici el n-o băgase în seamă în prima zi a călătoriei.

— Vom opri curând, ca să mânc în ceva, îi spuse el şi, ţinându-se de cuvânt, anunţă un popas după vreo doi, trei kilometri, când ajunseră într-o zonă unde câţiva copaci schilavi ofereau puţină umbră.

Îşi mâncară sandvişurile în tăcere. După aceea, Jenna îl ajută pe Matope să strângă şi îşi duse ceaşca de ceai departe de ceilalţi, pentru a se aşeza cu spatele la ei, într-un loc cu iarbă, lângă unul dintre copăceii cei trişti.

Totuşi, de Sam nu putea să scape. Acesta o urmă, cu paşi uşori, sorbind din ceai. Părea foarte relaxat dar, cu siguranţă, cam nedumerit, când se opri lângă ea, rezemându-se cu un umăr de trunchiul copacului, pentru a o privi.

Jenna nu spuse nimic; nu vorbi nici el.

Cu toate că încerca să nu-l privească, îl văzu cu coada ochiului scoţându-şi pălăria şi trecându-şi o mână prin părul des, castaniu, înainte de a-şi pune pălăria la loc, cam ţanţoş, pe ceafă. Era nedrept, îşi spuse Jenna, ca Sam să fie atât de chipeş. Avea nasturii de sus ai cămăşii de doc descheiaţi şi îi putea vedea pieptul lat, bronzat, ridicându-se şi coborând cu fiecare respiraţie. Cuţitul său lung stătea într-o teacă, pe şold. Mânecile cămăşii erau suflecate, expunând braţele musculoase care o cuprinseseră cu doar o zi în urmă, iar pe buzele ce-o sărutaseră cu atâta patimă avea un zâmbet întrebător.

Jenna îşi desprinse ochii dintr-acolo. Nu putea nega faptul că acel om o atrăgea la fel de mult ca oricând. De asemenea, nu putea să nege nici ceea ce purta întipărit în memorie – conversaţia pe care o auzise în noaptea trecută.

Sub copac nu era mult mai multă răcoare decât în jeep. Jenna îşi ridică părul unduitor de pe ceafă, pentru a şi-l prinde iarăşi în creştet, dar şuviţele umede îi tot cădeau în jurul feţei.

Sam o privea cu o palpitaţie sâcâitoare care se înteţea înăuntrul lui, pe când Jenna încerca din nou, fără niciun rezultat, să-şi fixeze părul la spate. Vedea cârlionţii inelându-se în jurul feţei sale şi-şi stăpâni impulsul de a întinde mâna să-i împingă înapoi. Buclele recalcitrante se încăpăţânau să nu răspundă la eforturile ei şi, în cele din urmă, Jenna ridică din umeri, renunţând.

— Va fi mai răcoare când ajungem în munţi, îi spuse el, cel puţin pe înserat şi noaptea.

Jenna nu-i răspunse; nici nu se aşteptase. Indiferent ce o muncea, n-avea de gând să-i spună, dar Sam era hotărât să afle – şi chiar acum, înainte de a porni din nou la drum.

Jenna se rezemase moleşită de trunchiul copacului, lăsându-şi părul în dezordine împrejurul feţei. Probabil îşi imagina că arăta neajutorată, dar Sam găsea că niciodată nu fusese mai frumoasă. Nevoia lui se transforma într-o pulsaţie chinuitoare. În noaptea trecută, o dorise; o dorea şi acum.

— Presupun că asta nu e Jenna Chapman cea pe care ar dori s-o vadă admiratorii tăi, spuse el, sperând să o atragă măcar într-o oarecare conversaţie.

— Da, se pare că nu e, îi ţinu ea isonul.

Nu ieşise mare lucru, aşa că Sam încercă din nou.

— Cred că filmul de televiziune în care joci are mult succes.

— Suntem pe locul întâi în audienţa pe timp de zi, de câteva stagiuni.

— Mă rog, eu n-am mai fost în State de-o bună bucată de vreme.

— De când? îl întrebă ea, neputându-şi ascunde curiozitatea.

— De şapte ani.

Imediat, se grăbi să pună şi el o întrebare:

— Cum se numeşte personajul pe care-l joci?

— Simone Beauchamp.

— Cum? se încreţiră de veselie ochii lui. S-ar zice că-i franţuzoaică?

— Nu e, nu-şi putu stăpâni Jenna un mic surâs. Nu-i decât un nume de categorie medie, cotidian, în televiziune.

— Dar ea nu e o femeie cotidiană, de categorie medie?

— Nu prea. E model, nimfomană şi distrugătoare de căsnicii. Are o mare popularitate printre fani.

La tabără, oamenii terminaseră de încărcat lucrurile şi îl aşteptau pe Sam.

— N-ar fi cazul să plecăm? întrebă Jenna.

— Încă nu.

Sam nu era dispus să abandoneze tocmai acum, când în sfârşit o făcuse să vorbească. Îi plăcea să nu prelungească peste o jumătate de oră pauzele de masă, dar în acel moment nu timpul îl preocupa.

— Cum ai reuşit să scapi de la filmări ca să faci călătoria asta?

— Obişnuita soluţie de televonelă: Simone a fost atacată de un fost iubit distrus de gelozie şi internată în spital, după ce au găsit-o zăcând în stradă, pe jumătate moartă. E în comă, bineînţeles. Când mă întorc, are să se vindece ca prin minune şi-şi va continua faptele reprobabile.

— După cum vorbeşti, pari cam dispreţuitoare.

— Se vede? Poate că sunt – şi cam plicisită. Cred că niciodată n-am avut ambiţii prea mari. Viaţa mi-a oferit mereu toate ocaziile pe tavă.

Dădu s-o ia din loc, dar Sam îi puse o mână pe umăr, oprind-o.

— Încă nu pleca, îi ceru el.

Jenna îi dădu mâna jos, dar rămase pe loc.

— Ne-aşteaptă oamenii.

— Eu sunt şeful aici, Jenna.

În glasul său se simţea o asemenea autoritate, încât Jenna ridică privirea, surprinsă.

— Şi cred că e cazul să stăm de vorbă. La început, m-am mirat că voiai să faci călătoria asta, dar cu cât de cunosc mai bine, cu atât îţi înţeleg mai mult hotărârea.

— *Sunt* hotărâtă, recunoscu ea. Fiecare om are un mare vis. Şi tatăl meu l-a avut pe-al lui, iar acum, eu îl am pe al meu. Cred că i-am moştenit caracterul mai mult decât crezusem.

Ridică privirea spre ei, iar ochii lui îi susţinură pe ai ei, cercetători. Jenna se grăbi să întrerupă contactul vizual. În jurul feţei sale zumzăia un roi de gâze mărunte, iar Sam le alungă.

— Nu plecăm până nu-mi spui ce te frământă, Jenna. Ieri te-am sărutat şi m-ai sărutat şi tu. Azi, nu te mai pot face nici măcar să te uiţi la mine.

De pe buzele ei scăpă un mic oftat, înainte de a răspunde:

— Te-am auzit vorbind cu Eric, azi-noapte.

— Deci, asta era. Ce făceai, trăgeai cu urechea?

— Nu cred că ai vreun drept să mă acuzi, Sam.

— Mda, se pare că nu am. Iar tu ai dreptul la o explicaţie.

— Întocmai, răspunse ea, calmă.

Sam le strigă ceva oamenilor, în Swahili.

— Le-am spus să stea liniştiţi, că mai rămânem un timp, traduse el, aşezându-se lângă Jenna. Ce doreşti să ştii?

— Totul. Pentru ce anume vrea Eric să mă *folosească* şi de ce vrei tu să mă trimiţi înapoi la Salindi City.

— Dă-mi voie să-ţi răspund mai întâi la a doua parte a întrebării, fiindcă e mult mai puţin complicată. De la bun început n-am vrut să vii în călătoria asta, cum bine ştii. E periculos şi nu voiam să fiu împovărat cu o femeie pornită în nu ştiu ce misiune prostească…

— E foarte importantă pentru mine, Sam, îl întrerupse ea, cu tărie. Credeam că ai înţeles asta.

— O înţeleg acum, răspunse el, şi-ţi respect motivele pentru care doreşti să ajungi în Munţii Batari. Dar acum, mai mult decât oricând, aş dori să te pot trimite înapoi.

Văzându-i expresia întrebătoare de pe faţă, Sam încercă să-i explice:

— De când ne-a lăsat Fiona singuri în sfârşit, ieri, cu afurisiţii ăia de

cheetah…

Mâna lui îi atinse uşurel o altă şuviţă de păr care scăpase din coc.

— Atunci, între noi s-a schimbat ceva. Din capul locului am simţit că răspundeam de viaţa ta, însă acum, mai mult pentru oricând, nu pot permite să ţi se întâmple nimic, adăugă el, cu glas răguşit.

Jenna simţi că tremura sub privirea lui gravă, dar încă nu putea uita ceea ce auzise.

— Ce vrea Eric de la mine?

Sam se rezemă din nou de copac.

— Lucrăm pentru primul ministru, începu el, iar călătoria asta mai are şi alt scop. În orice ţară proaspăt formată există probleme, iar Bundo, oricât e el de popular, are mari dificultăţi cu insurgenţii de la graniţă. E mult mai puternic decât ei, desigur, dar reprezintă o ameninţare serioasă.

— Cu siguranţă, nu se poate ca voi şi oamenii voştri…

Sam clătină din cap, insistent:

— Nu, n-am venit aici ca să luptăm, ci pentru a culege informaţii. Contrabandiştii îi aprovizionează pe rebeli cu arme, iar sarcina mea e să-i localizez, să le găsesc cartierul general, dacă pot, eventual chiar să-i alung. Aşa că asta sper să reuşesc, făcând aceste incursiuni în Batari. De astă dată, Eric a considerat că tu ai fi o bună acoperire. Evident, vrea să facă tot posibilul ca să rămână în graţiile primului ministru; e o afacere profitabilă.

— Tatăl meu în ce fel e implicat?

— Nu cred că e, dar Eric bănuieşte că moartea lui ar putea să aibă legătură cu contrabandiştii de arme; că e posibil să fi văzut ceva.

— Ceva legat într-un fel sau altul cu Zaphirul?

Sam arcui o sprânceană:

— Presupusul oraş pierdut? Sincer, Jenna, eu nu cred că există dar, da, Eric presupunse că ar putea fi o legătură. Mie mi se pare mult prea trasă de păr.

Jenna se întrebă dacă ar fi fost cazul să-i spună lui Sam despre harta pe care i-o trimisese tatăl ei. Dacă da, cu siguranţă, acum era momentul.

— Sam! strigă unul dintre ceilalţi, adăugând ceva în Swahili, cu un gest spre soare.

Sam îi explică Jerry:

— Zice că ar fi timpul să pornim acum, dacă vrem să ajungem la

următoarea tabără înainte ca arşiţa să devină insuportabilă, şi are dreptate.

Se ridică şi-i întinse mâna:

— Toate astea au vreun sens pentru tine, Jenna?

— Da, răspunse ea, luându-l de mână, pentru a se ridica lângă el. Acum înţeleg, Sam, şi-ţi promit că n-am să-ţi fac niciun fel de probleme, chiar dacă ştiu că ai prefera să mă expediezi înapoi în Salindi City.

— Da şi nu, o privi el cu un zâmbet.

Apoi, omul mai strigă încă odată şi momentul se risipi.

În următoarele trei ore, fierbinţi şi pline de praf, Sam îi spuse Jennei mai multe despre terenul pe care-l străbăteau în drum spre Batari. Chiar dacă era la fel de cald ca înainte, simpla apropiere a munţilor o făcea pe Jenna să se simtă mai răcorită şi, ştiind că totul era din nou în regulă între ea şi Sam, stătea mai relaxată. Drumul se îngusta considerabil, pe măsură ce se apropiau de poalele munţilor.

— De-acum încolo, drumul va fi destul de incomod.

Jenna râse:

— Nici până-acum n-a fost prea luxos.

— Aşteaptă numai. Înainte, am mers pe un drum. De-acum, devine o cărare. Nu peste mult, va fi o potecuţă. Iar pe urmă, ne vom crăi drum prin vegetaţie, făcându-ne singuri loc. Acela e locul unde orice om cu mintea întreagă se întoarce din drum, pornind înapoi spre casă.

Jenna înţelese imediat aluzia.

— Încă-ţi mai pare rău că m-ai adus aici?

— Răspunsul rămâne da şi nu. Sper numai să te pot ţine în siguranţă, adăugă el, cu seriozitate.

— N-am să păţesc nimic, Sam, îi promise.

Sam întinse mâna peste a ei, făcând-o să roşească. Jenna ştia că Abdullah îi observa de pe bancheta din spate a jeepului, cu puşca pe genunchi şi un rânjet până la urechi pe faţă.

Câştigară timp destul, atâta vreme cât drumul mai era practicabil, şi ajunseră la locul de tabără tocmai în momentul când Jenna credea că dogoarea avea s-o doboare. Rosti o mulţumire mută, când Abdullah strigă ceva, arătând spre un fel de oază. Încă un kilometru şi ar fi leşinat, ceea ce nu i-ar fi făcut o impresie prea bună lui Sam, mai ales din moment ce îi promisese

că n-avea să-i creeze niciun fel de probleme.

Pe lângă pâlcul de copaci uriaşi curgea un pârâu limpede şi răcoros. Jenna nu dorea nimic mai mult decât să se arunce în apă, dar Sam îi propuse să aştepte până când oamenii instalau tabăra, apoi porni în amonte, spre un loc unde apa se revărsa de pe o faleză, formând un iaz.

— Îţi promit că te las pe tine să faci baie prima, îi spuse el Jennei, în timp ce aceasta se prăbuşea la umbră, aşteptând să-i fie înălţat cortul.

La instrucţiunile lui Sam, îl instalară mai întâi pe al ei şi-i descărcară bagajele. După ce găsi un rând de haine curate, Jenna îşi adună trusa de cosmetice, săpunul şi prosoapele şi porni în susul apei, pe cărarea arătată de Sam. După un lung drum, ajunse la eleşteu. Acesta era umbrit de copaci cu coroane joase şi de o ieşitură stâncoasă. Jenna se opri lângă stânci, îngăduindu-şi un moment de contemplare a împrejurimilor. Se afla într-o oază, un giuvaer verde la capătul savanei uscate. Copacii erau luxurianţi şi atrăgători; apa părea adâncă şi limpede, reflectând cerul albastru strălucitor.

Privind în jur, Jenna fu surprinsă să-l vadă pe Ali cocoţat în vârful stâncilor. Acesta evita cu grijă să se uite în direcţia ei, dar Jenna era sigură că stătea de veghe. Înainte de a pleca din tabără, declarase că se ducea să facă o baie îndelungată în iaz şi nu-i păsa nici dacă trebuia să-l împartă cu un aligator şi o familie de hipopotami. Eleşteul era calm şi prin jur nu se zăreau animale, prietenoase sau ostile, dar Sam nu-şi asumase niciun risc. Îl trimisese pe Ali de pază. Într-un fel, acest lucru o mai liniştea.

Pe lista echipamentelor necesare întocmită de Sam nu figurase şi un costum de baie, aşa că nu-i rămânea decât să se scalde goală, cu sau fără Ali în apropiere. Jenna trecu în spatele unei stânci, se dezbrăcă, îşi înfăşură trupul cu un prosop şi înaintă până la marginea apei. Aruncând o privire scurtă, spre a se asigura că Ali continua să stea cu spatele la ea, lăsă prosopul să cadă şi se aruncă în apă.

După primul şoc, îşi dădu seama că nu era deloc rece, doar abia răcoroasă, dar diferenţa dintre temperatura apei şi cea a aerului înăbuşitor era suficientă pentru a o zgâlţâi zdravăn. Imediat ce se obişnui, Jenna îşi întinse membrele şi înotă până în capătul iazului şi înapoi, într-un crawl lent, destins, cu gândul că niciodată în viaţa ei nu se simţise mai bine, cu apa lunecându-i peste trupul gol, în timp ce-şi relaxa toţi cârceii şi amorţelile călătoriei.

Iar şi iar, Jenna parcurse iazul pe toată lungimea, simţindu-se tot mai relaxată cu fiecare mişcare de braţe, convinsă că putea înota astfel la nesfârşit. După câte se părea, Ali ajunsese la concluzia că n-o păştea niciun necaz şi-şi părăsise în sfârşit postul de strajă. Era singură într-o oază, goală, una cu natura, spirit liber desfătându-se în răcoarea undelor.

Întorcându-se pe spate, Jenna îşi întinse braţele în lături şi se lăsă să plutească încântată, cu ochii închişi, ascultând sunetele din jurul ei – insectele din copaci, clipocitul apei revărsându-se de pe faleză. Valurile îi mângâiau sânii, învolburându-se senzual în jurul sfârcurilor, iar Jenna se abandonă în voia momentului, eliberându-se de orice inhibiţie. Ar fi putut rămâne aşa ore întregi, plutind pe suprafaţa apei, dar ştia că, dacă întârzia prea mult, Sam l-ar fi trimis din nou pe Ali. Fără tragere de inimă, înotă înapoi la marginea eleşteului, unde îşi lăsase prosopul şi săpunul, şi stând în apă până la umeri, începu să-şi spele apăsat părul, şi-l scufundă de câteva ori pentru a se clăti de tot săpunul şi în sfârşit ieşi din apă, învelindu-se în prosop.

Aşezată comod pe pietre, Jenna îşi scoase trusa cu cosmeticale, rezemă oglinda şi se studie cu atenţie. Ceea ce văzu o surprinse. Cu toate că părul era de-a dreptul imposibil, pielea ei nu arătase niciodată mai bine – uşor bronzată, cu obrajii înroşiţi – şi avea ochii cât se poate de limpezi. Pesemne că ceva anume din Africa îi pria, conchise Jenna, întrebându-se dacă nu cumva acel ceva era nu atât regiunea, cât omul cu care o cutreiera.

Aruncându-şi încă o privire, Jenna conchise că Sam avusese dreptate – nu trebuia să se fardeze atât de tare. Era nevoită să recunoască faptul că arăta mult mai bine acum, cu faţa curată, decât în prima seară, când îşi dăduse atâta osteneală ca să se machieze – spre marea lui iritare. De-acum încolo, avea să-şi păstreze naturaleţea. Aici nu existau camere de luat vederi şi, la drept vorbind, camerele nici n-o interesaseră vreodată mai mult decât altceva.

Avea însă o problemă cu părul. Plin de bucle încâlcite cărora nici cele mai mari cantităţi de fixativ nu le puteau veni de hac, în fiecare zi îi luă tot mai mult timp pentru a şi-l aranja. Azvârlind din cap, se uită din nou în oglindă. Părul fusese semnul ei distinctiv – sau, cel puţin, emblema Simonei Beauchamp. Dar ea nu era Simone, îşi reaminti Jenna, şi dacă putea rezista fără machiaj, putea să reziste şi fără păr – ori măcar fără cea mai mare parte a acestuia. Celor de la studiou nu le mai rămânea decât să-i facă rost de o

perucă.

Vârî mâna în punga cu cosmetice, căută şi scoase o pereche de foarfeci. Erau mici, pentru pieliţe, nu tocmai visul unui coafor. Le privi un timp, apoi le probă cu o frunză de pe rămurică de deasupra şi constată că măcar puteau să taie. Trebuia doar să-ncerce să se tundă şuviţă cu şuviţă.

Dar avea curajul? La început, Jenna reteză vârful unei bucle. Acesta căzu la pământ. Privi şuviţa de păr, pe stânca de lângă ea, spunându-şi că nu era o privelişte chiar atât de înspăimântătoare; aşa că încercă din nou, de astă dată tăind mai aproape de cap. În cele din urmă, apucă un smoc mare de păr şi îl ciopârţi. Zarurile erau aruncate; acum, nu se mai putea opri.

Jenna potrivi mai bine oglinda, conchise că ar fi fost mai bine să-şi facă măcar un soi de plan, apoi îşi dădu seama că era prea târziu; lungimea părului fusese deja determinată. Ridicând din umeri, tăie o şuviţă şi din cealaltă parte a feţei, după care se examină iarăşi în oglindă, întrebându-se cum Dumnezeu s-ar fi putut numi acel stil de tunsoare. În cele din urmă, lăsă oglinda în pace, apucându-se doar să taie cu nădejde.

Nu mergea uşor. Foarfecele erau prea mici şi se tociră rapid, pentru cât aveau de tăiat. În ritmul acela, putea dura o zi întreagă, dar Jenna ştia că, probabil, Sam o aştepta cu nerăbdare să se întoarcă la tabără, ca să poată face şi el baie în eleşteu, înainte de cină. Ei bine, nu se putea întoarce arătând aşa; nu-i mai rămânea decât să aştepte. Înhăţă încă o mână de păr şi încercă s-o reteze, fără prea mult succes.

— Lua-te-ar dracu'… mormăi ea, printre dinţi.

Din spatele ei, un glas răspunse:

— Se pare că ţi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Jenna lăsă foarfecele jos şi-şi strânse prosopul, care-i era prins chiar deasupra sânilor.

— Eu…

— Nu te jena, continuă Sam. Găsesc că-i o idee excelentă.

— Ce?

— Tunsoarea.

— A…

Stânjenită că fusese surprinsă doar cu un prosop pe ea, Jenna uitase complet în ce hal era cu părul. Trase iarăşi de prosop şi se întoarse cu picioarele astfel încât totul să fie cât mai bine acoperit.

— Da… se bâlbâi ea. Părul. Crescuse atât de lung şi mă încurca.

Jenna îşi dorea să n-o mai privească, sau măcar ea să poate să nu se mai uite la el. Dar continua să-l privească, iar Sam făcea acelaşi lucru, cu mâinile în şolduri şi, pe buze, un zâmbet care nu putea fi numit altfel decât parşiv. Nu avea cămaşa pe el, iar Jenna observă din nou că pieptul îi era musculos şi lat, doar o idee mai puţin bronzat decât braţele. Peste umăr îşi aruncase un prosop.

— Îmi pare rău că am întârziat atât de mult. Ştiu că voiai să faci baie, se scuză ea.

— Pot aştepta. Hai mai întâi să facem ceva cu părul ăsta.

Sam scoase cuţitul din teaca de la centură, examinându-l cu atenţie.

— Tăios ca briciul, constată el. O să meargă mult mai bine decât sărăcia aia de forfecuţă.

Se aşeză lângă Jenna şi îi atinse bărbia cu vârfurile a doua degete, întorcând-o cu faţa spre el.

Un moment, Jenna crezu că avea s-o sărute. Apoi, îşi dădu seama că ochii lui erau cercetători, îngânduraţi. Îi privea părul şi lua o hotărâre. Într-un târziu spuse, înţelepţeşte:

— Cred c-ar putea să fie şi mai scurt.

Jenna dădu din cap, amuţită.

— O faţ’ atât de frumoasă ca a ta n-are nevoie de prea multe podoabe în plus. Toată lungimea asta de păr nu-ţi foloseşte la nimic; nu face decât să-ţi ascundă frumuseţea. Şi machiajul la fel.

Încet, îşi plimbă degetele prin părul ei, ridicând câteva şuviţe. Apoi, începu să taie, cu cuţitul lung şi tăios ca un brici – atent, metodic. În timp ce o tundea, se învârtea în jurul ei, iar Jenna zărea lucirea unei raze de soare pe lamă, apoi auzea foşnetul şi simţea mica înţepătură care urmă. După aceea, mâinile lui îi treceau iarăşi prin părul umed, mângâindu-i pielea capului în timp ce ridica fiecare strat.

Când ajunse la ceafă, îi înclină capul înainte, iar Jenna îi simţi respiraţia pe gât. Părea calmă şi sigură, câtă vreme a ei se accelerase, scrâşnind prin gât. Încercă să inspire adânc, dar Sam o preveni să stea nemişcată. Îşi ţinu respiraţia până când ajunse în cealaltă parte.

— Cum arată? întrebă Jenna, începând în acelaşi timp să respire.

— Nu cumva eşti cam nervoasă?

— Puţin, recunoscu ea, ştiind că nervii nu aveau nicio legătură cu lungimea părului. Şi curioasă.

Îi tăiase o cantitate *enormă*.

Sam ocoli s-o tundă şi pe cealaltă parte şi tăcu din nou, în timp ce-i înclina capul, mai întâi la dreapta, apoi la stânga, tăind înainte. Părul cădea pe stâncă – şi, odată cu el, părea să mai cadă încă ceva: nervozitatea ei şi orice rezerve pe care le simţise înainte – se risipeau cu fiecare tăietură. Moralul părea să i se înalţe până la cer, ca şi cum Sam i l-ar fi eliberat.

— Şi-acum, în faţă, îl auzi Jenna spunând şi, deodată, fu în faţa ei, la doar câţiva centimetri distanţă, privind-o cu ochi calmi şi analitici. Aplecându-se înainte, îşi strecură mâinile peste obrazul şi fruntea ei, până în păr.

Din când în când, ochii Jennei îi zăreau pe-ai lui, când Sam se oprea ca să-i mişte capul cu câteva degete, înainte de a reîncepe să taie. De fiecare dată când se întâmpla asta, ea trebuia să-şi mute cea dintâi ochii, iar în cele din urmă, incapabilă să-i susţină privirea, închise ochii. Însă chiar şi aşa îi putea simţi prezenţa, îl simţea lângă ea, simţea mirosul în care se amestecau aroma dulce a masculinităţii şi dogoarea savanei africane. Îi făcea capul să se învârtească.

În sfârşit, Jenna îl simţi îndepărtându-se şi deschise ochii. Sam avea o expresie neutră şi, cu glas calm, spuse:

— Cred că aşa e bine.

Privindu-se în oglinda pe care i-o dădu el, Jenna fu şocată de ceea ce văzu – o faţă care nu părea să fie a ei, încadrată într-un păr blond, scurt, ce se bucla în jurul obrajilor şi al frunţii, făcând-o să arate foarte tânără şi vulnerabilă.

Jenna îşi scutură capul şi se mai uită odată. Părul îi stătea firesc, dar faţa o privea încrutată.

— Parc-aş fi băiat, izbucni ea.

— Nu, Jenna, răspunse serios Sam. Nu semeni deloc cu un băiat. În viaţa mea n-am văzut o fiinţă mai feminină – sau mai frumoasă.

Jenna îi zâmbi. Cumva, acesta era cel mai plăcut compliment care i se făcuse vreodată. De multe ori fusese declarată frumoasă, dar nicicând într-un mod atât de fermecător.

— Nu mai eşti femeia pe care am cunoscut-o în Hotelul King George, de-asta sunt sigur, continuă el.

— Nici nu mă mai simt ca femeia aceea. Mă simt altfel.

Scutură iarăşi din cap, trecându-şi degetele prin părul scurt.

— Simt că, într-un fel sau altul, am fost eliberată.

— Africa are efectul ăsta asupra oamenilor. Tuturor celor care vin aici le dăruieşte un sentiment de libertate. Poate din cauză că e atât de mare şi sălbatică. Aici, nu ai cum să te simţi îngrădit. Ne înghite şi în acelaşi timp ne eliberează.

Tunsoarea se încheiase, dar Sam continua să-i atingă părul, cu mâini care nu mai păreau să-i examineze opera, deşi cuvintele lui la asta se refereau, când vorbi din nou.

— Are tocmai lungimea potrivită, aş zice. Ce crezi? o întrebă el, obligând-o să-i răspundă.

— Da, răspunse încet Jenna. Cred că ai dreptate; în Africa nu are ce căuta părul lung.

Nu părea s-o asculte, în timp ce-şi plimba mâinile prin părul ei, apoi pe un obraz, urmărindu-i conturul cu degete blânde, dar şi puternice. Îşi trecu degetul mare peste rotunjimea bărbiei, apoi de-a lungul buzelor pline. Jenna păru să tremure uşor la atingerea lui, iar gândul că o putea afecta în acest mod îl făcu şi pe Sam să tremure. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată şi doar faptul de a o privi, de a-i atinge pielea fermecătoare, îi făcea simţurile s-o ia razna. Îşi aminti senzaţia din momentul când o luase în braţe şi o sărutase.

În noaptea aceea, dorise mai mult; acum dorea şi mai mult. Cu atâtea zile în urmă, la King George, îşi spusese că era rece şi răzgâiată, o femeie captivă în propria ei dramă personală. Acum ştia adevărul. Era o femeie cu sentimente şi afecţiuni, caldă şi dezirabilă, foarte naturală şi capabilă de mari pasiuni.

Jenna purta la gât un mic talisman, pe un lanţ de aur. Sam îl privea cum se mişca la fiecare respiraţie a ei, abia atingând marginea prosopului, singurul lucru care despărţea sânii ei ca laptele de vederea şi atingerea lui. Dorea să întindă mâna, să desprindă prosopul şi să-l lase să cadă pe pietre. Dorea să-i strângă în braţe trupul gol, s-o atingă, s-o mângâie, să-şi petreacă mâinile peste toată carnea aceea ascunsă, să-i cuprindă sânii cu gura. Atât de mult dorea toate acestea, încât în trup i se stârnea o nevoie crescândă ce aproape îl lua în stăpânire, aproape îi punea singură mâinile în mişcare, să înlăture

prosopul şi s-o ia cu brutalitate în braţe.

N-avea să facă asta; nu putea. Urma s-o aştepte pe Jenna să-i spună sau să-i arate, să-i dea vreun semn că îl dorea la fel de nebuneşte pe cât o dorea şi el pe ea. Îşi dorea cuvintele cu care s-o întrebe, dar nu reuşea să le găsească. Nu putea decât să-i urmărească linia delicioasă a buzelor cu vârful sensibil al degetului.

Şi atunci, Jenna făcu cel mai neaşteptat lucru. N-ar fi trebuit să-l mire, căci femeia aceea nu făcea niciodată ceea ce se aştepta de la ea. Cu o mişcare pe cât de sfioasă, pe-atâta de provocatoare, îi prinse mâna, o ţinu un moment lipită de obrazul ei, apoi o întoarse şi-i sărută palma, cu buze iscoditoare. Era un gest plin de gingăşie şi inocenţă; era o invitaţie la dorinţă şi pasiune profundă.

— O, Jenna, murmură el, strângând-o la piept. Jenna.

Îi cuprinse în braţe spatele gol. Buzele care le întâlniră pe ale lui erau calde şi dulci, deschizându-se încet, iar în clipa aceea Sam ştiu că de astă dată sărutările n-aveau să mai fie de ajuns. Dorea mai mult; trebuia să aibă mai mult – tot ceea ce-i putea dărui ea, toată pasiunea şi arderea ei.

O sărută iar şi iar, limba lui începând pătrunderi stăruitoare în adâncurile dulci ca mierea ale gurii ei, pentru a fi întâmpinată de propria ei limbă care căuta şi sonda. Îşi simţi nevoia străpătându-l năvalnic şi de neoprit ca o furtună ce bântuie dezlănţuită peste savană.

— Te doresc, Jenna.

Mâinile lui bâjbâiau la prosopul ce-i cuprindea cea mai delicioasă parte a trupului cald şi maleabil, prosopul care-i ascundea misterioasa feminitate. Şi totuşi, încă nu-i răspunsese, nu-i dăduse de veste că dorinţa lui era şi a ei. Îşi forţă mâinile să se oprească. Rămaseră deasupra sânilor ei, ţinând prosopul pe loc, în aşteptare.

Jenna nu vorbi, iar Sam, frustrat, îşi îngropă chipul în buclele aurii proaspăt tăiate, nedorind să-i vadă expresia, în caz că îl refuza.

— Vreau să fac dragoste cu tine… glăsui el răguşit în părul ei… niciodată în viaţa mea nu mi-am mai dorit un lucru atât de mult.

Se simţi tras uşor, când Jenna păşi înapoi şi, cu mâna pe braţul lui, îl conduse în spatele grămezii înalte de pietre. Acestea se repezeau în sus deasupra capetelor lor, formând o mică grotă umbrită de soare şi la adăpost de ochii oricui, răcoroasă şi primitoare. Sam o urmă înăuntru. Acolo, Jenna se

întoarse spre el.

O aştepta. Inima îi bubuia atât de tare încât Sam nu se îndoia că i-o putea auzi şi ea, aşa cum stătea privindu-l pe sub pleoapele coborâte, cu mâna încă pe prosop. După care, iarăşi făcu ceva neaşteptat. Ridică şi cealaltă mâna, desprinse prosopul şi îl lăsă să cadă la pământ.

Sam se sili să nu ia în seamă ispita de a o trage brutal spre el, ci mai stătu tăcut preţ de-un lung şi delicios moment, uitându-se doar. Vedea tot ceea ce-şi imaginase, la ce visase, făcându-şi atâtea fantezii. Şi mai mult decât atât. Jenna stătea în faţa lui, cu roşeaţa ridicându-i-se în obraji şi un mic surâs formându-i-se pe buze. I se părea timidă şi în acelaşi timp obraznică, inocentă şi ştrengăriţă, dar mai presus de orice – tentantă. De la umerii rotunjiţi ginaş, peste sânii plini şi tari, talia îngustă şi şoldurile arcuite, până la picioarele lungi şi zvelte, Jenna era întruchiparea perfecţiunii. Ceea ce bănuise atât de mult timp, acum ştia cu certitudine.

Toate acestea îi fulgerară prin minte într-o clipă şi, când clipa trecu, Sam era lângă ea, cu Jenna învăluită în braţele lui. Căzură împreună în genunchi. Sam întinse prosopul şi, uşurel, în timp ce Jenna se lăsa pe spate, îi dădu drumul doar atâta cât să-şi descheie cureaua, să o scoată şi să pună cuţitul cu teaca lângă prosop. Apoi, îşi desfăcu pantalonii kaki de teren, şi-i trase şi se lăsă iarăşi în genunchi lângă ea.

Ridică mâna şi-i mângâie faţa, pornind apoi cu palmele peste sânii ei, peste abdomen şi în josul picioarelor, abia atingându-i pielea delicată, în timp ce cu ochii i-i sfredelea arzător pe ai ei. După care, se aplecă şi, continuând s-o mângâie, îi sărută buzele, o dată, tandru, şi încă odată, mai puţin tandru, pentru ca în cele din urmă să-i strivească gura sub a lui, cu dorinţă zdrobitoare.

Dacă atingerea lui aprinsese o flacără înăuntrul Jennei, acel ultim sărut aţâţă şi mai mult focul. Părea să gonească prin venele ei, să se răspândească în sus şi în afară, pentru a-i pârjoli însăşi pielea. Isca o durere delicioasă, pe care numai trupul lui avea s-o poată ostoi, şi totuşi, când o întoarse şi o ţinu în braţe, făcând-o să-l atingă pe toată lungimea amândurora, flăcările nu se potoliră, ci tot mai sus şi mai sus se înălţară. Jenna gemu, încercând să-i rostească numele, dar acesta i se opri în gât. Mai încercă odată şi reuşi să articuleze o şoaptă abia auzită, singura silabă din numele lui.

— Sunt aici, Jenna. Sunt cu tine, şopti Sam cu gura lângă faţa ei, în timp

ce buzele-i urmăreau obrazul şi adâncitura gâtului, lăsând o urmă umedă, până ajunse la relieful sânilor plini. Când se opri, Jennei i se păru că-i simţea trupul tremurând lipit de al ei, înainte ca Sam să-şi coboare gura spre vârful încreţit al sfârcului care îl aştepta, un mugur viu ce se întărea sub săgetările limbii lui, o dată, de două ori, înainte de a prinde bobocul în gură şi a-l absorbi complet.

Jenna îl cuprinse convulsiv cu braţele, trăgându-l tot mai aproape, cu mâinile în părul lui şaten, ţin\ndu-l lacomă la sân, dorindu-şi ca fiorul de extaz săvârşit de buzele lui să nu se mai sfârşească niciodată. Şi nu se sfârşea; în schimb, se înteţea tot mai tare, pe măsură ce mâinile lui îi cutreierau trupul, căutând, mişcându-se în jurul şoldului şi de-a lungul cărării unde i se îmbinau trupul şi coapsa, adâncitura care cobora spre movila dulce de bucle aurii. Acolo, ascunsă înăuntru, o găsi; şi urmă dublul asalt asupra senzaţiilor ei, gura lui peste sâni, şi degetele lunecoase intrând şi ieşind din gingăşia ei însufleţită.

Jenna se simţea ca o femeie posedată. Nimic din toate acelea nu i se păreau reale, şi totuşi, aşa erau. Zăceau împreună pe prosopul care cândva îi stătuse înfăşurat pe trup, ascunşi într-o cavernă formată din stânci, la marginea savanei africane. Nu părea cu putinţă, acel lucru, dar se întâmpla aievea, iar Jenna îl dorea la fel de mult pe cât dorea aerul pe care îl respira.

Îi arătă cât de mult, mişcându-şi mâinile peste pieptul lui, peste suprafaţa dură a abdomenului, spre tăria în creştere a bărbăţiei. Când îl atinse, Sam îşi ridică buzele de pe sânul ei şi începu să-i rostească numele la nesfârşit, iar Jenna ştiu întocmai ce dorea de la ea. Îl cuprinse cu mâna, iar degetele lui îi căutară iarăşi dulcea feminitate şi i-o invadată, mângâind-o în timp ce şi ea îl mângâia.

Sărutul pe care îl împărtăşiră în acel moment fu frenetic, înfometat şi poruncitor din partea amândurora, căci niciunul nu mai putea să se abţină; şi nici să aştepte. Mâinile căutau, limbile de asemenea, gustând, lingând, muşcând.

— Te doresc, te doresc, Jenna, îl auzi ea strigând şi, cumva, reuşi să-i răspundă ca un ecou, chiar în timp ce Sam luneca într-însa, umplând-o complet, deplin, perfect, cu bărbăţia lui. Iar ea cuprindea toată acea forţă şi putere în îmbrăţişarea primitoare a feminităţii ei catifelate.

La început încet, fără grabă, Sam prinse a se mişca înăuntrul ei. În acel

timp, o privi pe Jenna sub el, cu ochii ei mari şi albaştri tulburaţi de voluptate şi încadraţi în părul blond tăiat scurt, în vreme ce pe faţă i se reflecta acelaşi extaz pe care-l simţea şi el.

Privind-o, mişcându-se, tot mai repede şi mai repede, ştiu ce li se întâmpla, şi ei, şi lui. Îi văzu ochii devenind mai luminoşi când reacţionă odată cu el, arcuindu-şi spinarea, folosindu-şi braţele pentru a-l trage şi mai aproape.

Pe când ochii li se împreunau laolaltă nu mai puţin decât trupurile, Sam văzu lumina înteţindu-se de jur împrejurul lor ca soarele aruncându-şi razele peste un deşert ce se deşteaptă, până când totul fu inundat de acea lumină, care explodă peste tot în jur şi într-înşii.

Capitolul 7

Strălucirea nu existase decât înăuntrul lor, o lumină care le reflecta simţămintele atât de intense. În realitate, soarele apunea dincolo de Munţii Batari, în timp ce Sam se rostogolea pe prosop, cu braţele încă în jurul Jennei.

— În curând se va întuneca, şopti el, cu buzele pe obrazul ei umed.

Jenna dădu din cap, începând să se ridice.

— Mai bine să ne întoarcem. Oamenii tăi se vor întreba…

El o strânse cu putere, fără a o lăsa să se desprindă din îmbrăţişarea lui fermă.

— Nu-ţi face griji în privinţa lor, răspunse, sărutând-o pe obraz, după care întoarse puţin capul, pentru a-i putea săruta buzele, în timp ce-şi trecea mâinile prin părul ei. Halal tunsoare, o tachină.

Jenna ridică mâna, îşi simţi părul şi din nou fu surprinsă.

— Îmi place, spuse ea. *Cred.*

Sam râse.

— Şi mie îmi place, şi *ştiu*.

Începu să se desprindă şi se ridică în capul oaselor, înfăşurând-o pe Jenna cu prosopul.

— Şi-acum, spuse, ridicându-se în picioare, mă duc să fac o baie înainte de cină. Vrei să vii şi tu?

Jenna clătină din cap, încercând să nu reacţioneze la vederea lui, aşa cum stătea deasupra ei, cu trupul lucind în lumina asfinţitului. I se puse un

nod în gât, spunându-şi cât de superb arăta – puternic, complet, desăvârşit.

— Stau doar să mă uit spuse şi, sub privirea ei, Sam se întoarse şi păşi pe una dintre stâncile ieşite în afară. Stătu un moment în echilibru pe margine, apoi plonjă, cu o boltă înaltă şi prelungă, pentru a pluti un moment suspendat deasupra eleşteului, înainte ca trupul său alungit să străpungă apa aproape fără zgomot, abia stârnind un val în urma sa.

Când ieşi din nou la suprafaţă, îi strigă:

— Hai în apă, Jenna. E excelent.

Jenna se ridică pe stâncă, pentru a vedea mai bine distanţa până la iazul de jos.

— Nu mă prea pricep la plonjoane, recunoscu ea.

— Atunci, sari, deschise Sam braţele. Haide, am să te prind.

Privi în jur.

— Şi oamenii? întrebă, continuând să-şi ţină prosopul pe trup.

— Nu-ţi face griji. Cu toţii sunt în tabără. Hai, Jenna, fă o baie până nu se-ntunecă şi ne trezim cu toate animalele pe cap.

— Ce? strigă ea, uitându-se iarăşi în jur.

— Exact. Asta-i principala adăpătoare din regiune. Din acelaşi motiv am făcut tabăra atât de departe, în aval. Uneori, vin în număr foarte mare.

— Sam, poate ar fi mai bine să ne întoarcem chiar acum, spuse ea. Dacă vin cât timp suntem în apă?

— Nicio grijă. O să le-auzim.

Continua să stea cu braţele desfăcute.

— Încep să mă satur de-atâta aşteptare, Jenna.

Lăsând prosopul să cadă, Jenna trase adânc aer în piept, închise ochii şi sări. Nimeri la un kilometru distanţă de braţele lui Sam.

Când ieşi la suprafaţă, acesta înota spre ea, râzând.

— Nu eşti cea mai bună ţintaşă din lume. Nu te-ai uitat şi tu, înainte să sari?

Întinse o mână şi-i atinse talia, cuprinzând-o cu braţul pentru a o trage spre el, în timp ce amândoi călcau apa pentru a pluti în continuare.

— Nu, răspunse ea cu sinceritate. Întotdeauna închid ochii când sar, încă de când eram mică. De fapt, sunt o laşă.

— Tu, laşă? o contrazise el, lăsându-şi mâinile să-i exploreze trupul în timp ce săltau prin apă. Numai oamenii foarte curajoşi vin în safari prin

părţile astea ale Africii.

— Nu de curaj e vorba, răspunse ea, cu un mic tremur stârnit de ceea ce-i făceau mâinile lui. Ci de încredere. Sunt cu tine, Sam.

— Da, într-adevăr, îşi apropie Sam buzele de ale ei. Mai mult ca sigur că eşti.

Ţinând-o deasupra apei, o sărută profund, iar ea îi simţi dorinţa crescând lipită de trupul ei.

— Şi-acum, mai spuse Sam, mai bine să tragem un înot de răcorire, altfel nu mai ajungem înapoi la cină.

Cam fără tragere de inimă, se despărţiră şi porniră înot de-a latul eleşteului, unul lângă altul. Apa, care în urmă cu o oră fusese albastră, era acum aproape neagră şi părea fără fund. Umbrele se alungeau peste iaz, vârstate cu culorile apusului de soare, o abundenţă de portocaliu, violet şi roz. Sam şi Jenna străbăteau culorile şi umbrele cu mişcările lor ritmice. În sfârşit, obosiţi şi relaxaţi, ieşiră din piscină şi se îmbrăcară în tăcere, cu ochii întâlnindu-li-se din când în când, cu mâinile atingându-li-se, familiar şi tandru.

Jenna îşi şterse părul şi, până îşi luă şi hainele pe ea, acesta i se uscă de tot.

— E o diferenţă, nu, după pletele buclate de după-amiază? comentă Sam.

— Pletele încurcate, vrei să spui, îl corectă Jenna. Da, şi-mi place la nebunie. Îţi mulţumesc, Sam, spuse ea, dintr-odată intimidându-se din nou. El, însă, îi înlătură dezinvolt sfiala, aplecându-se s-o sărute şi începând să-i încheie bluza.

Degetele sale atinseră lanţul de aur de la gâtul ei şi stăruiră asupra talismanului cuibărit în şanţul dintre sâni.

— Ce-i ăsta? întrebă el, curios. Nu l-am văzut niciodată la tine.

— Într-adevăr, răspunse Jenna, cu oarecare tristeţe, după părerea lui. Cândva, cu ani în urmă, îl purtam tot timpul.

— Pare o jumătate de monedă veche, comentă Sam, examinând pandantivul.

— Asta şi este.

Jenna termină de încheiat bluza, pe care Sam o abandonase.

— Tatăl meu a găsit-o în timpul uneia dintre săpăturile lui. Pe-atunci, eu eram abia o fetiţă, îşi aminti ea. Mă luase în deplasarea din Grecia şi mă aflam

la faţa locului când a găsit monedele. La întoarcerea în State, a dat-o pe asta la tăiat şi din jumătăţile ei a făcut talismanuri pentru amândoi.

— E foarte frumoasă, spuse Sam, cam mirat de tristeţea ei, care părea umbrită de ceva mai mult decât moartea tatălui ei. Pare myceniană.

— Da, asta e, răspunse Jenna, adăugând: chiar dacă n-o port prea des, o ţin la mine tot timpul.

Îşi adună lucrurile şi, când se întoarse din nou spre el, avea un zâmbet pe buze.

Dar Sam o văzuse privind spre Munţii Batari, care păreau să-i domine ca nişte gigantice santinele ale apocalipsei. Contemplase lanţul muntos cu ochi provocatori, dar în acelaşi timp plini de tristeţe. Sperând să vadă tristeţea risipindu-se, o cuprinse cu braţul, ocrotitor. Porniră înapoi spre tabără, însoţiţi de strigătele îndepărtate ale animalelor în drum spre adăpătoarea lor.

Întunericul se lăsă, rapid şi ca o sentinţă, chiar când ajunseră la tabără. Mirosurile cinei pluteau spre ei, apetisante. Sam îi mai dărui o îmbrăţişare şi un sărut, înainte de a intra în cercul de lumină al taberei.

Imediat, Matope şi ceilalţi începură să vorbească plini de însufleţire şi, după cum i se păru Jennei, cu chicoteli înăbuşite.

— Sam, îl întrebă ea, jenată, vorbesc cumva despre noi? Crezi că ştiu ce… s-a întâmplat la iaz?

Punându-i întrebarea, roşi, dar Sam se mulţumi să râdă.

— Nu, deşi probabil bănuiesc. Oricum, nu despre asta e vorba, adăugă el, în timp ce le striga celorlalţi un salut.

— Atunci, despre ce?

— Despre părul tău.

— Ce? îşi ridică ea mâna, atingându-şi şuviţele retezate.

— Exact, râse Sam. În fond, ai plecat de-aici, azi după-amiază, ca Simone Beauchamp, actriţă, şi te-ai întors ca Jenna Chapman, expediţionară. Par să fie de acord că e o schimbare în bine, adăugă el. Să le spun că este opera mea?

— Nu! se opuse Jenna. Şi-aşa sunt destul de jenată de ce şi-or fi închipuind.

În timp ce se apropiau, zâmbi timidă. La fel de timidă, îl salută pe Matope, primi o farfurie de la fiul lui şi începu să-şi pună mâncarea din cratiţă. Încercă să lege o conversaţie amicală cu ceilalţi, dar continua să simtă

roşeaţa ridicându-i-se de la gât în sus.

Imediat ce farfuria i se umplu, Jenna porni grăbită spre unul dintre scaunele pliante instalate la mică distanţă de foc şi începu să mănânce repede. Aproape terminase, când Sam îşi trase scaunul lângă al ei.

— Cred că ai fost lihnită, comentă el.

— Da, mi-era foame, dar eram şi nervoasă, recunoscu ea adevăratul motiv pentru care îşi înfulecase cina cu o asemenea repeziciune.

Sam se mulţumi să clatine din cap, zâmbind.

Jenna nu-i răspunse la zâmbet. Sfiala nu-i mai trecea, oricât ar fi încercat.

La vremea când Sam termină masa, strânse farfuriile, turnă brandy-ul şi se aşeză din nou lângă ea, Jenna îşi dădu seama că şi el era cam încurcat.

Oamenii dispăruseră spre marginea luminişului, unde se adânciseră complet într-un joc de noroc care implicarea aruncarea unei perechi de zaruri din fildeş. Nu le acordau Jennei şi lui Sam nicio atenţie. Şi totuşi, ceva anume, în neaşteptata politeţe cu care îi oferi paharul de brandy, o făcu pe Jenna să-şi dea seama că şi el se simţea la fel. Când intraseră în tabără, unde-i aşteptau ceilalţi, păruse oricum, numai stânjenit nu. Acum, când rămăseseră practic singuri lângă focul de tabără, era cu totul altceva.

În timp ce privea lumina flăcărilor reliefându-i planele feţei, Jenna deveni conştientă de faptul că aceea era faţa unui bărbat între-ale cărui braţe se culcase, dar pe care abia dacă-l cunoşteau. Dragostea lor o umpluse cu bucurie şi fericire, dar acum, când trecuse, amândoi se simţeau stingheriţi. Se întrebă ce avea să le aducă ziua de mâine şi-şi imagină că şi el îşi punea aceeaşi întrebare. Dintr-odată, redeveniseră doi străini.

Şi nu numai atât, recunoscu Jenna în sinea ei, dar printre sentimente se includea şi îndoiala. În timp ce-şi beau brandy-ul, tăcuţi, în îndoială îşi croia drum nesiguranţa. Dintr-odată, nu mai ştia ce simţea Sam pentru ea şi nu-şi putea găsi curajul de a vorbi despre cele întâmplate. Se temea să-i spună ce însemnase pentru ea, se îngrozea că pentru el putuse însemna mai puţin.

Ar fi trebuit să se gândească dinainte ce implica dragostea cu el, să-şi dea seama că avea să schimbe lucrurile dintre ei şi, poate, să complice şi mai mult o situaţie deja dificilă. Şi nu se gândise. Nicio clipă. I se dăruise lui Sam, fiindcă avea nevoie de el şi îl dorea; atingerea lui o aprinsese toată. N-ar fi putut alege nicio altă cale. Iar acum, ea şi Sam stăteau unul lângă altul, fără

să-şi vorbească, iar Jenna trebuia să-şi înghită lacrimile.

Terminară de băut şi rămaseră unde se aflau, privind cum se stingeau flăcările. Oamenii îşi întrerupseseră în sfârşit jocul, făcuseră curăţenie în cortul-bucătărie şi se duseseră la culcare. Sam şi Jenna rămaseră lângă foc, care acum scăpăta. Scormonindu-l cu un băţ, Sam îl aţâţă din nou, după care, în sfârşit, vorbi.

— Jenna, vreau…

Întinse mâna şi o atinse, ceea ce păru să-i readucă totul, toate amintirile celor întâmplate între ei la iaz şi, odată cu amintirile, sentimentele. Zâmbi, apoi păru să se relaxeze.

— După-amiaza asta a fost foarte deosebită pentru mine, spuse el încet.

— O, Sam, şi pentru mine a fost, izbucni ea, uşurată. Începeam să-mi pun întrebări. Vreau să zic, ai fost atât de tăcut, de la cină încoace…

— Mă simţeam doar cam încurcat, cred, răspunse el, ceea ce de obicei nu mi se întâmplă. Dar nici *aşa ceva* nu mi se întâmplă de obicei, Jenna. De fapt, preciză el, niciodată n-am lăsat să se lege relaţii personale într-un safari, dar, recunosc, nici n-am mai fost afectat de vreo altă femeie în acelaşi fel. La început, cu siguranţă că nu-mi imaginam să fie posibil aşa ceva între noi doi.

Jenna râse cu uşurare.

— A, ştiu asta! Nu mă plăceai şi nu voiai să vin cu tine.

— Aşa e, confirmă el.

— Şi acum? întrebă Jenna, din nou intimidată.

— Acum îmi placi foarte mult, îi ridică el mâna la buze, îngândurat, pentru a o săruta. Dar încă mai consider că n-ar trebui să te afli aici.

— Şi totuşi, sunt aici, spuse ea, aproape cu patimă, iar cale de întoarcere nu mai există.

— Nu mai există, într-adevăr.

Expresia din ochii lui părea s-o înştiinţeze că se gândea la mai mult decât la expediţia lor în Munţii Batari.

Se lăsă din nou tăcerea, dar acum într-o atmosferă de prietenie. Sam potrivi scaunele mai aproape, pentru ca Jenna să-şi poată rezema capul de umărul lui, în timp ce priveau focul micşorându-se.

— O să se stingă? întrebă ea.

— Nu. Am să mai pun lemne înainte de a ne culca, iar în timpul nopţii oamenii îl vor ţine aprins. Tot timpul stă treaz câte unul, o asigură el.

— Cu tine mă simt în siguranţă, Sam, spuse încetişor Jenna.

— Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic. Mâine, ar trebui să ajungem aproape de mormântul tatălui tău, dar vei fi apărată, chiar şi în Batari.

— Ştiu.

În strânsoarea mâinii lui se simţea putere şi competenţă. Îi crea o stare de certitudine şi linişte stranie – ca şi cum locul ei ar fi fost acolo, lângă el. Jenna se întrebă dacă nu cumva se îndrăgostea de acel om care părea atât de scorţos pe dinafară, dar în interiorul său era cald şi afectuos.

— Eşti un om minunat, Sam Matlock, se pomeni ea rostind.

— În ciuda exteriorului aspru? întrebă Sam, parcă citindu-i gândurile.

Jenna râse:

— Da, în ciuda lui. Şi-n plus, toată asprimea e de fapt numai de ochii lumii, cred.

— Cu toţii avem câte un rol de jucat, comentă el, ca o confirmare.

— Deosebirea e că tu îmi cunoşti rolul – pe ecran, şi în viaţă. Ştii totul despre mine, dar eu despre tine nu ştiu nimic.

— Şi nu eşti dispusă să mă iei aşa cum sunt, să accepţi ceea ce vezi?

— Nnţ, clătină Jenna din cap. Vreau să ştiu totul. Ştiu multe amănunte, continuă ea, ridicând mâna să-i atingă chipul. Punctele aurii din ochii tăi scânteiază când eşti fericit, sau furios. Am văzut ambele expresii, îi reaminti. Şi am văzut cuţitul de care nu te desparţi – nici chiar când faci dragoste, şopti ea, în timp ce Sam îi săruta creştetul capului. Ţi-am atinse cicatricea lungă, de deasupra şoldului, şi pe cealaltă, mai mică, de pe piept. Peste tot te-am atins.

— Da, murmură Sam la urechea ei, cu o atingere atât de dulce, de senzuală şi iubitoare.

Îi întoarse capul şi o sărută pe buza de sus, apoi şi pe cea de jos, trecându-şi limba printre ele, apoi acoperindu-i buzele cu ale lui şi sărutând-o cu patimă.

Era un sărut care, după ce se sfârşi, o lăsă tremurând. Jenna încercă să-şi revină în simţiri, pentru a sfârşi ceea ce voia să spună.

— Îţi cunosc cele mai intime detalii şi n-am să le uit, dar nu te cunosc pe *tine*, Sam.

O ţinu în braţe mult timp, înainte de a-i răspunde:

— Va să zică, vrei să afli biografia neromanţată şi necenzurată a lui Sam Matlock?

— Toată, insistă ea, în afară doar dacă există ceva ce trebuie să-mi ascunzi.

Se gândea la conversaţia pe care o avusese cu Sarah.

— Cu toţii avem secretele noastre.

Glasul lui era scăzut, dar şi destul de amuzat.

— Atunci, spune-mi părţile care nu sunt secrete, îi ceru ea încet.

Sam ridică din umeri şi îi mângâie părul, dar Jenna stărui:

— Începe cu începutul. Unde te-ai născut?

— În Est, răspunse el, echivoc.

— La est de Colorado, sau la est de Philadelphia? glumi ea, făcându-l să râdă:

— În regulă, doar la est de Philly. În Newark, New Jersey, dacă vrei să ştii.

— Nu mi te-am imaginat niciodată într-un oraş. În tot timpul ăsta, am presupus că ai crescut la o fermă.

— A, nu, clătină Sam din cap. A trebuit să mă-nveţe Fiona cum să arunc lassoul, râse el. În Africa, eram un adevărat novice. Mi-am petrecut viaţa într-un alt fel de junglă, cea de asfalt; dar, dincolo de zidurile marilor firme, pândeşte adeseori o sălbăticie mai mare decât poţi găsi în Batari.

Tonul vocii lui era atât de tăios, încât Jenna ridică privirea, surprinsă. Acesta era trecutul pe care-l menţionase Sarah şi voia să ştie mai mult despre el, voia să-l împărtăşească împreună cu Sam şi să înţeleagă ce se întâmplase. Apoi, simţi în trupul lui ceva, o anumită încordare, i-o văzu şi pe faţă, în linia înăsprită a fălcilor, în privirea îndepărtată din ochi, şi înţelese că orice întrebări erau interzise. Rămase tăcută, cu capul rezemat la pieptul lui, până când tensiunea din trup i se risipi şi Sam îi surâse. Era un zâmbet trist, un zâmbet frumos, iar Jenna îşi spuse din nou că era un bărbat neasemuit de chipeş.

Mâna i se apropie de faţa ei, urmărind linia arcuită, pentru ca apoi să-i coboare pe gât, spre a atinge sânul. Îşi simţi respiraţia oprindu-se, căci atingerea lui redeştepta amintirea acelei după-amieze şi a tot ceea ce se întâmplase între ei.

Probabil că şi Sam simţea acelaşi lucru, căci îi spuse cu glas senzual:

— Nu vreau să mai vorbim, Jenna. Nu despre trecut. Acum trăim în prezent şi nu-mi doresc altceva decât să fiu aici. Cu tine.

Se aplecă înainte s-o sărute. Buzele ei erau calde şi moi, iar Jenna simţi că aluneca nepăsătoare, cu capul înainte, spre braţele deschise ale dorinţei, unde nu se putea gândi decât la Sam, la buzele lui pe ale ei şi la braţul care o cuprindea, cu mâna pe sân.

Din foc nu mai rămăsese decât jăraticul roşiatic, când se ridicară şi porniră spre cortul lui Sam.

A doua zi călătoriră încet, pe ceea ce mai rămăsese din drum, intrând printre colinele de la poalele munţilor. Cu câţiva kilometri în urmă, trecuseră prin dreptul ultimului sat din zonă. Ţinutul care se întindea în faţa lor era sălbatic şi virtualmente neexplorat. Dimineaţă, Jenna întrezărise piscurile colţuroase de pe culmea Munţilor Batari, acum învăluite în nori. Sălbăticia munţilor era atât înspăimântătoare, cât şi fascinată, şi simţise câte ceva din ceea ce-şi imagina că trebuia să fi simţit tatăl ei, când stătea privind masivul muntos, convins că în adâncurile vastei pustietăţi zăcea îngropat oraşul pierdut Zaphir.

— E splendid şi sălbatic, îi spuse ea lui Sam.

— Da, fu el de acord. Pe mulţi îi fascinează. În cele din urmă, după ce vom cartografia toată regiunea şi vom stabili câteva zone pentru tabere, Eric şi cu mine vom putea planifica safariuri în Batari. Măcar excusrii de o zi, dar nu atât de departe pe cât plănuia să se ducă tatăl tău, îi aminti el.

— Cât de departe a ajuns, Sam?

— Asta n-o vom şti niciodată. Conform rapoartelor primite de primul ministru, e îngropat imediat dincolo de ultimul loc de tabără cunoscut. Ar trebui să ajungem diseară, înainte de căderea întunericului.

Jenna dădu din cap. Simţea o apăsare în piept, iar gura îi era uscată. Ar fi vrut să-l îndemne pe Sam să se grăbească, să ajungă mai repede; în acelaşi timp, dorea să-i ceară să se întoarcă. Nu voia să facă faţă realităţii: realitatea morţii tatălui ei.

În restul acelei zile, călătoria continuă încet şi cu greu, şi cu toate că atmosfera se mai răcorise, insectele compensau scăderea căldurii. Jenna se pomeni plesnindu-le în timp ce se hurducau cu maşina şi în cele din urmă, la propunerea lui Sam, luă cealaltă pălărie pe care el insistase să şi-o cumpere din Salindi City. Avea bor lat şi era acoperită cu un voal de plasă care se putea îndoi în jos, pentru a fi legat sub bărbie.

— Mă simt ca o doamnă din anii 1920 plecată în voiaj, comentă ea.

— Nu se prea potriveşte cu noua ta tunsoare, asta-i sigur, dar arăţi destul de elegant, spuse Sam, în timp ce manevra volanul, încercând să evite ramurile lăsate în jos.

În cea mai mare parte a drumului, rămase tăcut, concentrându-se să conducă jeepul şi camioneta pe drumurile forestiere înguste. De două ori fură nevoiţi să coboare pentru a tăia crengile, astfel încât camioneta să-i poată urma. Deasupra, Jenna auzea cimpanzeii şi alte maimuţe jucându-se, dar sunetele din hăţişuri nu erau la fel de liniştitoare.

— Prin părţile astea bântuie facocerii, o informă Sam.

— Şi şerpii, *Memsahib*, îi aminti Abdullah de pe bancheta din spate, cu nelipsita puşcă pe genunchi.

— Când te îndepărtezi de tabără, să iei şi un băţ cu tine.

— Şi ce să fac cu el, se interesă Jenna, să bat facocerii?

Sam râse:

— Cu ei n-ai de ce să-ţi faci griji. Îi poţi auzi de departe, când vin, ca să te dai la o parte din calea lor. Adevărata problemă sunt şerpii, fiindcă ei nu te avertizează nicicum. Loveşte din mers, cu băţul, frunzişul din faţa ta. Aşa, cel puţin, ai să-i alungi.

— Şi-atunci, fug mâncând pământul, răspunse Jenna.

— Asta e o posibilitate. Dar, în situaţia existentă, cel mai bine e să stai cât poţi de nemişcată. Încremeneşti şi gata.

— Pentru cât timp?

— Până venim să te salvăm, Abdullah sau eu, zâmbi Sam.

— Ei bine, să nu mă lăsaţi s-aştept prea mult, glumi Jenna; apoi, după o scurtă tăcere, întrebă: Sam, mormântul tatălui meu e la locul de tabără?

— Cred că da. Pe-aproape, în orice caz. Conform celor scrise în raport, este pe colina de deasupra locului unde ne vom opri.

— Înţeleg, dădu Jenna din cap, gânditoare. Ai să mi-l găseşti?

— Da, răspunse el. Am să ţi-l găsesc.

În aceeaşi după-amiază, târziu, Jenna aştepta cu nervozitate, în timp ce instalau tabăra. În sfârşit, Sam observă cât de tulburată era şi o întrebă:

— Vrei să mă duc acum?

Jenna dădu din cap:

— Am făcut atâta drum, Sam, şi aştept să-i văd mormântul de când am ajuns în Africa. Nu vreau să mai stau pe loc.

— Te înţeleg, răspunse el, atingându-i mâna. Cred că e pe ridicătura aia mică, imediat deasupra noastră. Mă urc să arunc o privire. Dar dacă nu e acolo, Jenna, ca trebui să aşteptăm până dimineaţă, ca să căutăm în restul zonei.

Încuviinţând, Jenna îl privi cum se îndrepta spre colina din spatele taberei.

Peste zece minute, aflată încă în acelaşi loc, îl auzi pe Sam strigând de la marginea poienii:

— L-am găsit.

Jenna porni spre el, iar Sam îi întinse mâna.

— Vrei să urc şi eu cu tine până acolo?

— Nu, clătină ea din cap. Vreau să fiu singură.

— E chiar pe vârful movilei, îi explică el. Am degajat drumul, dar trebuie să iei şi asta.

Îi dădu o creangă pe care o curăţise de rămurele, făcând din ea un fel de baston. Jenna trecu pe lângă el fără o vorbă, în drum spre vârful colinei, fără să se mai gândească la altceva decât la ceea ce o aştepta acolo.

Lovind din mers tufişurile din faţa ei, Jenna urcă dealul cu atenţie, în pofida neliniştii care o îndemna s-o ia la goană. Îşi scosese pălăria cea mare cu voal, când sosiseră în tabără, şi cu toate că aici, în desişuri, nu era la fel de răcoare ca în luminiş, insectele nu păreau să fie atât de sâcâitoare. Sau, poate, acum pur şi simplu nu mai era conştientă de ele, căci ajunsese pe culmea colinei, unde se opri, privind împrejurul ei, în căutarea mormântului.

Mult timp, Jenna nu-l văzu şi se întrebă dacă nu cumva greşise drumul. Apoi, observă o grămăjoară de pietre sub un copac. Putea fi *acolo*? În timp ce se apropia, inima începu să-i bată mai repede, iar picioarele, să-i tremure. Apoi văzu, lângă pietre, în umbra unor tufişuri încâlcite, o cruce făcută din două beţe. Acela era mormântul lui, îşi dădu ea seama, sub un maldăr de bolovani, cu o cruce rudimentară pentru a însemna locul.

Jenna căzu în genunchi.

— Sunt aici, tată, spuse ea încet. În sfârşit, am venit.

Sam o aştepta cu nerăbdare să se întoarcă. Cercetase hăţişurile de

peste tot în jurul mormântului, înainte de a o lăsa să urce singură, căci ştia că avea nevoie de acele momente intime cu tatăl ei, însă acum începea să se îngrijoreze.

Când ajunse la ea, încă mai stătea în genunchi lângă jalicul morman de pietre. Sam se opri tăcut la câţiva paşi distanţă, nedorind să-i tulbure gândurile. Arăta atât de mică şi vulnerabilă, îngenuncheată acolo; o Jenna pe care n-o mai văzuse. Vru să-i spună ceva, dar nu ştia ce anume, nici cum s-o consoleze. Se blestemă pentru nepriceperea lui, pentru că nu putea s-o ajute.

În sfârşit, ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, Jenna se răsuci spre el. Avea obrajii brăzdaţi de lacrimi. Sam mai făcu doi paşi şi ajunse lângă ea, unde îngenunche pe pământ, luând-o în braţe. Numai atât putea să facă, s-o strângă la piept, fără niciun cuvânt.

— O să fie bine, murmură el, căutându-şi cuvintele. Ai făcut ceea ce-ţi impuseseşi să faci. Ai găsit mormântul lui Carl. Ţi-ai luat rămas bun.

Jenna se întoarse şi se agăţă de el, suspinând sfâşietor şi lăsându-l s-o ţină în braţe, pe când plângea ca un copil.

— Dar tu nu înţelegi, Sam, spuse ea, printre suspine sufocate. Nu ştii ce i-am făcut, cum l-am dezamăgit.

— Sunt convins că nu l-ai dezamăgit niciodată, Jenna.

— Ba da, ba da, l-am dezamăgit, ţipă ea, aproape isteric.

Sam se lăsă puţin în spate, lăsând-o să cadă la pieptul lui, astfel încât s-o ţină cu amândouă braţele, pe când aştepta să-i spună ceea ce părea atât de disperată să-i împărtăşească.

— Mi-a scris cu peste o lună înainte de a muri, Sam, chemându-mă în Africa. Voia să fiu alături de el când găsea Zaphirul, oraşul de a cărui existenţă era atât de sigur.

— Nu era decât un vis, Jenna.

— Ba nu, nu era, nu era, negă ea, dar asta nici măcar nu contează. Ceea ce contează e că a vrut să vin aici. După atâţia ani de când ne despărţiserăm, voia să uităm trecutul şi să fim din nou tatăl şi fiica de altă dată.

Sam continua s-o ţină în braţe, aşteptând să audă şi restul.

— Nu ne mai înţelegeam de ani de zile. Eu fusesem de vină. M-am revoltat împotriva lui – şi a mamei mele. Nu i-am împlinit niciunul din planurile pe care şi le făcuse cu mine. Nici măcar şcoala n-am terminat-o. În schimb, m-am dus la New York şi am devenit un simbol a tot ceea ce pentru el

nu avea niciun sens, vedetă de televiziune într-o melodramă tâmpită. Îşi dorise atât de multe pentru mine. Atâtea vise şi speranţe…

Îi mângâie uşurel părul.

— Trebuie să ne trăim vieţile noastre, Jenna, spuse el.

— Ştiu, dar actoria nu era nici măcar ceea ce-mi doream *eu*. Era doar o cale de a mă revolta. Apoi, când mi-a scris în sfârşit, rugându-mă să vin în Africa, i-am răspuns că da, însă am amânat. Am terminat filmările, dar între timp se făcuse prea târziu. Până am fost eu gata de plecare, a murit.

— Nu aveai de unde şti că urma să moară, Jenna. Nu ştiai nici încotro avea să-l poarte căutarea asta. Nu te învinui singură pentru ceea ce nu poţi controla. Împacă-ţi conştiinţa şi linişteşte-te.

— L-am iubit atât de mult, Sam.

— Ştiu că l-ai iubit, Jenna.

Îi împinse înapoi şuviţele de păr din jurul feţei şi-i sărută obrajii înlăcrimaţi, mângâind-o ca pe o fetiţă a cărei durere e prea profundă pentru cuvinte. Se simţea neputincios şi stângaci, ştiind că vorbele lui nu reuşiseră să-i atingă suferinţa decât la suprafaţă.

— A fost cel mai bun prieten al meu, până am crescut, şi-atunci l-am lăsat de izbelişte.

Ochii ei albaştri se umpluseră iarăşi de lacrimi, iar vocea îi tremura la amintirea acelor zile care trecuseră şi nu mai puteau fi reînviate.

— Sunt convins că el nu a văzut aşa lucrurile. Din câte înţeleg, Carl era un om foarte înţelegător. Şi-a dat seama că nu făcuseşi decât să te revolţi, ca toţi tinerii. Ştia că îl iubeai.

— Sper. O, cât mai sper.

Dar continua să fie tulburată, nemângâiată chiar.

— Însă nu e numai atât, Sam. Mai e…

Începea să tremure. Sam încercă s-o calmeze.

— Vom vorbi despre asta mâine, Jenna, spuse el. Ţi-a fost de-ajuns pentru o singură zi. Acum, am să-ţi dau ceva de mâncare şi te bag în pat. Dimineaţă, toate vor părea mai luminoase. Ai încredere-n mine.

Umerii Jennei se înmuiară şi căzu obosită la pieptul lui. În sfârşit, îl lăsă s-o ridice şi s-o ajute la înapoierea spre tabără, prea epuizată ca să mai protesteze.

Jenna se trezi cu mult timp înaintea zorilor. Încercă să-şi amintească unde se afla şi ce se întâmplase. Apoi, îşi aminti de mormântul tatălui ei şi criza prin care trecuse, în braţele lui Sam. Nu avea sentimentul că se sfârşise. Încă mai dorea, cumva, să se purifice de vinovăţia care o chinuia. Încercând să nu-l deranjeze pe Sam, se răsuci pe partea cealaltă şi închise ochii, sperând că avea să-i vină din nou somnul. Nu veni. Într-un târziu, prin uşa cortului pătrunse în sfârşit o rază slabă de lumină, iar Jenna ştiu ce avea să facă.

Atentă, trase plasa contra ţânţarilor şi se ridică, încercând să nu-l trezească pe Sam. Ar fi trebuit să ştie la ce să se aştepte. Sam deschisese deja un ochi, iar acum o privea, în timp ce începea să se îmbrace.

— Nici măcar nu s-a luminat de ziuă, Jenna, spuse el.

— Ştiu, dar nu puteam dormi. S-ar putea să ies şi să văd dacă Matope a terminat cafeaua.

— Sunt sigur că da. Te simţi bine?

— Aşa cred, răspunse Jenna. Da, mi-e bine.

Termină repede cu îmbrăcatul şi, încercând un surâs, se strecură afară din cort.

Jenna încercă să se furişeze pe lângă Matope fără ca acesta s-o vadă, dar ar fi trebuit să ştie că aşa ceva nu era mai posibil decât să se scoale din pat fără a-l trezi pe Sam. Însoţitorii ei erau conştienţi permanent de tot ceea ce se petrecea împrejurul lor, în junglă. Îşi formaseră un al şaselea simţ; nu le scăpa nimic.

— Cafea, *Memsahib*? întrebă Matope, în timp ce Jenna ocolea tabăra.

— Da, mi-ar face plăcere. Mă întorc imediat, mai spuse ea, dispărând în tufişul de la poala colinei, cu speranţa că Matope avea să-i interpreteze altfel scopurile. Când acesta nu mai comentă, trase concluzia că-l păcălise; luă un băţ şi porni spre colină.

Ajunse la mormântul tatălui ei tocmai când răsărea soarele. În zori, locul arăta şi mai melancolic, îşi spuse Jenna, oprindu-se în faţa grămezii de pietre. Acum nu mai avea lacrimi în ochi, numai un puternic sentiment de hotărâre. Ştia ce trebuia să facă, ce-ar fi dorit tatăl ei să facă. Închise ochii şi făcut o promisiune tăcută, faţă de sine însăşi şi de el.

Când deschise din nou ochii, încă înainte de a vedea ceva, Jenna simţi o prezenţă străină. Apoi se întoarse, pentru a se pomeni faţă în faţă cu un grup de negri care, în ochii ei surprinşi, păreau nişte uriaşi. Erau vopsiţi fioros şi

goi, cu excepţia unor legături pe şolduri, şi stăteau incredibil de nemişcaţi. Jenna simţi un zbieret ridicându-i-se în gât, dar reuşi să şi-l controleze, pentru a le da de înţeles că era calmă, nu se temea şi nu se pregătea s-o ia la fugă. Apoi, începu să-i vorbească celui ce părea să fie căpetenia.

— Jenna, ascultă-mă cu atenţie.

Era glasul lui Sam. Apăruse fără zgomot, la câţiva paşi de ea.

— Sam, cine-s ăştia?

— Până aici, ai procedat perfect. Acum, vreau şi mai mult de la tine. Ridică-te încet şi îndepărtează-te de mormânt, spre mine.

Jenna făcu aşa cum îi ceruse, încercând să-şi stăpânească tremurul. Erau şase sălbatici. Îi numărase în minte, imediat ce apăruseră, dar încercase să nu se uite prea atentă, să nu intre în contact cu ochii lor begri şi pătrunzători şi să nu observe vopselele ce le decorau feţele şi trupurile, sau penele – şi nici armele. N-avea cum să nu remarce puştile, fiindcă arătau atât de nefiresc în mâinile unor oameni care altminteri păreau primitivi.

Acum, nu mai era în stare să-şi ia ochii de la puşti, în timp ce se îndrepta spre Sam.

— Repede, îi spuse el, deşi în glas nu i se simţea nicio grabă; le ascundea africanilor acest lucru; zâmbindu-le, le spuse ceva în Swahili, apoi i se adresă iarăşi ei, în engleză: Jenna, sunt din tribul Ngesi. Nu ştiu engleza, aşa că ascultă-mă şi fă exact ce-ţi spun. Le-am spus că eşti o *memsahib* pe care am adus-o aici într-un foto-safari. Ăsta-i pretextul. Acum, zâmbeşte şi pe urmă coboară dealul.

— Unde-s oamenii tăi?

— În apropiere. Nu-ţi face griji. Nu ne paşte niciun pericol, atâta vreme cât faci ceea ce-ţi spun eu.

Dar Jenna văzuse ceva şi, dintr-odată, avu sentimentul că şi Sam văzuse şi tocmai din acea cauză o grăbea. Unul dintre sălbaticii aflaţi cel mai aproape de ea avea la gât un şiret subţire de piele, pe care era legată o bucată de aur. Privi mai atentă. Era moneda tatălui ei! îşi simţi inima începând să bată cu putere şi ridică mâna la gât, înainte de a-şi aminti că nu avea talismanul acolo. Nu şi-l pusese la loc, dimineaţă.

— Sam…

— Ştiu, Jenna. Bucură-te doar că azi nu-l porţi, spuse el calm.

— Dar, Sam, are moneda tatălui meu! Omul ăsta… el trebuie să-l fi

omorât pe tata!

Încerca să nu strige, însă emoţiile erau cât pe ce s-o învingă.

Sam înţelese ce i se întâmpla şi o apucă de antebraţ, cu putere, strângându-i încheietura până când Jenna avu impresia că forţa încleşătorii avea s-o doboare în genunchi.

— Pleacă imediat, Jenna.

— Nu, şopti ea, cu vocea sfâşiată de durere, în timp ce Sam o strângea şi mai tare, trăgând-o după el. Trebuie să-l întrebi de unde are moneda!

Nu-i venea să creadă că glasul lui continua să fie plăcut, când îi răspunse, mai ales întrucât cuvintele numai plăcute nu erau.

— Dacă nu taci şi nu pleci de-aici, s-ar putea să ne ai pe toţi pe conştiinţă, Jenna. Alea sunt puşti adevărate, cu gloanţe adevărate, şi nu vor ezita să le folosească. Întoarce-te la cort. În clipa asta, ordonă el. Şi să nu mai scoţi o vorbă. Ai înţeles?

O privi, cu un zâmbet pe buze, dar strânsoarea mâinii nu slăbi până când Jenna confirmă din cap.

Se răsuci, aruncând o ultimă privire spre talismanul de la gâtul sălbaticului african, şi porni în josul pantei fără a se mai uita în urmă. Îl auzi însă pe Sam vorbind, îi auzi pe oameni răspunzându-i, apoi râzând, după care Sam râse şi el. Când ajunse la cort, încheietura mâinii i se înroşise ca focul şi avea lacrimi în ochi.

Capitolul 8

Jenna stătea pe marginea saltelei din cortul lui Sam, neluând în seamă plasa de ţânţari, ignorând chiar şi insectele care păreau s-o fi descoperit iarăşi, dintr-odată. În tabără nu se zărea nici urmă din oamenii lui Sam şi bănuia că stăteau ascunşi în desişuri, lângă mormântul tatălui ei, cu puştile pregătite. Dar nu aveau nevoie de arme împotriva sălbaticilor care păreau atât de prietenoşi cu Sam, care râseseră împreună cu el în timp ce ea se îndepărta, gândindu-se doar la un singur lucru: aveau talismanul tatălui său şi, probabil, ei îl uciseseră.

Când Sam intră în cort, expresia de pe chipul lui nu era deloc binevoitoare. Apoi, îi văzu vânătaia de pe antebraţ şi întinse mâna s-o atingă. Jenna se retrase.

— Jenna, dă-mi voie să-ţi explic.

— Avea talismanul tatălui meu.

— Ştiu, iubito, dar nu ne aflam în poziţia de a-i putea ameninţa.

— Mi-a omorât tatăl, Sam, fulgerară de durere ochii ei, când îi întâlniră pe ai lui.

— Nu, Jenna.

— Cum poţi spune asta? De unde ştii? Cum ai putut sta acolo, de vorbă cu ei, râzând cu ei, când mi-au asasinat tatăl?

Sam ridică mâna, aproape zâmbind.

— Să le luăm pe rând, propuse el şi, când Jenna se încruntă, începu să-i explice. Oamenii ăştia fac parte dintr-un trib care trăieşte în munţi. Sunt singurii locuitori din regiune şi nu au acces la arme de foc.

— Atunci, de unde le-au luat?

— Asta încerc să-ţi explic, Jenna, dacă-mi dai voie. De-a lungul frontierei se desfăşoară tot felul de activităţi, iar traficanţii aduc din nou arme. Sălbaticii pe care tocmai i-ai întâlnit au cumpărat puştile de la oamenii care, din câte bănuiesc eu, l-au omorât pe Carl.

— De ce? De ce să-l fi ucis contrabandiştii pe tatăl meu? El n-avea nimic de-a face cu disputele de la frontieră. Nu era decât un explorator.

Vocea i se frânse de emoţie.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar voi încerca să aflu. À propos, adăugă, te-ai descurcat foarte bine.

— Îţi mulţumesc pentru asta, replică Jenna, fără chef.

— Până ai văzut medalionul, îi reaminti el.

— Sam…

— Nu ei au luat talismanul, Jenna.

— N-ai de unde şti, protestă ea.

— Într-adevăr, nu ştiu. Dar bănuiesc şi n-aveam de gând să-i acuz de asta, ca să ne omoare pe toţi. Înţelegi?

Stătea aplecat asupra ei, atingându-i încheietura mâinii pe care, cu doar câteva minute în urmă, o strânsese atât de tare.

— Ce facem acum? întrebă Jenna.

Sam se aşeză lângă ea, pe culcuş, cuprinzând-o cu braţul.

— Am să te duc înapoi la ferma McKenzie.

Nu-i lăsă timp să-l ia la întrebări.

— Ţi-ai îndeplinit misiunea, Jenna. Ai văzut mormântul tatălui tău şi ţi-ai luat rămas bun. Acum s-a terminat.

— Ba nu s-a terminat, clătină ea din cap. Mai vreau să fac ceva; ceva ce trebuie să fac, Sam.

Fu rândul lui să se mire.

— Despre ce vorbeşti?

— Cred că tatăl meu a găsit oraşul dispărut.

Sam se ridică în picioare, exasperat.

— Jenna, nu există niciun oraş dispărut, şi chiar dacă ar fi existat, tatăl tău nu l-a găsit. A fost omorât înainte de…

— Ba nu, îl întrerupse ea. Eu cred că l-a găsit şi tocmai de-*asta* a fost omorât.

— Asta-s simple speculaţii.

Jenna nu răspunse, ci se ridică de pe saltea şi vârî mâna în geantă.

— Există un oraş, şi am o hartă care o dovedeşte. O hartă de la tatăl meu. Ştia că era acolo şi nimeni nu-l credea.

Despături foaia de hârtie pe care o purtase la ea în tot acel timp şi i-o dădu lui Sam.

— Asta-i harta pe care mi-a trimis-o tatăl meu, harta Zaphirului.

Sam luă harta şi o privi, cu scepticismul întipărit pe faţă.

— Ai avut-o la tine tot timpul?

Jenna dădu din cap.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nu ştiu. La început, n-am crezut că puteam avea încredere în tine, iar pe urmă, cum să spun, am aşteptat momentul potrivit.

Sam oftă adânc, dar continuă să examineze harta.

— Ei, cu siguranţă că ăsta nu e momentul cel mai potrivit, spuse el. Nu putem pleca acum să căutăm Zaphirul. În Batari sunt probleme şi trebuie să mă informez despre ele, dar singur, Jenna, nu cu tine. Nu vreau să păţeşti niciun rău. De-asta te duc înapoi în rezervaţie.

Jenna se răsuci spre el, furioasă de-a binelea, sfidătoare:

— Oraşul pierdut există, Sam.

Împăturind hârtia, Sam i-o înapoie.

— O hartă nu dovedeşte nimic. Ştii şi tu asta.

— N-o fi dovedind, strigă ea, dar am putea cel puţin s-o urmăm; am

putea să *ne uităm*, Sam. Dacă găsim oraşul, asta ar dovedi că tatăl meu a avut dreptate, în toţi aceşti ani. L-ar reabilita.

— Şi te-ar reabilita şi pe tine, Jenna, pentru că l-ai lăsat singur. Asta vrei, să te răscumperi?

N-o lăsă să răspundă.

— Nu, e tot un vis, dar unul mai periculos decât bănuisem înainte. Nu te pot lăsa să rişti. Nu-ţi pot pune viaţa în pericol. Mai ales acum.

Se aşeză la loc pe saltea. Nimic din acea expediţie nu ieşise conform planurilor lui – dragostea cu Jenna, formarea afecţiunii pentru ea, poate chiar a iubirii. Acum era importantă pentru el, dar avea o misiune de îndeplinit şi nu intenţiona să-i rişte viaţa.

— Pleci înapoi, reluă el, apăsat.

Jenna se îndepărtase, mergând până în cealaltă parte a micului cort. Gura i se strânsese într-o linie fermă, ca şi cum ar fi luat o decizie de cea mai mare importanţă. Şi o luase.

— Vreau să ajung în Zaphir, Sam.

Cu un oftat adânc, Sam se întrebă de ce acceptase să se încurce cu o femeie devotată într-un mod atât de încăpăţânat unei cauze. Clătină din cap.

— Nu mergi la niciun Zaphir, Jenna. Nici măcar *eu* nu mă duc în Zaphir. Nu există un asemenea loc.

Jenna îi ignoră negaţia; ştia că era o cacealma.

— Dar ai să te *întorci* aici? îl provocă ea.

— Nici nu-s sigur. Va trebui să iau legătura cu Eric şi cu primul ministru, când ajungem la rezervaţie.

— Sam, îl rugă ea, cu îndârjirea din ochi îmblânzindu-se, transformată în speranţă. Acum suntem aici, am ajuns atât de aproape, şi s-ar putea ca o altă ocazie ca asta să nu se mai ivească. Am putea să ne luăm după hartă…

— Şi să ne lăsăm oasele pe-aici. Nu, Jenna, repetă el, categoric. Pentru ultima dată, nu. Şi-acum, fă-ţi bagajul. Plecăm.

Jenna revenise lângă el. Încercă să treacă pe alături, ieşind din cort, dar ea nu se lăsă, cu bărbia ridicată în acel gest pe care i-l cunoştea atât de bine.

— Nu te las să pleci de lângă mine, Sam. N-am de gând să rămân neluată în seamă.

Sam începea să-şi piardă calmul. Ochii săi se îngustară şi gura i se crispă, când îşi dădu seama că situaţia îi scăpa de sub control.

— Încerc să-ţi apăr viaţa, Jenna, pentru numele lui Dumnezeu. *Nu* mergem la Zaphir, nici acum, nici altcândva. Aşa că, las-o baltă.

În plină furie, Jenna îşi găsi momentul de triumf.

— Deci recunoşti că există. Zaphirul există! îi apucă ea mâna cu amândouă ale ei.

Încercă să se smulgă, dar ea nu-i dădu drumul.

— N-am spus niciun moment asta, Jenna.

— Dar o crezi. Îmi dau seama că aşa e. Crezi în hartă.

Începea să simtă un soi de însufleţire.

— Sam, te rog, hai să urmăm harta. S-ar putea ca în Zaphir să găsim răspunsurile la toate.

Sam ştia că era posibil să aibă dreptate. Sălbaticii şi traficanţii de arme aveau legături strânse şi, dacă exista un oraş, era posibil ca unul dintre grupuri sau amândouă să-l fi găsit şi să-l folosească drept punct de întâlnire. Dar, în căutarea Zaphirului, Sam putea foarte uşor să dea iarăşi nas în nas cu cei din tribul Ngesi.

Acela era momentul oportun, prilejul cel mai propice pentru a-i urmări pe contrabandişti, dar totuşi nu putea risca s-o ia pe Jenna cu el. Nu-i putea pune viaţa în pericol. Primul ministru îi încredinţase misiunea de a-i asigura protecţia. Mai mult decât atât, după tot ceea ce se întâmplase între ei, propria lui misiune era aceea de a o apăra pe Jenna în primul rând, ocupându-se de cealaltă sarcină numai după ce o ştia pe ea în siguranţă. Şi nu exista decât un singur loc unde siguranţa ei avea să fie garantată: rezervaţia McKenzie.

— Nu plec până nu aflu adevărul, spuse cu convingere Jenna.

De astă dată, Sam nici măcar nu-i mai răspunse. Se împinse pe lângă ea, ieşind din cort.

— Sam… îl urmă Jenna afară.

— Te *duci*, Jenna, chiar dacă va trebui să te leg în jeep. Şi-acum, începe să-ţi faci bagajele.

— Nu.

Surprins, Sam se întoarse s-o privească.

— M-am săturat de atitudinile tale macho de Clint Castwood şi n-am de gând să mai primesc ordine.

— Pentru Dumnezeu, Jenna, nu vorbi prostii. Aici nu suntem în filme; asta-i realitatea. Nu ne jucăm de-a hoţii şi vardiştii în faţa aparatelor de filmat;

suntem în adâncurile Africii, iar pericolele sunt reale.

— Nu-mi pasă, stărui ea, sfidătoare.

— Ei bine, mie-mi pasă.

Oamenii se opriseră din lucru şi stăteau aşezat pe tălpica vechii camionete, privindu-i cu ochii mari de uimire şi nedumerire.

— Apucaţi-vă de treabă, le strigă Sam, dar niciunul nu se clinti. Strigă din nou, de astă dată în Swahili, obţinând rezultatul dorit, când toţi începură să se agite, încercând să nu privească spre Sam şi Jenna.

— Şi-acum, reluă el, răsucindu-se iarăşi spre ea, într-o încercare de a-şi regăsi câte ceva din vechea autoritate, aici eu sunt şeful şi, câtă vreme eu conduc bâlciul ăsta, tu şi toţi ceilalţi faceţi ce vă ordon.

Vorbea mergând pe urmele Jennei, care traversase tabăra cu pas vioi, într-o direcţie de care nici ea nu era prea sigură.

— Unde naiba te duci! strigă Sam.

— Nu ştiu, dar nu mă întorc în cort, să-mi împachetez.

— Ba ai să te-ntorci, dădu el s-o prindă, fără succes.

— Ba n-am să mă-ntorc.

Reuşi încă odată să-i scape şi-şi văzu de drum.

Sam o ajunse tocmai la marginea luminişului.

— Jenna, m-am săturat de toate prostiile astea. Nu mă enerva.

Se răsuci spre el, aruncând flăcări din ochi.

— Credeam că te-ai enervat deja. Eu, cu siguranţă, simt că explodez.

Frustrat, Sam se întoarse, trântindu-şi un pumn în palma deschisă.

— Cred că de fapt pe mine voiai să mă loveşti, aruncă ea.

Se înroşise la faţă, ochii-i scăpărau, inima îi bătea haotic, în timp ce se confrunta cu el.

— Nu, Jenna, nu vreau să te lovesc, dar s-ar putea să fiu tentat, dacă nu asculţi de glasul raţiunii.

— Ascult de glasul raţiunii, ripostă ea. Deja suntem în Batari. Tu vrei să afli ce se întâmplă pe graniţă, pentru primul ministru, iar eu vreau să găsesc Zaphirul. Este momentul să le facem pe amândouă.

— E prea periculos.

— Nu mi-e frică, se încăpăţână ea.

— Ei, află că mie mi-e! replică Sam.

— Ţi-e frică pentru mine, atâta tot. N-are de ce să-ţi fie, Sam. Ţi-am mai

spus că-mi pot purta singură de grijă. Şi am dovedit-o, nu?

— Jenna, sunt sătul şi plictisit de toate provocările tale. Nici n-ar fi trebuit să te aduc aici, din capul locului.

— Crede-mă că, dacă puteam găsi pe altcineva, nici moartă n-aş fi venit cu tine, azvârli ea, cu dispreţ.

— Iar tu să ştii că nu-i nicio scofală să escortezi de colo colo o prinţesă răzgâiată.

— Prinţesă? Uită-te la mine, Sam.

Era transpirată şi încinsă, iar buclele scurte i se lipiseră, umede, în jurul feţei.

— Arăt eu a prinţesă?

— Nu da vina pe mine pentru căldură şi lipsa de confort, Jenna. Te-am prevenit să nu vii.

— Ei bine, am venit, şi-s al naibii de hotărâtă să rămân.

— Eşti pe dracu'! Plecăm înapoi în clipa asta.

Sam aruncă o privire spre camionetă. Oamenii păreau ocupaţi cu munca, dar îşi dădea seama că urmăreau tot ceea ce se întâmpla la marginea poienii. Bine, îşi spuse el, n-aveau decât să se uite.

Aplecându-se atât de repede încât o luă pe Jenna prin surprindere, Sam o culese în braţe dar, de cum îşi dădu seama ce se întâmpla, ea începu să se zbată cu furie şi, în cele din urmă, fu nevoit să şi-o arunce peste umăr, cu o mână sub fund şi cealaltă peste picioare, ţinând-o strâns.

Când ajunse la cort, o aruncă neceremonios pe saltea.

— Şi-acum, ascultă-mă bine, spuse el, iar ceva anume din tonul lui o împiedică să-l mai desfidă. În momentul ăsta, suntem într-o situaţie foarte periculoasă. Am făcut tot ce-mi stătea în putinţă ca să-i conving pe Ngesi că am venit într-un foto-safari, dar nu mai putem să ne-nvârtim mult pe-aici, aşteptând să li se trezească bănuielile. Trebuie să plecăm – acum, pe loc. Aşa că fă-ţi bagajul, Jenna, şi să nu mai aud o vorbă.

Nu aşteptă răspunsul, ci se întoarse şi ieşi din cort, iar de astă dată Jenna nu-l mai urmă. În schimb, se trânti pe saltea, abătută. Nu avea nicio cale să caute Zaphirul de una singură şi, evident, nu avea cum să-l convingă pe Sam s-o ducă acolo. Planul ei, visul ei, era zdrobit de încăpăţânarea lui arogantă. Simţi ochii umplându-i-se de lacrimi, dar şi le înghiţi, în timp ce se ridică şi începea să-şi arunce hainele în geantă, de-a valma.

După ce împachetă, Jenna luă o ultimă hotărâre. Trăgându-şi umerii înapoi, ieşi din cort şi o luă spre camionetă. Toate erau gata încărcate, iar oamenii păreau nervoşi, dornici să iasă mai repede din Munţii Batari.

— Sam…

Vocea ei era înceată, aproape o şoaptă.

— Da, Jenna?

— Vreau să-i mai văd o dată mormântul.

— Jenna, nu avem timp pentru aşa ceva. Trebuie să plecăm de-aici.

— Bine, acceptă el, dar grăbeşte-te. Oamenii se tem de Ngesi şi sunt şi eu cam îngrijorat. În faza asta, nu ne putem asuma riscuri prosteşti.

— Mă întorc imediat.

* * *

De cum plecă, Sam se hotărî s-o urmeze. Nu voia să se amestece în ultimul ei moment de intimitate, dar nici n-o putea să se ducă acolo singură.

— Urcaţi-vă în maşină, le spuse el oamenilor. Vă ajungem din urmă.

Nerăbdători, cei patru africani se îngrămădiră în camionetă şi porniră înapoi spre rezervaţie, lăsând pe loc jeepul, în timp ce Sam urca dealul către Jenna şi mormântul tatălui ei.

Se apropie încet şi, când văzu ce făcea, n-o strigă, ci se opri doar, privind-o. Jenna luase din cortul-popotă un cuţit de bucătărie şi scrijelea ceva pe un bolovan mic. Se chinuia să înscrie în piatră literele *C.L.* Apoi, întorcându-se, îl văzu pe Sam în apropiere.

— Nici măcar nu ştiu când a murit, spuse ea, cu amărăciune.

Sam înaintă şi-i luă cuţitul din mână.

— Voi trece doar luna şi anul, răspunse.

Dându-se la o parte, Jenna îl lăsă să zgârie numerele, dar Sam nu simţea în atitudinea ei faţă de el decât înverşunare. În fine, n-avea ce-i face. Trebuia să plece de-acolo. Puştile alea arătau urât de tot în mâinile etnicilor Ngesi. Credea că-i convinsese că nu avea nicio intenţie rea, dar nici ei nu erau nişte naivi. Probabil că aveau alte bănuieli.

Mai mult, ideea Jennei despre Zaphir nu mai părea acum nici ea prea trasă de păr. Avea să-ncerce să mai arunce o privire pe hartă, când ajungeau înapoi la ferma McKenzie. Apoi, urma să ia legătura cu Eric şi primul ministru,

pentru a lua o hotărâre cu privire la pasul următor. Pentru moment, n-avea de gând să rişte ca Jenna să păţească ceva. O salvase o dată de Ngesi, convingându-i că era o fotografă în căutare de privelişti. Ce-or fi crezut, găsind-o la mormântul lui Carl, Sam n-avea de unde să ştie. Spera doar ca negrii să accepte ideea că simbolul creştinismului, crucea, avea o mare importanţă pentru oamenii albi care călătoreau în Africa, fără a acorda nicio semnificaţi aparte mormântului în sine. Dar nu putea fi sigur, motiv pentru care trebuia să plece cât mai repede.

Se ridică, terminase inscripţia, gravată adânc, pentru a dura mult, cât mai mult timp. O atinse pe braţ:

— Acum trebuie să mergem.

Fără nicio vorbă, Jenna trecu pe lângă el, pornind pe cărare spre locul pustiu al taberei de jos. Sam o urmă, gândindu-se ce ironie era că de fapt îi salva viaţa luând-o de-acolo, şi era răsplătit de atitudinea ei îngheţată. Acum era atât de furioasă, încât Sam se îndoia că avea să-i mai vorbească în tot restul călătoriei. Ba chiar, se putea să nu-l ierte niciodată, dar acesta era un risc pe care trebuia să şi-l asume.

Ajunseră la tabără, se urcară în jeep şi porniră. Sam privi în jur, scrutând din mers marginile desişurilor. Dacă Ngesii erau acolo – şi nu se îndoia că erau – ştiau de-acum că plecase tot grupul. Când – şi dacă – avea să se mai întoarcă, Sam trebuia să se asigure că-i depista pe Ngesi înainte de a-l găsi ei pe el. Acum, avantajul era de partea lui; ştia că se aflau acolo şi urma să fie pregătit.

Jenna stătea tăcută şi ţeapănă pe scaunul ei, privind drept înainte, pierdută în gânduri. Sam se întrebă în ce constau acestea, dar fu mai bucuros că nu ştia; cu siguranţă, nu erau deloc binevoitoare la adresa lui.

Străbăteau cu toată viteza drumul desfundat. Sam voia să ajungă din urmă camioneta şi nu era prea atent la gropi, găsind o oarecare satisfacţie în faptul că Jenna stătea incomod, în acelaşi timp în care şi ea, prin tăcerea ei ostilă, îl necăjea.

Când vorbi, o făcu numai pentru a-i cere să încetinească; răspunsul lui se rezumă la a-i spune că viteza era necesară, dacă aveau de gând să prindă din urmă camioneta.

— Ar fi putut să ne aştepte la tabără, spuse Jenna.

— Am fi putut să n-o lungim atâta cu plecarea, i-o întoarse el, după care,

văzând privirea pe care i-o aruncă, îşi regretă cuvintele. Avusese nevoie de acele ultime minute la mormântul tatălui ei.

— Iartă-mă, spuse.

Jenna nu-i răspunse. Era cufundată în gânduri, gânduri nu numai triste, ci şi oarecum incomplete, cum rămăsese şi misiunea ei. Jurase să găsească mormântul tatălui său şi să-şi ia pentru ultima oară rămas bun de la el, iar pe asta o făcuse. Dar, undeva pe parcurs, mai adăugase un legământ, şi anume, de a dovedi că el avusese dreptate.

Istoria avea nevoie de cunoaşterea faptului că fusese un vizionar. Într-o bună zi, desigur, oraşul avea să fie găsit, iar tatăl ei, reabilitat, dar Jenna dorea cu disperare să realizeze ea însăşi acest lucru. Poate că Sam avea dreptate; poate îi era necesar pentru a scăpa de vinovăţie. Indiferent din ce motiv, era un vis care acum i se spulberase.

În faţa ei nu se mai afla altceva decât rezervaţia McKenzie. Dincolo de aceea, nu-şi putea imagina nimic. Plecarea de-acolo, revenirea în Salindi City şi apoi zborul spre New York – nimic din toate acestea nu figura pe agenda Jennei. Trebuia să se întâmple; viaţa trebuia să se reia, dar totuşi, într-un fel, Jenna nu se putea vedea din nou pe sine însăşi ca Simone Beauchamp. Aceea făcuse parte dintr-o altă perioadă, dinainte de a fi păşit pe acest continent negru, începând să descopere o altă lume, o altă faţă a ei însăşi.

Trebuia să recunoască, Sam o ajutase şi el la această descoperire. Făcea parte din ceea ce i se întâmplase şi încă i se mai întâmpla. Dar nu voia s-o lase să facă acel ultim pas, de care avea o nevoie atât de disperată.

Se răsuci să-l privească, îi văzu încordarea îndârjită a fălcilor, privirea hotărâtă drept înainte, spre destinaţie, şi ştiu că acela era un om care n-avea să se lase convins, care nu putea fi făcut să se răzgândească. Nu era primul ministru, sensibil la frumuseţe şi susceptibil la farmece. Cu Sam se putea discuta raţional, dar dacă raţiunea *lui* avea câştig de cauză, nimeni nu-l putea urni. Aşa să fie, îşi spuse Jenna. Nu-i mai rămânea decât să profite la maximum de posibilitatea care-i mai rămăsese – căci îi mai rămăsese o ultimă şansă.

— Sam, începu ea, risipind tăcerea dintre ei.

Sam întoarse capul, încetinind puţin jeepul, ca s-o poată auzi.

— Când te întorci...

— *Dacă* mă mai întorc, Jenna, îi aminti el.

— ...sunt sigură că vei găsi oraşul, continuă Jenna. Ai să mă duci acolo.

— Până atunci, s-ar putea să treacă săptămâni întregi; poate chiar luni, ani de zile. Nu mă voi întoarce ca să găsesc un oraş, ci pentru a îndeplini o misiune.

— Ştiu, dar într-o bună zi tot ai să-l găseşti; nu mă îndoiesc de asta. Am de gând să rămân în Africa şi să aştept acea zi.

Sam se răsuci spre ea, cu o expresie surprinsă pe faţă:

— Unde să aştepţi?

— La rezervaţie, în Salindi City, undeva în apropiere.

— Jenna, s-ar putea să fie vorba de un timp foarte îndelungat. Tu ai viaţa ta, pe care să ţi-o continui.

Chiar în timp ce vorbea, Sam se pomeni sperând să n-o convingă. Nu voia să se înapoieze la New York, şi totuşi, nu şi-o putea imagina rămânând acolo, în Africa – sau, nu şi-o putuse închipui până acum. În mintea lui începea să se profileze un soi de vis ceţos, iar în acel vis se putea vedea cumva pe sine însuşi cu Jenna, împreună pentru totdeauna. Alungă imaginea. Era ridicolă. Mai văzuse femei cucerite de modul de viaţă de-acolo, dar nu peste mult toate începeau să tânjească iarăşi după civilizaţie.

— Voi aştepta, repetă ea, cu îndărătnicie.

Sam constată că-i zâmbea şi o văzu răspunzându-i tot cu un surâs. Încetinise, ca să-i vorbească, şi nu mai acceleră, ci continuă doar să conducă atent pe drumul îngust, încercând să evite hopurile.

— Acum poţi merge mai repede, Sam, îi spuse ea.

— Nu vreau să te zdruncin prea rău.

— Trebuie să prindem camioneta.

Şi amândoi râseră de inversarea rolurilor.

Sam apăsă pe accelerator, iar Jenna se agăţă bine, în aşteptarea zguduiturilor, simţind un licăr de speranţă. Visul ei rămânea tot un vis, dar Sam părea să-l înţeleagă acum mai bine.

Din mers, Jenna observă că bolta cerească începuse să se întunece în depărtare, iar soarele nu mai părea la fel de strălucitor. Se întrebă dacă era posibil să-i aştepte o furtună neprevăzută. N-ar fi fost ceva prea firesc în veldt, în acea perioadă a anului, dar multe din cele ce se întâmplau în Africa erau neaşteptate. Dacă se cocea o furtună, avea să fie ciudată, căci arşiţa părea să se fi intensificat. Chiar şi fără dogoarea soarelui, Jennei îi era mult mai cald. Îl

privi pe Sam nedumerită.

Ceva anume din expresia lui o tulbură. Trăsese adânc aer în piept şi scoase un sunet slab din gâtlej, care părea să anunţe pericol. Apoi vorbi:

— Ceilalţi sunt în faţă.

Jenna oftă uşurată. Nu văzuse niciun pericol, numai camioneta. Totuşi, nu putea scăpa de senzaţia sâcâitoare că era ceva în neregulă, când văzu camioneta oprind, întorcându-se şi pornind înapoi spre ei. Îl privi din nou pe Sam, apoi spre orizont, la cerul tot mai întunecat. Din depărtare răsuna un vuiet care nu suna la fel de tare ca tunerul, dar era mai persistent. Se rostogolea peste savană.

— Ce este, Sam? strigă ea, nedumerită şi dintr-odată foarte speriată.

Vântul se înteţise. Era un vânt fierbinte şi uscat, care năvălea spre ei, culcând la pământ ierburile savanei. Jenna se întrebă dacă vâjâitul pe care-l auzise era sunetul vântului şuierând prin iarbă, îndoindu-i firele din viteză. Poate că aceasta era cauza zgomotului, vântul prin iarbă, nu…

— Sam! strigă ea din nou, dar acum nu mai trebuia să-i pună nicio întrebare. Nu vântul începuse să-i şuiere pe la urechi; nu ameninţarea ploii formase norii negri de la orizont. Undeva, dincolo de negura deasă, ardea *focul*, care gonea peste câmpii către ei, cu o viteză aproape la fel ce mare ca aceea a camionetei, care acum frână derapând la doar câţiva metri distanţă.

Ali sări din maşină înainte ca aceasta să se fi oprit complet şi alergă spre jeep, strigând ceva în Swahili. Jenna nu-i înţelegea cuvintele, dar îi distinse panica din glas. Îl privi pe Sam. Tot trupul acestuia se schimbase dintr-odată, părea încordat ca un arc. Şi totuşi, nu se mişca. Se pregătea, luând o decizie.

Sam îl ascultă pe Ali, dând din cap, încordat şi totuşi stăpân pe sine. Apoi, luă binoclul şi, ridicându-l la ochi, mătură cu privirea orizontul.

— Se mişcă foarte repede, îi spuse el lui Ali.

— Da, Sam. Foarte repede.

Jenna privi în direcţia spre care se îndreptase binoclul lui Sam şi văzu zidul de flăcări din spatele fumului. Cerul care se înnegrise de-a lungul liniei orizontului erau acum spoit cu portocaliu şi roşu. Jenna nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu modul în care fumul şi flăcările goneau peste veldt, înroşind iarba ca sângele, pentru a lăsa în urma lor o câmpie neagră, calcinată.

Putea simţi căldura focului şi mirosul de iarbă arsă; îi umplea nările. Norul care cu doar câteva momente în urmă se aflase la câţiva kilometri distanţă părea aproape să ajungă la ei. Nimic din tot ceea ce auzise vreodată despre ororile focului nu o pregătise pentru aşa ceva. Îl vedea devorând tot ce se zărea; îl mirosea; îi simţea gustul. Vieţile lor se aflau într-un pericol iminent, iar următoarea mişcare depindea de Sam.

— Cât de departe e râul? îl întrebă el pe Ali.

— Râul Batari?

— Da.

— Dincolo de câmp, mai sus între dealuri. Acolo e pericol, Sam.

Sam râse sec, iar Jenna ştiu la ce se gândea. Acum, primejdia îi pândea de pretutindeni. În munţi, pericolul consta în necunoscut; aici, era brutal de vizibil.

— Dacă pe malul râului cresc copaci, atunci focul îl poate sări…

Sam gândea cu voce tare.

— Dacă sunt ierburi, s-ar putea să avem o şansă.

O şansă! Jenna se întrebă dacă aceasta era singura speranţă care le mai rămăsese.

Ali încă mai dorea să traverseze savana. Arătă spre sud, unde câmpia era neatinsă de foc, vorbind iarăşi în Swahili, cu gesturi dramatice. Nu voia să urce în munţi.

— Nu putem ajunge, Ali, îi explică Sam. Nu pe vântul ăsta.

Deja se aşezase din nou la volan.

— Mergem în munţi. Orice s-ar întâmpla, când se termină, ne vedem la tabără. Ăla-i locul de întâlnire.

Nu trecuse decât un minut, timp în care Sam luase hotărârea, dar în acel interval Jenna văzuse peretele de flăcări gonind spre ei, dansând de la ierburi la arbuşti şi copaci scunzi, lăsând în urmă schelete de lemn carbonizat care înainte fuseseră salcâmi acacia. Ochii începuseră s-o usture şi s-o ardă, iar nasul şi gâtlejul îi erau plin de fum. Începu să tuşească.

— Sam, strigă ea, n-o să reuşim. Focul e prea aproape!

— Vom reuşi, răspunse Sam, în timp de executa o întoarcere rapidă, băga jeepul în viteză şi se repezea înainte. Camioneta venea imediat în urma lor, alergând cât de repede îndrăzneau. Viteza era importantă, dar şi prudenţa. Nu-şi puteau permite să facă nici cea mai mică greşeală; o fuzetă

ruptă, un cauciuc spart – orice fel de accident – şi aveau să fie pierduţi.

Ţinându-se pe viaţă şi pe moarte, în timp ce se hurducau din goană, Jenna îşi dădu seama că niciodată în viaţa ei nu se mai confruntase cu un pericol adevărat. Traversarea savanei, urmărirea de către un rinocer sau întâlnirea faţă în faţă cu etnicii Ngesi, toate nu fuseseră decât pregătiri pentru acest pericol, cel mai mare: o chestiune de viaţă şi de moarte.

Peste vuietul focului, în urechile ei răsuna şi un alt duruit, mai profund. Jenna privi peste umăr şi văzu că nu erau singurii care fugeau de foc. Animalele făceau acelaşi lucru şi, în depărtare, se vedeau nori de praf spărgându-se pentru a se transforma în turme ce alergau. Instinctul mâna animalele în direcţia opusă focului, spre apa pe care şi-o aminteau. Se întrebă câte aveau să supravieţuiască şi câte să moară. Dar ea, Sam şi oamenii? Urma focul să-l cruţe pe vreunul dintre ei?

Dintr-odată, vântul păru să-şi schimbe direcţia, iar fumul se prăvăli asupra lor, înconjurându-i de pretutindeni. Sam opri jeepul, iar camioneta scrâşni din frâne în spatele lor.

— Lasă capul jos! îi spuse el Jennei; luă din spate o gamelă, îşi scoase cămaşa şi o îmbibă cu apă. Ţine-ţi asta peste faţă, o mai sfătui el.

Jenna îşi lăsă capul între genunchi, acoperindu-şi faţa, în aşteptare.

În câteva momente, fumul trecu pe deasupra lor, dar căldura rămase. O simţea pârlindu-i pielea, iar Sam porni din nou, fugind de flăcările care se apropiau tot mai mult cu fiecare secundă. Primele dintre animalele înspăimântate apărură, tăindu-le calea, o turmă mare de impala, alergând nebuneşte, cu puii reuşind cumva să ţină pasul, pe picioarele lor lungi şi subţiri.

Trecură pe lângă ultimul lor loc de tabără şi-şi continuară drumul printre poalele colinelor, urcând pe panta accidentată.

— Pierdem camioneta, strigă Jenna.

— Ali trebuie să rămână jos, unde are mai mult loc ca să treacă, răspunse Sam. O să reuşească.

Dar Jenna începea să aibă îndoieli că oricare din ei avea să scape. Tot mai multe animale intraseră în turma care gonea prin savană – antilope gnu, impala, zebre. Sam trebuia să încetinească pentru a nu le lovi, în timp ce se repezeau încoace şi-ncolo prin faţa şi prin spatele lui, ocupând spaţiul care începea să se alungească între jeep şi camionetă, până când totul fu acopeit

de masa animalelor, zgomot, fum şi limbile de foc care săgetau spre ei, tot mai aproape cu fiecare moment.

Jenna îşi îngropă faţa în mâini, încercând să nu urle. Acum, totul depindea de Sam. Nu putea face nimic ca să-l ajute, dar cel puţin n-avea să ţipe, se hotărî ea. Măcar de atâta lucru să-l scutească. Când ridică din nou privirea, zebrele erau atât de aproape de jeep, încât ar fi putut întinde mâna să le atingă. Sunetele scoase de ele era mai cumplite decât tropăitul copitelor; era glasul terorii – acelaşi strigăt pe care-l simţise crescând în propriul ei piept, dar reuşise să şi-l stăpânească.

Focul îi ajunse din urmă. Se întâmplă atât de brusc, încât Jenna nici măcar nu-şi dădu seama, până nu ridică privirea şi văzu flăcările roşii, portocalii şi albastre dansând la baza copacilor, pentru ca apoi să se caţăre în susul lor, devorându-i, lăsând în urmă numai cioturi aprinse. Acum nu mai aveau nicio speranţă. Văpaia ardea peste tot în jurul lor, pretutindeni. Jenna nu mai putea nici măcar să vadă din cauza fumului, iar ochii o usturau atât de rău încât se temea că avea să orbească.

Îşi ridică din nou la faţă cămaşa udă, dar acum n-o mai ajuta. Nimic nu mai putea s-o ajute. Aveau să moară!

— Uite-o! strigă Sam.

Ridică privirea. Sus între coline, deasupra loc, o cascadă se revărsa într-un lac, care se întindea spre a forma râul ce curgea prin faţa lor, rostogolindu-se peste pietre pentru a se adânci apoi din nou, în timp ce şiroia în josul muntelui, spre veldt. Aici, terenul era plat pe o întindere de o sută de metri sau chiar mai mult, dar nu foarte lat – nu atât de lat pe cât se aşteptase, pe cât sperase.

Sam opri jeepul înainte de a ajunge la râpă, dar animalele nu erau la fel de prudente. Pe toată lungimea valului, săreau şi porneau înot spre ţărmul celălalt. Tăcut, nemişcat, Sam privea, conştient că timpul trecea cu viteză dar încă precaut, pe când scruta zona în lungul râului. Văzu un loc unde malurile coborau într-o pantă blândă, iar din apă ieşeau pietre plate. Dacă reuşeau să ajungă în acel loc, puteau să scape.

— Ţine-te bine, Jenna, strigă Sam.

Jeepul se repezi înainte, peste taluzul scund, coti brusc şi fu cât pe ce să se răstoarne. Acum Jenna urla de-a binelea, dar glasul nu i se mai putea auzi peste vâjâitul râului năvalnic, vacarmul animalelor şi mugetul focului din

spatele lor. Sam redresă jeepul şi se azvârliră în râu, odată cu animalele care se îmbulzeau şi se îmbrânceau, în lupta lor de a ajunge pe cealaltă parte. Apa îi înghiţi, dar fără a reuşi să-i oprească, în timp ce jeepul înainta duduind prin masa de animale.

Păreau să aibă şanse de a ajunge, îşi spuse Jenna, când ajunseră în mijlocul râului. Aici, apa era mai adâncă, dar jeepul continua să avanseze, la insistenţele lui Sam. Aveai să iasă pe partea cealaltă, la adăpost! Jenna aproape că ţipă de bucurie. Apoi, sunetul i se opri în gât, când motorul zerâşni zgomotos şi roţile începură să derapeze în loc.

— Ce s-a-ntâmplat, Sam?

— Pietre. Ne-am prins la marginea lor.

Băgă jeepul în marşarier, apoi, rapid, în viteza întâi. Maşina se urni cu câţiva centimetri în fiecare direcţie, însă nu se dislocă dintre bolovani. Se legăna înainte şi-napoi, dar degeaba.

— Trebuie s-o abandonăm, îi spuse el.

Jenna ezita să se mişte. Fără jeep, pe jos, în mijlocul Munţilor Batari, erau pierduţi.

— Sam…

N-o mai asculta; hotărârea lui era luată. Aplecându-se spre bancheta din spate, Sam luă un rucsac şi începu să-l umple.

— Majoritatea proviziilor sunt în camionetă, dar avem şi aici câteva lucruri, îi dădu el şi Jennei un rucsac. Începe să-l umpli.

— Şi valiza mea? întrebă ea.

Sam clătină din cap:

— Nu putem lua totul, iar de mâncare avem mai mare nevoie decât de haine.

Aproape fără niciun regret, Jenna îşi trase pe umeri chingile rucsacului, îşi agăţă la gât geanta de umăr şi lăsă valiza pe jos, în timp ce Sam păşea peste portiera jeepului, în râu, printre animalele dezlănţuite.

Fără a se opri ca să se lase răpunsă de spaimă, Jenna sări după el. Animalele îngrozite nu le dădeau nicio atenţie celor două făpturi stranii care traversau împreună cu ele, dar Jenna era conştientă de pericolul în care se aflau ea şi Sam. Trebuia să se grăbească, să înainteze odată cu valul animalelor, dar fără a se lăsa prinşi şi striviţi între ele. Jenna cuprinse talia lui Sam cu braţele, mergând în urma lui, înghesuită într-un spaţiu cât se putea de

restrâns.

— Orice-ar fi, să nu aluneci, îi spuse el, din mers. Ţine-te doar bine şi nu-ţi pierde echilibrul.

Jenna ştia că o cădere şi pierderea contactului cu Sam ar fi însemnat să fie călcată în picioare de animale. Odată, avu impresia că se prăbuşea, dar Sam întinse o mână la spate şi o sprijini, până ajunseră pe malul opus. Acolo, o înşfăcă de mână şi amândoi se aruncară la adăpostul unei proeminenţe de piatră. Animalele ropoteau pe deasupra, unele chiar sărind pe lespede, cu copitele la câţiva centimetri de Sam şi Jenna.

Rămaseră astfel, ţinându-se strâns unul de altul, în infernul ce se dezlănţuise în jurul lor. Jenna îşi pierduse complet noţiunea timpului şi a spaţiului, când deodată peste ei se lăsă o tăcere neaşteptată, o linişte ireală în timpul căreia Sam se ridică şi o apucă iarăşi de mână, strigând:

— O luăm la fugă, Jenna!

Alergară în susul taluzului, peste ieşitura de piatră, spre pădurea de deasupra râului. Ultima pantă era atât de abruptă, încât fură nevoiţi să se caţăre agăţându-se cu mâinile. În sfârşit, ajunseră pe vârful povârnişului pietros, unde se opriră să privească scena de dedesubt.

În râu, animalele se îngrămădeau cu sutele, pe când focul continua să facă prăpăd în spatele lor, arzând cu furie, în lungul malurilor, cu flăcările repezindu-se spre cer.

— Va traversa şi focul? îl întrebă Jenna pe Sam.

— Nu ştiu, dar nu putem risca. Trebuie să urcăm mai departe, Jenna.

— Şi jeepul?

— S-a pierdut. Acum nimeni nu-l mai poate scoate de-acolo şi va fi o minune dacă mai e întreg, după ce se termină debandada asta. Şi-n plus, nu putem aştepta să traverseze toate. Până atunci, râul se va umple cu fiare de pradă. Trebuie să mergem cât mai sus – în Batari. E singura noastră şansă, Jenna.

Amorţită, dădu din cap. Avea hainele ude leoarcă şi faţa înnegrită de fum, şi o durea tot trupul. Nu se putea gândi la nimic altceva decât să rămână acolo unde se afla, să se ghemuiască lângă Sam şi să doarmă câteva zile, dar ştia că trebuia să se conformeze; trebuia să-l însoţească în munţi, cât mai departe de flăcări şi de animalele surescitate. Focul rămăsese în urmă, dar ameninţarea lui nu se sfârşise. Pericolul nu trecuse încă.

Capitolul 9

Jenna auzi sunetele pădurii care se deştepta în jurul ei înainte de a simţi soarele care-şi croia drum printre copacii groşi, strecurându-i-se sub pleoape şi ispitindu-i-le să se deschidă. Privi în jur. Sus, pe coline, nu se zărea nici urmă din devastarea de la poale. Cerul era curat şi limpede, fără urme de fum, dar Jennei i se păru că încă îi mai putea simţi mirosul în aer – miros de cenuşă, de funingine şi de distrugere. Sau poate, îşi spuse, mirosul rămăsese în ea însăşi, în nări şi în plămâni. O putea urmări ore întregi, zile chiar, acel miros ce era parte amintire, parte realitate. Dintr-odată, Jenna se temu că niciodată n-avea să mai scape de el.

Voia să se ridice, să-şi clătească faţa şi să se spele de miros, pentru a putea încerca să-l uite. Dar lângă ea dormea Sam şi nu îndrăznea să se mişte, de teamă să nu-l trezească. Jenna ştia că Sam avea somnul uşor şi cea mai mică mişcare l-ar fi făcut să tresară, cu mâna la cuţit. Aşa că rămase neclintită şi căută să uite de foc, concentrându-se asupra frumuseţii lumii sălbatice din jurul ei.

Auzea maimuţele sporovăind în copaci şi, pe ramurile mai joase, cimpanzeii reuniţi într-o cacofonie însufleţită, strigându-se, arătându-şi unii altora strălucirea dimineţii. Păsările începeau să ciripească şi ele. Jenna le întrezărea fugar, în timp ce zburau pe deasupra copacilor, în înaltul cerului tot mai luminos, dar nu avea ochii atât de ageri încât să distingă maimuţele şi cimpanzeii. Aceştia se ascundeau vederii, în rămuriş. Din când în când, i se părea că zărea câte o pată brună sau cenuşie, dar aceasta dispărea imediat.

Chiar în timp ce încerca să se cufunde în acele imagini şi sunete, continuau să pătrundă crâmpeie din evenimentele zilei trecute. De fiecare dată, îi rămâneau în ochiul minţii tot mai mult şi mai mult timp, până când, într-un târziu, se lăsă complet în voia amintirii celor întâmplate în ajun. Îşi îngădui să retrăiască teroarea acelei goane din calea ororilor văzute şi nevăzute.

Fusese un coşmar pe care încă nu-l putea crede pe deplin, mai ales acum, printre sunetele şi priveliştile naturii ce se deştepta în jurul ei. Animalele păreau atât de îndrăzneţe, de netemătoare şi înviorător de vesele. Dar nu fusese doar un vis urât căci, pe lângă că şi-l amintea, putea şi să îl

simtă.

O dureau toţi muşchii, după căţărarea înnebunită din calea focului de care scăpaseră şi din apropierera râului pe care-l trecuseră. După traversarea râului, eliberate de fum şi căldură, animalele îşi începuseră propriile bătălii pentru hrană, luptându-se pentru ceea ce mai rămăsese. Reunite în goana lor pentru supravieţuire, când ajunseseră la adăpost, legile naturii începuseră să se aplice din nou, iar fiarele începeau să-şi vâneze prăzile obişnuite.

Privise în urmă doar atâta cât să vadă începuturile luptelor, în timp ce ea şi Sam îşi croiau drum tot mai sus şi mai sus. În cele din urmă, Sam trăsese concluzia că erau în siguranţă şi adormiseră pe o pantă netedă, cu iarbă, adăpostită într-o latură a colinelor.

Jenna încă nu-şi putea da seama cum reuşiseră să supravieţuiască flăcărilor, care se apropiaseră atât de des la limită, nici de ce nu-i biruise fumul. În acel ultim moment, chiar înainte de a ajunge la râu, fusese convinsă că aveau să moară sufocaţi. Fuseseră cât pe-aci. Încă doar câteva minute, şi fumul i-ar fi răpus complet. Văzuse focul sub forma lui cea mai ucigătoare; niciodată n-avea să-i mai subestimeze puterea.

Şi ceilalţi? Oare Ali, Matope, Juma şi Abdullah scăpaseră, sau focul îi devorase, înghiţind camioneta cu ocupanţi cu tot, pentru a nu lăsa în urmă altceva decât metal calcinat şi carne arsă? Jenna nu-şi putu stăpâni un fior.

Mişcarea ei slabă îl trezi pe Sam. Braţul acestuia se repezi cu iuţeala fulgerului, ducându-şi mâna la cuţit. Lângă Sam se afla şi o puşcă, dar mâna lui găsi mai întâi cuţitul, iar degetele se strânseră pe prăsele.

— Nu-i nimic, Sam, se grăbi ea să-l liniştească. Iartă-mă, n-am vrut să te trezesc, dar mă gândeam la foc.

Sam îşi relaxă degetele şi dădu drumul cuţitului, rezemându-se la loc de rucsacul pus pe iarbă. Jenna simţi că şi el îşi amintea.

— Cum te simţi? o întrebă.

— Nu prea grozav, recunoscu ea; avea pielea înnegrită de funingine şi acoperită cu zgârieturi, iar gâtlejul îi era numai o rană vie, durând-o îngrozitor. Dar mă bucur că sunt în viaţă, adăugă ea.

Sam dădu din cap, amintindu-şi. Scăpaseră ca prin urechile acului, dar acum nu se mai putea gândi decât la faptul că îi salvase Jennei viaţa, o salvase de moartea cumplită pe care o aduce focul. Slavă Domnului, îşi spuse el, slavă Domnului că Jenna era nevătămată. O privi şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Înnegrită dar drumoasă, spuse el, întinzând mâna pentru a-i trasa o dâră cu degetul pe bărbie.

— Şi tu eşti destul de afumat, răspunse ea.

— Ei, am salvat vreo două bidoane, replică Sam, ridicându-se, cam ţeapăn, cu încheieturile trosnindu-i. Iar în munţi se găsesc o mulţime de izvoare, aşa că hai să folosim o parte din apă ca să ne spălăm.

— Speram să spui asta.

Scotociră prin rucsacuri, găsiră bidoanele, nişte prosoape şi un calup de săpun.

— Ai adus şi o periuţă de dinţi? o întrebă Sam.

Jenna dădu din cap, scoţând periuţa şi pasta din geanta de umăr pe care o înhăţase din jeep în ultimul minut.

— Dar tu?

Sam negă din cap.

— Te-ai gândi să…

Îl privi pe sub pleoapele coborâte.

— Ştiu, spuse el. Periuţa de dinţi e un obiect destul de intim.

— Ei, în anumite situaţii…

Şi i-o întinse.

În intimitatea vegetaţiei din jur, Jenna reuşi să remedieze cât de cât stricăciunile, pieptănându-se şi aplicându-şi chiar şi puţin ruj de buze. La începutul călătoriei, îndesase un rând de haine în geantă, pentru cazuri de urgenţă. Cu siguranţă, aceea putea fi considerată o situaţie urgentă, îşi spuse ea, în timp ce-şi scotea bucuroasă fusta şi bluza afumată, pentru a se schimba cu hainele curate.

— De fapt, sunt aproape prezentabilă, spuse, când ieşi din desiş.

Sam ridică privirea dinspre focul pe care-l făcuse şi zâmbi. Era mult mai mult decât prezentabilă. Era curată şi proaspătă. Pielea îi strălucea şi, în tricoul şi şortul alb, ar fi putut trece drept o adolescentă.

— E rândul tău, îi spuse ea.

— Ei, eu vă trebui să rămân cu aceleaşi haine, dar poate reuşesc să dau jos ceva din negreală, replică Sam, în timp ce Jenna îi oferea periuţa de dinţi.

— Am forfecuţa aia de pieliţe în geantă. Ţi-aş putea tăia mânecile cămăşii. Oricum n-a mai rămas mare lucru din ele.

Sam îşi privi mânecile rupte şi arse şi acceptă. Îşi scoase cămaşa,

lăsându-i-o Jennei s-o ajusteze, sarcină de care ea se achită cu mult drag. Când Sam reveni la micul loc de tabără, cămaşa era gata.

Se părea că-şi turnase pe păr jumătate din gamelă, după care şi-l frecase şi îl clătise până ajunsese curat-lună. Se spălase pe faţă, braţe şi piept, reuşind să scoată şi cea mai mare parte a funinginii din pantaloni. Pentru Jenna, arăta superb, într-un stil oarecum primitiv. Simţi un mic fior străbătând-o în clipa când îi dădu înapoi cămaşa, aproape dorindu-şi ca Sam să nu se mai îmbrace cu ea.

Sam o luă, dar nu se încheie la nasturi, şi furnicăturile rămaseră în timp ce se aşezau amândoi să bea puţină cafea slabă şi să consume câte două sandvişuri cu unt de arahide fiecare.

— Ce mai mic dejun, comentă el. Ia să vedem ce mai avem noi aici.

Înşirară proviziile pe care reuşiseră să le salveze din jeep: patru cutii de supă, un borcănel de cafea, zahăr, pâine, unt de arahide, un deschizător de conserve, două linguri şi o pungă de orez.

— Hmm, făcu Sam. Nu e tocmai un menu gourmet, dar pădurile de mai sus vor fi pline cu fructe şi boabe comestibile. Putem suplimenta ceea ce avem aici, ca să ne echilibrăm regimul. Ar trebui să ne-ajungă până răzbim.

— Unde? întrebă ea. Înapoi la McKenzie?

Sam clătină din cap:

— Fără niciun fel de vehicul, n-am putea trece peste savana arsă.

— Dar ceilalţi?

— Erau departe spre sud şi, dacă au ajuns la râu…

Jenna ridică privirea, la auzul cuvântului „dacă”. Sam o linişti:

— Sunt aproape sigur că au scăpat. Ali e un şofer bun, iar motorul camionetei era mai puternic decât al jeepului. Probabil că au trecut râul. Dar, după aceea, s-ar putea să le fi fost mult mai greu decât nouă.

Văzând că era nedumerită, îi explică:

— În aval, focul a trecut peste râu.

— Nu se poate, Sam! Eşti sigur?

Sam confirmă din cap:

— Râul are un vad îngust pe unde cred că l-au traversat, dar am văzut flăcările îndreptându-se într-acolo, şi mă tem că vântul sufla în aceeaşi direcţie.

— Nu mi-ai spus.

— Nu. În faza aia, n-avea niciun rost să te alarmez. Aveam şi noi destule probleme. Eu încă mai cred că au reuşit, repetă el, grăbit.

— Unde-or fi acum?

— Pe drum înapoi spre primul nostru loc de tabără. Le-am spus că ne întâlnim acolo.

Apoi, îi văzu expresia de pe faţă şi se apropie să-i atingă obrazul.

— Sunt okay. Ai încredere-n mine.

Jenna dădu din cap, încercând să-şi alunge din minte imaginea focului. Izbuti chiar un surâs vag, înainte de a întreba:

— Dacă ne întoarcem la locul de tabără, de ce ne adâncim şi mai mult în munţi?

— Fiindcă e periculos să ne înapoiem pe jos, Jenna. Oamenii mai au camioneta, sper, adăugă el. Dar acum toată regiunea asta forfoteşte de animale sălbatice şi n-am avea cum să le ocolim. Va trebui s-o luăm spre nord, prin munţi.

Jenna tăcu un timp îndelungat, în timp ce strângea şi împacheta la loc proviziile sărăcăcioase.

— Este vreun drum? întrebă ea într-un târziu.

— N-aş crede, răspunse Sam. Dar am la mine busola.

Jenna ştia că ar fi avut toate motivele să-i fie teamă dar, într-un fel, cu Sam lângă ea, frica devenise aproape inexistentă. Totuşi, nu uitase de Ngesi.

Sam ştia la ce se gândea.

— Băştinaşii din munţii ăştia nutresc un mare respect pentru foc, Jenna. Sunt convins că au fugit la adăpost, în satul lor. Nu mai avem de ce să ne temem de Ngesi.

Ceva îi spunea că Sam intuia existenţa unui alt pericol, mult mai mare, dar nu îndrăznea să-l întrebe. Nu voia să ştie. În plus, avea altceva pe cap. Caută în geantă şi scoase harta.

Sam aşteptase acel moment.

— O să ne fie de vreun folos? îl întrebă ea, întinzându-i-o.

— S-ar putea.

Luă harta şi o studie, de astă dată mai atent decât înainte, când considerase că ar fi fost o goană după cai verzi pe pereţi, să pornească în căutarea aşa-zisului oraş ascuns.

— Aici sunt unele însemne care corespund cu alte hărţi pe care le-am

văzut şi cu ceea ce ştiu despre zonă din propria mea experienţă.

Cercetă harta în tăcere, timp îndelungat, iar Jenna rămase şi ea tăcută, aşteptând.

— Cât de departe de Zaphir crezi că suntem? întrebă ea, într-un târziu.

— Nu-s sigur, dar se află la vest de drumul pe care trebuie să mergem, urmări Sam cu degetul un traseu pe harta îndoită.

— Departe spre vest?

— Nu, recunoscu el; ştia foarte bine la ce se gândea Jenna şi, de astă dată, nu se mai împotrivea ideii la fel de tare ca înainte. Nu avem prea multă mâncare, Jenna, o preveni el. Câteva cutii de supă şi un borcan cu unt de arahide n-au să ne ţină prea mult.

— Dar în munţi sunt fructe şi boabe, îi aminti ea.

Sam dădu din cap, încercând să n-o privească. Îşi amintea insistenţa ei din ajun, de a căuta Zaphirul. Îşi mai amintea şi propriul lui refuz. Atunci, planul nu avusese absolut niciun sens. Acum, când ajunseseră atât de aproape, mai-mai că putea fi convins că visul lor era realist.

— Dacă… începu el, apoi se corectă: *când* vor ajunge la tabără Ali şi ceilalţi, ne vor aştepta acolo.

— Şi dacă întârziem cu o zi – sau chiar două – au să ne-aştepte?

Sam confirmă din cap. Sigur că aveau să-i aştepte.

— N-are niciun sens, Jenna, să căutăm chiar acum Zaphirul.

— N-am să ţi-o cer şi n-am să te rog, Sam, îl privi ea, zâmbindu-i. Trucul ăsta l-am folosit cu primul ministru şi ştiu din experienţă că asupra ta nu va avea efect.

— Nu, Jenna, spuse el încet. Cu mine n-o să meargă.

Dar altceva ar fi avut efect, şi anume, cinstea şi hotărârea ei. Îi surprinse o privire în ochii albaştri şi limpezi, îşi amintea nespus de viu cum înfruntase, în trecut, alura acelei expresii. Îşi mai amintea şi momentul când expresia se transformase în altceva – dor, apoi satisfacţie, când Jenna se culcase lângă el. Dintr-odată, Sam îşi dădu seama că dorea acelaşi lucru pe care îl dorea şi ea. Voia s-o facă fericită şi, dacă în braţele ei făcuse tocmai acel lucru, Jenna mai avea nevoie şi de un alt gen de fericire, pe care i-l putea dărui de asemenea. Îi putea dărui Zaphirul. Dacă exista.

— Nu ştiu, Jenna, spuse el. E un mare risc.

— Sunt dispusă să mi-l asum, îi aminti Jenna.

— A, ştiu asta, râse Sam. Ţin minte ultimul nostru război pe tema respectivă. Te-ai luptat cu ghearele şi cu dinţii.

— Dar n-am câştigat. Şi nici acum nu pot câştiga, decât dacă vrei şi tu s-o facem; dacă apreciezi că de data asta avem o şansă – fiind atât de aproape.

Încerca să-şi păstreze calmul, să-şi stăpânească emoţia şi insistenţa din voce, să vorbească rezonabil şi natural.

— *Suntem* aproape, şi ştim unde e oraşul, Sam.

— Unde ar *putea* fi, o corectă el; în ochi i se citea o expresie de respect, când adăugă: mare figură mai eşti, Jenna.

— Adu-ţi aminte cine sunt părinţii mei. Un visător încăpăţânat de idealist şi o realistă la fel de încăpăţânată.

— E o combinaţie nemaipomenită, se aplecă el, sărutând-o uşurel pe obraz. Şi totul a ieşit la iveală în Jenna Chapman Logan. În regulă, vom face o încercare, dar dacă nu e acolo unde arată harta, ne întoarcem din nou spre est şi mergem la tabără. De acord?

— De acord, răspunse ea, cu un zâmbet strălucitor care-i făcu inima să sară din loc, înlăturându-i şi ultima rezistenţă.

Nu exista drum, nici cărare, nici măcar o potecă prin munţi. Indiferent cum îşi croiau etnicii Ngesi drum pe terenul deluros, o făceau fără a lăsa nicio urmă. De aceea, îi explică Sam din mers Jennei, masivul muntos rămăsese virtualmente neexplorat.

— Îi aparţine naturii, nu omului.

Mai merse câţiva paşi, înainte de a adăuga:

— …Sau, cel puţin, aşa ar trebui.

— Acum, omul e aici.

— Da, confirmă el, sumbru la faţă.

— Şi nu numai Ngesii? întrebă Jenna, neliniştită.

— Mă tem că nu, răspunse Sam, fără a intra în amănunte.

Deveneau următorii oameni care-şi croiau drum în Munţii Batari. Cât de mulţi mai veniseră înaintea lor, Sam nu era sigur. Puteau să fi fost alţii, care intraseră în munţi şi nu se mai întorseseră. Şi mai erau aceia care, asemenea tatălui Jennei, nu supravieţuiseră destul timp pentru a spune lumii ce găsiseră – dacă, de fapt, găsiseră ceva.

Era o enigmă care îl frământa pe Sam de o bună bucată de vreme. Se

bucura că ajunsese aproape de rezolvarea ei. Sosise momentul să deschidă acei munţi frumoşi şi pentru bucuria altora, dar încă mai era îngrijorat de faptul că o luase cu el pe Jenna, în incursiunea inaugurală. Mai târziu ar fi trebuit s-o aducă, după ce erau cunoscute şi stăpânite pericolele existente acolo, nu acum. Nu trebuia să fie expusă acelor primejdii, dar nu mai avea cum s-o oprească.

Când dorea câte ceva, Jenna era mai insistentă şi mai încăpăţânată decât orice persoană cunoscută vreodată de Sam în viaţa lui. O privi cum înainta pe lângă el cu chin cu vai, încercând să nu-şi arate epuizarea. Reuşise să şteargă toate urmele de fum şi funingine. Până şi părul ei arăta curat şi luminos. Avea faţa spălată, strălucitoare de bronzul acelor zile când refuzase să-şi pună pălăria.

Acum nu mai prea conta, pentru că pălăria ei avusese aceeaşi soartă cu jeepul şi, probabil, zăcea pe fundul râului, după ce o călcaseră în copite sutele de animale sălbatice. Sam o prefera oricum cu capul gol, mai ales acum, când avea părul tuns atât de scurt, lăsând acele trăsături fermecătoare să se vadă fără nicio obstrucţie. Ochii ei mari şi frumoşi, pometii înalţi şi bărbia sculpturală confereau feţei o formă clasică, fără a şterge nimic din delicateţea atât de feminină încât îi tăia respiraţia.

Sam îşi dădea seama că nu putea petrece orele contemplând-o pe femeia de lângă el ca un adolescent amorezat. Se aflau într-un ţinut periculos şi aveau de străbătut un teren aproape impracticabil. Ca ghid, Sam trebuia să rămână atent la pericole, câştigând totodată cât mai mult timp posibil. Izgoni imaginea, atât din văz cât şi din minte, revenind la scopul său.

Când Sam grăbi pasul, Jenna încercă să se menţină lângă el, dar nu peste mult rămase în urmă. Era mai bine aşa, din moment ce vegetaţia creştea tot mai deasă, până când, în cele din urmă, Sam fu nevoit să-şi taie drum cu cuţitul, urmat de Jenna pe cărarea astfel degajată. Copacii se înălţau până la cer, acoperind Securitate. Acolo unde acesta reuşea să se infiltreze, în jurul lor jucau cioburi de lumină pestriţă. Dar, oriunde se răreau hăţişurile, se dezvăluiau numai stânci colţuroase şi râpi mai greu de traversat chiar şi decât desişurile.

Zgomotele maimuţelor, ale cimpanzeilor şi păsărilor de deasupra erau înviorătoare, dar existau în jurul lor şi alte sunete, mai puţin plăcute. Jenna tresărea adesea, la auzul foşnetelor şi al sâsâielilor din tufişuri. Se mulţumea

să lase în seama lui Sam recunoaşterea acestor sunete periculoase, şi a celorlalte, nu tot atât de ameninţătoare. Până acum, Sam le acceptase aproape fără răgaz. Jenna spera să continue astfel şi mai departe.

Cu cât trecea Sam mai repede prin pădure, cu atât îi devenea Jennei mai greu să ţină pasul cu el. Se întreba de ce-şi accelerase mersul. În zori, merseseră aproape agale, stând de vorbă şi distrându-se ca într-o excursie de agrement. Mai târziu, ceva părea să-l fi iritat pe Sam, potolindu-i cheful de vorbă. Jenna se întreba dacă o fi fost vreun lucru spuse de ea, după care se mustră pentru că era atât de încrezută. Sarcina lui Sam era de a ajunge amândoi până la oraş, dacă exista, apoi la locul de tabără. Nu se gândea la ea; nu avea timp pentru asta. Se gândea numai la siguranţa lor.

Ei bine, hotărî Jenna, un lucru era sigur: fără nicio îndoială, nu se gândea la spinarea ei îndurerată sub greutatea rucsacului, nici la picioarele pline de băşici şi bătături, sau la oricare altă parte a ei, încinsă, umedă şi dornică să respire un moment. După încă o oră de chinuri pe un teren aproape imposibil, umplându-se cu şi mai multe zgârieturi şi julituri pe lângă cele adunate în ajun, Jenna conchise că era vremea să facă un popas.

— Sam, încercă ea, nu ne-am putea opri să ne odihnim, te rog?

Sam nu se întoarse, dar îl văzu clătinând din cap. Numai când se opri să taie nişte ramuri deosebit de dese care le blocau drumul, îi răspunse.

— Nu vreau să facem niciun popas până la jumătatea dimineţii, Jenna, explică el. Ne putem permite doar o singură oprire înainte de prânz.

Jenna ridică privirea, dar nu putu vedea soarele din cauza coroanelor dense ale copacilor.

— Trebuie să se fi făcut de zece, îndrăzni ea.

— Nu-i nici măcar nouă, râse Sam. Mergem abia de două ore.

Jenna gemu sonor. Două ore! Nu-i venea să creadă. Toate oasele din trup îi spuneau că drumul durase de cel puţin două ori mai mult. Potrivindu-şi mai bine rucsacul, care părea să-şi fi dublat greutatea pe măsură ce treceau orele, Jenna merse mai departe. Îl invidia pe Sam pentru paşii săi lungi şi spatele lat şi drept, care căra un rucsac mult mai mare cu o uşurinţă atât de vădită. Reuşise cu succes să se transforme din actriţă în exploratoare, îşi spunea ea, dar a dracului să fie dac-avea să *alerge* pentru a ţine pasul. Nu-i rămânea decât să încetinească el.

În cele din urmă, o făcu.

— Iartă-mă, Jenna, spuse el, răsucindu-se în loc ca s-o aştepte. Am forţat puţin cam prea tare.

Recunoscuse deja în sinea lui că mersese cu o viteză atât de criminală numai ca să nu se mai gândească la ea, convins că distanţa dintre ei avea să-i astâmpere pofta dureroasă de a o atinge. Şi reuşise, dar nu era drept faţă de Jenna. Trebuia să suporte chinuitoarea ispită de a se afla lângă ea, fără a avea timp s-o ia în braţe.

— Ne oprim acum, adăugă el, mai blând.

— Nu, Sam, e-n regulă. Mai bine ţine-te de program. Pot să rezist până la ora zece – dar niciun minut mai mult, adăugă ea, cu un zâmbet vitejesc care, când îl urmă din nou pe Sam, se transformă în strâmbătură.

Popasul, când sosi în sfârşit, nu fu îndeajuns de lung pentru Jenna, dar ea se resemnă şi, în continuare, reuşi să-şi continue drumul până la amiază, când se prăbuşi lângă Sam, fără a o mai interesa nici măcar să mănânce.

Sam se ocupă el de pregătirea mesei, lăsând-o să se odihnească, dar când supa se încălzi şi fructele fură culese, insistă ca Jenna să se ridice şi să mănânce.

— Nu laşi nicio fărâmă, o instrui el.

— Nu sunt sigură că am putere să-mi deschid gura, fu singurul ei răspuns.

— După ce bagi mâncare în tine, au să-ţi revină şi puterile.

În acest sens avusese dreptate, iar Jenna reuşi să răzbească în continuarea după-amiezei, cu un singur popas de odihnă.

Sam se opri pentru noapte chiar înainte de apusul soarelui, nu fiindcă Jenna era obosită, ci pentru că găsise un loc foarte bun de tabără. Cel puţin, aşa îşi spunea el, dar era absolut conştient de lupta pe care o purta Jenna. Sosise vremea s-o lase să se odihnească. Dar, imediat după aceea, Jenna îi făcu încă o surpriză, aşa cum reuşea întotdeauna. Se oferi să stea ea prima de veghe, în timpul nopţii.

Oricât de mult îi admira oferta, Sam nu era dispus s-o lase să stea mult timp trează după cină. Avea o nevoie disperată de somn.

— Am să te trezesc mai târziu, înainte de crăpatul zorilor, ca să dorm şi eu puţin, îi promise el.

— Vei avea nevoie de mult somn, nu de puţin, se grăbi ea să răspundă.

Sam clătină din cap, zâmbind.

— Eu sunt deprins cu stilul ăsta de viaţă, Jenna, câtă vreme tu nu eşti. Facem cum zic eu.

Întinse mâna şi o bătu pe dosul palmei într-un mod aproape frăţesc, care o făcu să simtă că erau cu adevărat parteneri. Jenna îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Poate reuşim să dormim amândoi, de fapt, glumi ea. N-am văzut niciun leu sau rinocer, în munţi.

Sam începu să despacheteze proviziile. Focul duduia deja.

— Nnţ, confirmă el. Nici leoparzi n-am văzut, dar sunt pe-aici pe undeva.

Vorbea cât se poate de serios.

Jenna îşi stăpâni un mic fior, în timp ce privea spre copacii înalţi din jur, acoperiţi din greu cu muşchi şi plante agăţătoare.

— Le place sus, în copaci, continuă Sam, pe cel mai firesc ton. Când ucid, de obicei îşi târăsc prada între ramurile unui copac pe care-l folosesc drept cămară. Aşa, pot savura masa în linişte – şi îşi ţin proviziile la adăpost de animalele de pe sol.

— Îgh, comentă Jenna, înainte de a întreba, nesigură: le place gustul cărnii de om?

Sam dădu din cap, după care se grăbi să adauge, încurajator:

— Totuşi, animalele mâncătoare de oameni sunt ultimele dintre grijile noastre. Omul însuşi e cea mai periculoasă fiară de care trebuie să ne temem în munţii ăştia.

Jenna simţi, la fel ca în trecut, că Sam era mai strâns înrudit cu natura decât cu oamenii. Se simţea confortabil aici, în sălbăticie, iar Jenna ştia cumva că nu fusese deloc la largul lui în viaţa trăită printre oameni. Îşi punea întrebări în acest sens, dar nu-i dădu grai nici uneia.

— Mă bucur că mă duci la Zaphir, Sam, spuse ea.

Stătea rezemată cu spatele de o piatră, privindu-l cum pregătea cina, care în seara aceea avea să constea din supă cu orez din belşug. Sam clătină din cap:

— Nici acum nu-mi vine să cred că m-ai convins să caut oraşul ăsta.

— Dacă îl poate găsi cineva, noi suntem aceea, răspunse ea, plină de încredere. Te pricepi la ceea ce faci, Sam.

— Ştiu, îi zâmbi el ţanţoş.

— Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care le-am observat de la început. Nu

pari să ai nevoi de aprobarea celorlalţi. Te simţi comod cu tine însuţi.

— Calitatea asta singur mi-am format-o, replică Sam.

Un moment, Jenna crezu că avea să spună mai mult, dar rămase tăcut, revenind cu atenţia asupra mâncării.

— Mi-ar plăcea să fiu şi eu aşa, recunoscu ea.

— Faci progrese, răspunse Sam, cu un surâs.

Jenna zâmbi şi se rezemă pe spate, trecându-şi o mână prin părul tuns.

— Cel puţin, fac progrese spre a mă obişnui cu modul cum arăt, deşi am fost cât pe ce să leşin când am furat o privire în oglindă, azi dimineaţă.

— E altceva, fără îndoială, confirmă el, dar îmi place noua tunsoare. Tot produsul îmi place.

Aceste cuvinte o mulţumiră pe Jenna, făcând-o să se simtă foarte bine în sinea ei. Se gândea cum se schimbaseră lucrurile între ei – şi încă mai continuau să se schimbe. Sam, ghidul safari, şi Jenna, actriţa, erau acum doar doi oameni singuri, dependenţi unul de altul, pe când se îmbarcau într-o nouă etapă a relaţiei lor – aceea a camarazilor, prietenilor şi partenerilor într-o aventură periculoasă. O aventură care, Jenna nu se îndoia, avea să se încheie glorios. Credea în visul tatălui ei; credea şi în Sam.

Oricât de mult începea Jenna să-şi accepte viaţa în acele locuri, mai exista şi altceva, un adevăr, pe care se simţea nevoită să-l recunoască.

— A mai rămas o parte din mine căreia îi place să se îmbrace elegant şi să poarte haine frumoase, îi spuse ea. Nu pot renunţa atât de repede la trecutul meu.

— Sigur că da, răspunse Sam. Şi în mine e o parte căreia îi place scotch-ul şi mâncărurile gourmet, şi restaurantul de la King George. Şi femeile frumoase, în haine elegante, adăugă el.

— Bine, spuse Jenna pe negândite, după care privi în altă parte, văzând că ochii lui începeau s-o contempleze.

Când se uită din nou, Sam era ocupat cu amestecatul mâncării în oală. Cu toate că era prea obosită ca să se mişte, Jenna se oferi să-l ajute. Sam clătină din cap:

— Azi, eu sunt bucătarul.

— Bine, spuse ea iarăşi, în timp ce se potrivea în loc, rezemându-se de piatră astfel încât să stea cât mai comod, şi imediat adormi.

Sam o trezi la timp pentru a mânca de cină, aducând farfuriile şi

aşezându-se lângă ea, umăr la umăr. Mâncară repede, recunoscând că nu era tocmai de ajuns, dar fiind amândoi de acord că trebuia să economisească mâncarea.

După ce terminară, Jenna se rezemă de umărul lui, ridicând privirea spre cer.

— Ştiu că sună ciudat, spuse ea, dar în pofida tuturor prin câte am trecut, în ciuda faptului că suntem aici, în plină pustietate, sunt foarte fericită.

Sam dădu din cap, tăcut. Înţelegea sentimentul, pentru că şi el îl împărtăşea atât de complet. Era locul unde îi plăcea să se afle, în sălbăticie, iar Jenna era lângă el, făcând ca totul să fie şi mai perfect.

Printr-o deschizătură dintre copaci, puteau vedea luna urcând pe cer, ca un balon luminos. Era aceeaşi lună care strălucea deasupra restului Africii şi a unei mari părţi din întreaga lume, de pe acelaşi meridian, dar această lună părea să le aparţină numai lor şi Munţilor Batari. O briză sufla printre copacii ale căror umbre dansau nebuneşte, formând modele fermecătoare pe pământul junglei. Se auzi ţipătul unei păsări de noapte, iar Jenna se simţi complet mulţumită. Acum, când avea atât de puţin, parcă ar fi avut totul.

— Minunat e să trăieşti, spuse ea.

Sam chicoti:

— *Norocul* nostru că trăim.

— Ba nu, îl contrazise Jenna. Datorită ţie suntem în siguranţă, Sam. Tu ne-ai scăpat din focul ăla îngrozitor. Tu eşti norocul nostru, continuă ea privindu-l şi, pentru a doua oară în acea zi, Sam îşi îngădui să se gândească la sentimentele sale tot mai profunde pentru Jenna. Suntem vii, continuă ea, avem mâncare şi adăpost, iar eu am lângă mine un umăr cald pe care să-mi reazem capul. Cine are nevoie de mai mult?

Focul se stingea, iar Sam îl scormoni cu un băţ, aţâţând jăraticul. Apoi, se rezemă la loc şi o cuprinse pe Jenna cu un braţ, strângând-o lângă el. Niciodată nu se simţise mai comod, mai împăcat cu sine însuşi şi cu lumea, şi cu femeia de lângă el. Nu vorbi, ci o lăsă să continue, să vorbească despre ceea ce înţelesese ea din tot ce li se întâmplase.

— Poate, spuse ea, gânditoare, din cauză că am ajuns atât de aproape de moarte, viaţa ni se pare aşa de preţioasă.

Viaţa era într-adevăr preţioasă, îşi spuse Sam, iar acum avea mai mult sens, pentru că fusese smulsă înapoi din fălcile morţii. Da, aşa era, dar nu

numai atât: mai era şi Jenna, lângă el. Viaţa nu fusese întotdeauna prea generoasă cu Sam. Ba chiar, uneori fusese al dracului de nedreaptă, însă acum începea să creadă că putea să-şi ia viaţa în braţe şi s-o cuprindă din nou, s-o primească bucuros şi să i se dăruiască aşa cum nu mai făcuse de ani de zile. Viaţa însemna Jenna; viaţa *era* Jenna.

Sam nu putea fi sigur cum avea să se sfârşească acea călătorie. Tot ce ştia era că urma s-o ajute să găsească oraşul din visul tatălui ei şi s-o apere cât putea de bine. Iar după aceea, la capătul călătoriei, urmau să aibă timp unul pentru celălalt. Erau atâtea lucruri pe care dorea să i le împărtăşească, atâtea pe care voia să i le spună.

Se întrebă dacă nu cumva i-ar fi putut povesti o parte dintre ele acum, în timp ce Jenna stătea cu capul rezemat de umărul lui. Fusese tentat şi înainte, o dată sau de două ori, dar nu reuşise să pronunţe cuvintele. Poate că în seara asta avea să poată. Simţea o asemenea tandreţe pentru ea, un asemenea respect, iar din această cauză ştia că-i datora ceva: îi datora adevărul despre el însuşi.

Acum, hotărî el, era momentul să-i spună. Se mişcă puţin, astfel încât s-o poată privi. Aproape că-i rosti numele, dar acesta nu i se desprinse complet de pe buze, căci văzu că Jenna adormise. Capul ei îi stătea comod pe umăr, buzele erau uşor întredeschise în timp ce respira adânc, extenuată, dormind lângă el ca un copil.

Sam zâmbi în sinea lui. Niciodată nu mai simţise aşa ceva. Îl străbăteau felurite gânduri despre ea, lăsându-l cu o tandreţe pe care n-ar fi crezut-o cu putinţă. Se întoarse şi o ridică în braţe, cu aceeaşi gingăşie. O duse spre un loc liber de lângă foc, unde întinsese un sac de dormit, tot cu aceeaşi gingăşie şi tandreţe. I se simţeau în braţe, când o culcă pe culcuşul moale. I se simţeau în buzele cu care-i atinse obrazul şi în mâini, când îi mângâiară faţa. Jenna nu se trezi nicio clipă. În cele din urmă, o lăsă adormită acolo şi se îndepărtă puţin, ca s-o privească.

Pentru că îşi potrivise ceasul deşteptător în minte şi ştiind că Sam n-ar fi adormit, lăsându-i fără apărare, Jenna se trezi peste câteva ore.

— Nu sunt obosit, îi spuse el, când veni să-i ia locul.

Jenna insistă:

— Trebuie să dormi puţin. Stau eu de strajă.

Luă puşca de lângă el, se apropie de pietre şi se aşeză hotărâtă, cu arma rezemată alături.

— Ştii să tragi? o întrebă Sam, zâmbind cu jumătate de gură.

Dădu din cap:

— M-a învăţat tatăl meu, demult. E un lucru care nu se uită.

— Ai fost vreodată silită să foloseşti o puşcă?

— Nu, recunoscu Jenna. Dar pot. Trag cocoşul, ochesc şi trag, spuse ea cu curaj. Şi-acum, te rog, Sam, dormi şi tu.

Peste două ore, când Sam se trezi, Jenna continua să stea aşezată pe bolovan, cu ochii larg deschişi, însă pe faţă i se citea oboseala, în cearcănele vinete şi în liniile care-i brăzdau colţurile gurii. Cele câteva ore de somn nu-i risipiseră extenuarea. Sam dorise să plece la drum devreme, înaintea zorilor, dar văzând-o cu cât stoicism stătea de pază, impunându-şi să ţină ochii deschişi, se răzgândi. Avea să-i lase timp să doarmă puţin mai mult.

În ultima oră de somn, înainte de a porni din nou, Jenna avu un vis minunat. Era cufundată într-un soi de paradis trandafiriu, cu Sam alături. Plutiră astfel câteva ore, după cum i se părea, înainte de a poposi într-o lume de fantasme. Totul era moale şi unduitor, iar ei mai mult zburau, decât să păşească, peste străzile pardosite cu roz.

Sam era îmbrăcat cu pantaloni albi, bluză albă de bumbac descheiată la gât şi o eşarfă galbenă care flutura. Jenna purta şi ea numai alb şi galben, având o rochie de voal subţire ce se învolbura în jurul ei, înfoiată de adiere, din mers. Clădirile erau din marmură trandafirie şi intrară într-una din ele, desculţi, călcând pe duşumeaua de marmură răcoroasă, pentru a ajunge într-o sală enormă unde-i aşteptau nişte servitori, îmbrăcaţi tot în alb.

Aşezaţi în fotolii de răchită cu perne moi şi colorate, li se făcură manichiura şi pedichiura. Apoi, fotoliile se înclinară sub formă de paturi moi, iar ei se întinseră, goi de-acum, în aşteptarea maseurilor. Trupurile le fură frecate cu uleiuri plăcut mirositoare, iar feţele, cu emolienţi fini, până când toată pielea le fu mătăsoasă şi parfumată.

Ridicându-se de pe paturi, se scufudară într-un bazin cu ape scânteietoare şi, când ieşiră, fură înfăşuraţi în halate pufoase şi conduşi pe pardoseala de marmură într-o altă încăpre, unde era pregătit un bufet, un banchet somptuos, pe potriva zeilor, din care se ospătară cu voluptate

sibaritică, gustând soufflé-urile şi cremele uşoare ce se topeau în gură, punciurile şi nectarurile, dulciurile cu miere şi merengurile sclipitoare.

— Mmm, îşi auzi Jenna propria voce, spumă de ciocolată…

— Ce, Jenna?

Deschise ochii, pentru a-l vedea pe Sam conturat de lumina puternică a soarelui, îmbrăcat nu în alb, ci în pantalonii săi kaki şi cămaşa fără mâneci, ambele cam şifonate. Părul nu-i era şamponat şi uscat cu foenul, ci ciufulit, iar pielea bronzată, cu siguranţă, numai miros de parfumuri nu avea. Jenna zâmbi, mijind puţin ochii în soare. În pofida senzualităţii visului, îl prefera pe acest Sam: omul viril dar blând care nu mirosea a alifii înmiresmate, ci a spaţiu liber, a natură curată, proaspătă şi luxuriantă.

— Ai visat, nu-i aşa? o întrebă.

— Da, răspunse ea, ridicându-se cu greu în şezut.

— Un vis frumos?

— Frumos, dar nu se compara cu realitatea.

Sam îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice.

— Am făcut cafeaua. Trebuie să mergem.

Cu oasele sfâşiate de durere, Jenna îşi stăpâni un geamăt, reamintindu-şi că acea realitate *era* într-adevăr mai fericită decât visul; aici era locul lor.

Capitolul 10

Drumul de dimineaţă, deşi nu amintea de fantasmele visului, decurse ciudat de uşor, învăluit într-un soi de mulţumire. Jenna nu se simţea deloc obosită în timp ce mergeau, croindu-şi cale prin vegetaţie şi în susul pantei accidentate a muntelui. Jenna împărtăşea cu Sam un sentiment de aventură, ştiind că aveau să găsească Zaphirul şi să vadă în sfârşit oraşul la care tatăl ei visase atât de mult timp. Avea să li se dovedească tuturor că avusese dreptate, iar istoria explorărilor pe continentul negru urma să-l includă şi pe Carl Logan. Atâta era de ajuns pentru Jenna, dar poate, poate numai, soarta avea să-i dăruiască mai mult. Dacă aveau noroc, puteau găsi cel puţin un indiciu al motivului pentru care Carl Logan avusese un sfârşit atât de prematur.

Sam, mergând lângă ea, avea acelaşi vis. Dacă era omeneşte posibil, avea să-i găsească Jennei oraşul. Urmau să intre acolo împreună, să-l exploreze, aşa cum l-ar fi explorat Carl. Probabil, cum îl şi explorase. Cândva,

Sam fusese convins că nu găsise niciun oraş şi murise înainte de a ajunge în Batari. Acum, nu mai era atât de sigur. Începuse să contureze câteva teorii şi ajunsese la o concluzie care părea posibilă; dar mirosea a pericol cale de-o poştă, iar Sam era hotărât s-o apere pe Jenna, dacă acel pericol ieşea la suprafaţă. Trebuia s-o ocrotească, de vreme ce nu dorea nimic mai mult decât s-o aibă pe Jenna lângă el.

Când se întoarse s-o privească, Jenna zâmbea, cu ochii aţintiţi în sus. Maimuţele care cândva stătuseră ascunse vederii ieşiseră acum să se joace şi se vedeau pe crengile de deasupra. De câteva minute, se ţineau după ei, turuind într-una. Acum se aventurară mai aproape, dându-şi importanţă în faţa acelor făpturi cu două picioare care le invadaseră pădurea.

— Cred că le place să aibă spectatori, comentă Jenna.

— Nu-ncape nici o-ndoială, fu Sam de acord, în timp ce se opreau să vadă giumbuşlucurile.

În copaci se zbenguiau două maimuţe mature şi doi pui. Când unul dintre adulţi se apropie, celălalt se burzului furios, alungându-l înapoi pe creanga unui copac uriaş, unde îl urmă imediat.

— Îl ţine sub papuc, remarcă Sam, în timp ce Jenna se prăpădea de râs.

— Vrei să spui că femela-i aia care-l muştruluieşte?

— Exact. Avem deasupra noastră o adevărată familie.

Cele două maimuţe mai mici, profitând de absenţa părinţilor, se aventuraseră din ce în ce mai aproape, până ajunseră la doar câţiva paşi distanţă. Pe măsură ce acrobaţiile lor deveneau tot mai comice, începură să se apropie cu rândul, îndeajuns ca Jenna şi Sam să poată întinde mâna, atingându-le.

— Dar să n-o faci, o preveni Sam. Nu uita, sunt sălbatice; nu-s ca răsfăţaţii de la McKenzie.

— Par atât de adorabile şi iubitoare, protestă Jenna.

— Atenţie, uite că vine mămica.

Maimuţa femelă, boscorodind nebuneşte în timp ce se balansa de pe o ramură pe alta, urmată îndeaproape de soţul ei, se oţărî la pui, alungându-i înapoi la adăpost, în timp ce Sam şi Jenna îşi reluau urcuşul.

— Ei, e o familie fericită, încercă Jenna.

— Deşi cam matriarhală, adăugă Sam, cu un hohot de râs, luând-o de mână. Tufişurile cedaseră locul unor pante pietroase, iar Jenna se bucură să

aibă parte de sprijinul lui puternic, pe următorul kilometru, până când pădurea îi înghiţi din nou.

Chiar înainte de a se opri pentru masa de prânz, Jenna se îndepărtă puţin, spre a culege o floare cu aspect exotic de la marginea poienii. În clipa următoare, ziua perfectă, numai dantelărie de frunziş verde şi boltă cerească nemărginită, încremeni ca moartea, tăcută ca veşnicia, când glasul lui Sam răsună cu un avertisment care o făcu să înlemnească.

— Stai, ordonă el, cu o autoritate tăioasă ca un cuţit. Nu mai fă nicio mişcare.

Jenna simţi în cuvintele lui primejdia. În apropiere se afla o prezenţă malefică, aproape asupra ei, ceva îngrozitor de inuman şi periculos. Apoi, îl simţi trecând peste picior, lunecând, prelingându-se, un verde iridescent viu, de o frumuseţe obscenă.

Visul idilic al acelei zile se preschimbase în coşmar. Vocea i se opri în gât şi nu mai reuşi decât să scrâşnească numele lui Sam.

Propriul lui glas era încordat ca un arc.

— Va fi bine, Jenna. Nu-ţi face nimic, dacă stai neclintită. Nu mişca.

Dar trebuia să se mişte, trebuia să fugă, dacă Sam nu făcea ceva, repede, acum! Simţi broboane de transpiraţie ieşindu-i pe frunte. Inima îi bunuia în piept; respiraţia i se oprise în plămâni.

— Împuşcă-l, Sam, se rugă ea.

— Nu, răspunse Sam, încet.

Îl vedea cu coada ochiului. Avea puşca agăţată pe umăr, Nu schiţa nicio mişcare de a o lua.

— Sam…

— E prea aproape, Jenna.

Găsise, cumva, cuţitul în teacă şi, cu o mişcare abia perceptibilă, îl scoase. Lama luci între degetul mare şi cel arătător.

— Fii calmă, o preveni el. Stai nemişcată.

Aştepta, cu cuţitul pregătit.

Într-un fel sau altul, Jenna reuşi să rămână imobilă, abia respirând. Şarpele i se urca pe picior, iar ea îşi stăpâni zbieretul care continua să i se adune în gât. Văzu capul verde legănându-se într-o parte, apoi în cealaltă. Simţi solzii calzi şi uscaţi pe piciorul gol, târându-se tot mai sus.

Apoi, capul se retrase şi păru s-o privească în ochi, înainte ca şarpele să

pornească înapoi în jos, cu trupul încă încolăcit pe piciorul ei. Era sigură că în acel moment avea să moară, de frică şi groază. Voia să închidă ochii, să alunge hidosul vis care nu era vis. Era realitate, şi nu putea întoarce capul; nu-şi putea muta privirea.

În acel moment, cuţitul şuieră prin aer. Auzi un foşnet, urmat de un zgomot înfundat, când vârful intră în capul şarpelui cu atâta forţă, încât îl ţintui la pământ. Jenna simţi că gâfâia sufocată, dar nu se mişcă. Trupul oribil de gros al şarpelui îi rămăsese încolăcit pe picior.

Sam ajunse lângă ea într-o clipă, eliberând-o de colacii masivi, aruncând şarpele în lături şi luând-o în braţe. Jenna îşi simţi picioarele începând să se îndoaie chiar în momentul când o prinse, o ridică şi o duse în cealaltă parte a luminişului.

Jenna se lăsă la pământ, cu Sam aplecat asupra ei.

— Ce… ce era? întrebă ea.

— Un mamba verde, se aşeză Sam alături. Unul dintre cei mai veninoşi şerpi din Africa.

Se rezemă de el, simţind că o lua cu leşin, dar braţul lui puternic o sprijini.

— Te simţi bine?

— Graţie ţie, ca de obicei, murmură ea, cu vocea tremurându-i de resturile spaimei şi ale uşurării.

— Şi totul, într-o singură zi de activitate, domnişoară Chapman, o sărută Sam cu blândeţe, ţinând-o în braţe încă un moment, pentru ca inima ce-i bubuia în piept să-şi oprească galopul frenetic; apoi spuse, mai calm: cred că prietenul nostru de-acolo plănuia să te savureze la masă, aşa că ne vom răzbuna delectându-ne cu şarpe.

— Puah, nu, bâigui Jenna.

Dar Sam se ridicase deja şi mergea spre locul unde zăcea şarpele, ţintuit la pământ. Scoase cuţitul, îl şterse pe firele de iarbă şi îl vârî la loc în teacă, înainte de a târî şarpele în poiană.

— Nici moartă n-am să mănânc chestia aia, Sam, insistă ea, clătinând din cap cu repulsie.

Sam îi zâmbi:

— Eşti o luptătoare, Jenna, şi cred că ai să-ţi faci singură o surpriză.

Şi aşa făcu. Deşi dură un timp. Sam aprinsese focul, scosese proviziile

şi, în timp ce Jenna îşi ţinea capul întors în altă parte, jupuise şarpele şi fripsese carnea. Jenna, încă tremurând înăuntrul ei, stătea aşezată în locul unde o plasase el, minunându-se de scăparea ca prin urechile acului şi calmul lui în faţa primejdiei. Incidentul trecuse, iar Sam îl luase din mers… şi ea, în mod incredibil, de asemenea.

Deasupra lor, maimuţele continuau să zburde neînfrânate sub bolta lor de frunze verzi; cerul păstra acelaşi albastru strălucitor, iar florile exotice îşi desfăceau petalele în imediata lor apropiere. Acolo existau primejdii şi frumuseţi – şi pace. Jenna trase adânc aer în piept, pentru prima oară de când văzuse şarpele, lăsând tensiunea să i se risipească din trup.

— N-ai fi putut să împuşti o pasăre sau… orice… altceva? întrebă ea peste o jumătate de oră, când Sam îi întinse un castron de tablă cu ciosvârte din carnea şarpelui, orez şi fructe proaspăt culese.

— Mhm, confirmă el. Aş fi putut. Dar nu-mi place să omor dacă nu e necesar.

Zâmbi:

— În cazul ăsta, a fost destul de necesar.

Jenna îi dădu dreptate, dar nu încercă nici acum să guste carnea, pe care Sam începuse s-o înfulece cu poftă.

— Haide, Jenna. Încearcă. O să-ţi placă.

Luă o bucată, încercând să-şi stăpânească un tremur.

— Nu, conchise ea. Nu pot.

— Ba da. Poţi.

— Ba nu.

— Ba da, stărui el, apoi, mai blând: hai că poţi, Jenna. Haide.

Închise ochii, ştiind că Sam avea să insiste în continuare, şi astfel, cu ochii închişi, îşi aruncă în gură carnea şi îşi impuse s-o mestece. Nu era rea.

— Are un gust cam ca de pui, comentă.

Sam se rezemă de un copac, râzând.

— Cum spuneam, Jenna, spuse el, printre hohote, eşti o luptătoare.

Jenna era prea ocupată cu mâncatul cărnii de şarpe, ca să-i răspundă.

Mai târziu, după ce terminaseră masa, în timp ce strângeau, Jenna comentă filosofic:

— Deci, am supravieţuit unui atac de rinocer, unui foc şi unui mamba. Am trecut prin tot ce poate fi mai rău. Nimic altceva nu mai poate să se

compare cu experienţele astea.

— Nu uita ce ţi-am spus, răspunse el, la fel de filosofic, cel mai periculos animal de pradă e omul.

Jenna îl privi gânditoare:

— De-asta ai venit în Africa – pentru a scăpa de oameni?

— E unul dintre motive, ridică el din umeri, indiferent.

Ridicându-se, Jenna se apropie de el şi-i puse o mână pe braţ.

— Ştii totul despre viaţa mea. Mi-ai văzut toate punctele vulnerabile. De ce nu-mi vorbeşti despre tine, Sam?

Tăcu mult timp. Asta dorise: să-i spună totul. Intenţionase, încercase, şi nu o dată. Acum, când i se impunea s-o facă, şovăia.

— S-ar putea să nu-ţi placă ce vei auzi, Jenna.

— Sunt mai dură decât crezi tu.

Sam dădu din cap, serios:

— Ştiu. Am făcut greşeala de a te subestima, înainte. De fiecare dată, ai scos-o cu bine la capăt, dar asta e altceva, cu totul altceva.

Dădu şi ea din cap, aşteptându-se la un avertisment în acel gen. Totuşi, putea suporta orice.

— Cred că nu e nevoie decât să ai încredere în mine, îi spuse. La asta se reduce totul, nu?

Sam încuviinţă, ştiind că putea avea încredere în puterea ei de înţelegere.

— Cât de mult ştii? Sunt convins că Sarah ţi-a spus câte ceva despre mine. Te place, asta-i sigur. Mi-am dat seama că vă înţelegeţi. În plus, i-am citit în ochi expresia aia de combinatoare. Cred că a observat ce se întâmpla, la dansul din hambar.

Jenna râse:

— Cred şi eu că da. Însă despre tine mi-a vorbit înainte de asta. Mi-a spus de căsnicia ta, sau cel puţin că ai fost căsătorit.

— Cred că ăsta e un început logic. O cunoşteam pe Kate, soţia mea – sau, fosta mea soţie, preciză el – de-o viaţă. Am crescut împreună, înconjuraţi de luminile oraşului şi tot ceea ce le însoţeşte. Credeam că ne potriveam de minune, eram foarte asemănători. A reieşit că ea era exact ceea ce părea, câtă vreme eu eram cu totul altceva. S-ar fi putut să n-o aflu niciodată, dacă nu se întâmpla ceea ce s-a întâmplat. Puteam să mai fiu şi acum acolo, închipuindu-

mi că eram cineva care nu eram. Aşa că, într-un fel, totul a fost spre bine, adăugă el, fără să mai intre în alte amănunte.

Jenna ştia că trebuia să-i smulgă povestea cu forţa. Începu, prudentă.

— Cât timp aţi fost căsătoriţi?

— Cinci ani, dar numai trei s-ar putea numi căsnicie adevărată. Al patrulea a fost o luptă. În timpul celui de-al cincilea, eu am fost în închisoare.

— Poftim, o spusese.

Jenna îşi simţi respiraţia oprindu-i-se în gât, dar încercă să nu se arate surprinsă.

— Povesteşte-mi, îi ceru ea, cu vocea întretăiată.

— Eram tineri şi îndrăgostiţi. Viaţa era frumoasă. Cariera mea mergea bine, iar căsnicia, la fel de bine. Aveam o casă în suburbii – o vilă superbă, unde se întâmpla mereu câte ceva. Primeam mulţi musafiri. Mi-o impunea slujba, dar îmi şi plăcea. Şi lui Kate de asemenea.

Când ezită, Jenna îl îmboldi din nou:

— Cu ce te ocupai?

— Lucram într-o companie de investiţii. Eu eram managerul; un adevărat vraci al finanţelor, se spunea.

— Şi ce-a ieşit prost?

Sam zâmbi amar:

— Totul. Unul dintre parteneri a încheiat o tranzacţie dubioasă. Foarte dubioasă. O escrocherie, de fapt. Ar fi trebuit să descopăr ce se întâmpla, dar n-am observat. Sau, poate, am bănuit ceva şi doar nu m-am deranjat să verific destul de atent. Partea asta nu mi s-a clarificat niciodată în minte. Ceva era în neregulă, dar eu pur şi simplu nu voiam sau nu puteam să pun punctul pe *i*. La vremea când am descoperit problema, individul – unul dintre partenerii noştri – fugise cu o jumătate de avere, iar eu rămăsesem cu punga goală, ca să zic aşa.

— O, Sam, spuse Jenna, cu tristeţe. Dar n-a fost vina ta.

— Eram vinovat, fiindcă cu administram firma. Indiferent care era logica întregii situaţii, eu rămăsesem ţapul ispăşitor. Procesul a fost o farsă, dar trebuia să plătească cineva banii pierduţi ai investitorilor. M-au trimis într-o scrisoare de mică securitate, plină cu oameni politici, guvernatori de bancă, brokeri – unii dintre ei corupţi, alţii, la fel ca mine, fără altă vină decât prostia.

— Ce îngrozitor.

Jenna stătea aşezată alături, cu mâna pe braţul lui. Era o atingere plină de înţelegere; îl consola.

— De fapt, nici n-a fost atât de rău. Mi-a dat timp să gândesc, să mă lămuresc în legătură cu mine şi cu viaţa mea. Dar, când am ieşit din închisoare, totul se schimbase complet. Soţia mea divorţase de mine, compania era dizolvată şi aveam cazier. Am încercat s-o găsesc pe Kate, s-o fac să înţeleagă dar, sincer, nu cred că o interesa altceva decât că eu eram cel ce fusese prins. Dacă fugeam cu banii, probabil că n-ar mai fi putut de fericire. Cum am spus, nu ne asemănam atât de mult pe cât crezusem cândva.

De astă dată când tăcu, Jenna nu-i mai puse şi alte întrebări. Ştia că trebuia să-i spună şi restul.

— S-au adunat câţiva prieteni şi au încercat să mă convingă s-o iau de la început, dar eu ştiam că ăsta era sfârşitul. Nu mai voiam să trăiesc acea viaţă, la înaltă tensiune. De fapt, nu mi se potrivise niciodată. M-am hotărât să plec, să mă duc în străinătate, să încerc altceva. Am umblat mult, am hoinărit prin Spania, Grecia şi Italia, fără a realiza de fapt mare lucru, fără să încerc măcar. Tocmai eram pe cale să mă întorc, când l-am cunoscut pe Eric. Întâlnirea aia mi-a schimbat viaţa. Pe Eric nu-l interesa cine eram, nici de unde veneam. Nu mi-a pus nicio întrebare. Oamenii ca Eric nu pun întrebări.

— Ce te face să ai încredere în el?

Sam ridică din umeri:

— Cred că am tot atâta încredere în el câtă are şi el în mine, iar atâta e de ajuns între noi.

Tăcu din nou. Mâna ei continua să i se rezeme pe braţ, iar Sam spera că toată acea confesiune n-o făcuse să-şi piardă încrederea, afecţiunea pentru el. Adevărul fusese greu de spus; era un adevăr amar.

— Acum ştii, reluă el. Am dat greş ca soţ şi ca om de afaceri. Îţi poţi da seama de ce ezitam să mă încurc cu cineva ca tine.

Apoi spuse lucrul de care se temea cel mai mult să nu fie adevărat:

— Lumea ta din State nu mai e şi a mea şi nu ştiu dacă ţi-ai putea găsi locul în asta de-aici.

— Nu ţi-am dovedit că pot?

— Asta nu-i o viaţă de pe o zi pe alta, Jenna. Tot ce s-a întâmplat, toate pericolele prin care am trecut, fac parte dintr-o aventură.

— Totul, Sam?

— Nu, nu totul, răspunse el cu glas răguşit, acoperindu-i mâna cu a lui şi amintindu-şi ce se întâmplase între ei. Dar călătoria ta în Africa nu va fi, probabil, mai mult decât o poveste cu care să-ţi distrezi prietenii acasă, la cocktailuri, sau pe care s-o foloseşti în interviurile pentru revistele de cinema.

Jenna se gândi un moment.

— Vrei să spun că nu sunt ca femeile care trăiesc aici. Nu semăn cu Sarah.

— Într-adevăr, nu semeni.

Apoi, adăugă:

— Dar nici eu nu sunt ca Duncan.

— Cred că niciunul dintre noi nu are antecedente prea grozave în a se ţine de ceva anume, îi dădu ea dreptate; nu aşteptă răspunsul. Dar tot omul trebuie să înceapă de undeva, Sam.

— Da, oricine trebuie să înceapă de undeva. S-ar putea ca ăsta să fie un început, dar mi-e teamă pentru noi, Jenna.

Jenna îşi ridică mâna şi-l atinse pe faţă uşurel, gingaş, urmărindu-i conturul buzei cu degetele.

— Te-aş putea iubi, Sam Matlock, dacă mi-ai da voie.

El o apucă de mână, i-o ridică la buze şi o sărută, dar nu spuse nimic. Da, îl putea iubi, şi da, o putea iubi şi el. Atunci, acolo. Dar pe urmă?

— Avem de înfruntat atât de multe, Jenna.

— Suntem puternici. Destul de puternici ca să le facem faţă.

În timp ce vorbea, Jenna simţea acea putere. Un moment, pentru prima oară, se simţi mai puternică decât Sam. Întoarse capul şi îl sărută, încet şi dulce.

— O, Sam, cât te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Jenna. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, că tare te mai iubesc.

Braţele ei îl cuprinseră şi-l sărută din nou.

— Ştiu că mă iubeşti, şopti ea.

— Şi cam de *unde* ştii?

— Dacă nu mă iubeai, n-ai fi acceptat nici în ruptul capului să facem expediţia asta sonată, căutând Zaphirul, răspunse ea şi, deodată, hohotele lor de râs răsunară prin pădure, reverberând printre copaci, probabil speriind maimuţele care se străduiseră atât de mult să-i sperie ele pe ei. Soarele ardea

în înaltul cerului, scăldându-i în văpaia lui.

Sam îşi dădea seama cât de mult o dorea şi ştia că nu mai putea aştepta până la lăsarea întunericului. Primejdia fusese atât de aproape, în acea zi, încât i-ar fi putut-o răpi pe Jenna. Acum nu mai dorea decât s-o ţină în braţe, să facă dragoste şi s-o ocrotească la pieptul lui. Împreună, erau feriţi de toate primejdiile lumii. O trase spre el şi o strânse la piept, lăsându-şi dorinţa că curgă prin vene, tendoane şi muşchi. O dorea cu disperare; nu, avea nevoie de ea – mai multă nevoie decât avusese de oricine.

Ştia că şi Jenna simţea acelaşi lucru. I-o spuseseră cuvintele ei, şi privirea ei, atingerea, sărutul. Acum amândoi erau uniţi şi printr-un angajament, pe lângă dorinţă, ceea ce adăuga o senzaţie deosebită în sărutările lor. Sam ştia că aveau să facă dragoste mai vesel, mai desăvârşit decât înainte. Aveau să se unească, pentru a nu se mai despărţi niciodată. Nu avea idee ce le rezerva viitorul; nu ştia decât că voia să fie un viitor împreună.

Se ridicară în picioare, mişcându-se prin micul luminiş ca şi cum ar fi fost coordonaţi coregrafic, orchestraţi într-un dans al amorului, acolo, sub soarele strălucitor al Marii Britanii. Îşi întinseră braţele în sus, scoţându-şi cămăşile şi lăsând razele fierbinţi să le încălzească pielea dezgolită, sărutându-se din nou, cutreierându-se unul pe altul cu mâinile, graţios ca doi balerini.

Cu aceeaşi graţie, reuşiră să-şi lepede şi restul hainelor, lăsându-le să cadă pe pământ, la picioarele lor. Jenna se întoarse puţin în timp ce păşea afară din pantalonii scurţi, iar Sam o apucă de mână, trăgând-o înapoi spre el, încet, cu o mişcare ce desăvârşea concertul tăcut, preludiul dragostei lor.

Se lăsară în genunchi pe grămada de haine aruncate şi mişcările încete, fluide, ale mâinilor, braţelor şi torsurilor lor se sfârşi dintr-odată într-un sărut adânc, iscoditor. Nimic n-avea să mai fie la fel ca înainte. Acum erau uniţi; acela era începutul viitorului lor. În angajament se simţea putere, la fel ca în sărut.

Sam îi acoperi gura cu a lui, inhalându-i profund aroma. Îşi strecură intim limba printre buzele lor, simţurile sale cerându-şi drepturile. Jenna îi întâmpină sărutul şi-i răspunse cu toată dragostea pe care o avea în timp ce se coborau peste grămada de haine mototolite.

Un dublu geamăt de plăcere le scăpă amândurora şi, un moment, se opriră să se privească, apoi îşi zâmbiră amândoi.

— Ai un zâmbet diabolic, observă el, aproape tachinându-o.

— Am gânduri diabolice, replică Jenna.

— Şi gândrile tale diabolice au vreo legătură cu dragostea făcută într-o poiană din junglă?

Înainte de a-i putea răspunde, o sărută din nou, pe colţul buzelor, pe bărbie şi gât, croindu-şi drum în jos spre adâncitura dintre sâni, unde începu să-i presare sărutări uşoare ca fluturii pe pielea catifelată.

— Mi-ai citit perfect gândurile, spuse ea, chiar înainte ca buzele lui să-i fi capturat sfârcul încordat, care îl aştepta. Mâinile Jennei i se agăţată în păr şi-l ţinură astfel un timp ce păru o eternitate de extaz. Iar când se sfârşi, mâna lui rămase acolo unde se aflase gura, mângâindu-i sânul astfel încât starea de excitaţie să rămână şi apoi să se înteţească pe măsură ce-şi cobora gura tot mai jos. Limba îi gustă linia şoldului, coapsa, pulpa, după care, pe când Jenna trăgea adânc aer în piept, îşi continuă drumul.

Niciodată, până atunci, buzele lui nu mai găsiseră acea delicată parte a ei, centrul dorinţei, iar acum descoperi ceea ce-şi închipuise, umezeala caldă şi dăruitoare. Capul i se învârtea de patimă şi dragoste.

Culcată sub el, în timp ce gura şi mâinile lui o explorau, Jenna se deschidea ca o floare. Sam era soarele ei, căldura, strălucirea ei. Mai presus de orice, dorea să-i dăruiască plăcere, să-i înapoieze acele senzaţii care o pustiau pe dinăuntru, umplând-o cu dragoste şi fericire.

Gura lui se lăsase din nou peste a ei, iar Jenna delira de conştiinţa perfecţiunii cu care li se îmbinau trupurile, asemenea vieţilor. Sângele lui părea să-i pulseze prin vene, inima lui bătea într-un ritm cu a ei, respiraţiile li se amestecau. Făceau parte unul din celălalt, acum şi pentru totdeauna.

Îl sărută peste tot, pe toate părţile trupului, atingând, gustându-l, însuşindu-şi-l. Micile sunete care se desprindeau de pe buzele lui în timp ce-l explora cu mâinile şi gura erau o muzică în urechile ei. Jenna ştia că îi dăruia aceeaşi plăcere pe care i-o adusese şi el şi se bucura de cunoaşterea acestui fapt. Ameţea de atâta bucurie.

Totul începuse cu sfială, explorarea trupului său de către ea, pentru că aceasta nu făcuse parte şi din prima lor dragoste. Curând, însă, deveni mai îndrăzneaţă. Sunetele pornite de pe buzele lui şi fiorii tremurători o încurajau. Stărui cu gura pe sfârcuri şi se opri să-i sâcâie cu limba.

Sam articulă cuvintele pentru a-i descrie plăcerea pe care i-o dăruia;

cuvinte minunate, de fericire şi împlinire, care erau un tonic pentru ea, în timp ce buzele i se abăteau tot mai jos. Îi muşcă uşurel marginea osului de la şold, îşi lăsă limba să-i guste textura pielii.

Îl putea simţi tremurând din nou sub atingerea ei intimă, îi simţea bătăile tot mai repezi ale inimii şi respiraţia muncită. Ceea ce-i făcea o mulţtumea la fel de mult pe cât îl satisfăcea şi pe el. Aceasta era surpriza Jennei: primea înapoi, de două ori mai intensă, plăcerea pe care o dăruia.

— O, Jenna, gâfâi Sam. Jenna mea.

Ridicând capul, îl privi. Ochii lui străluceau de dragoste; chipul îi era o bucurie la vedere.

— Sam, răspunse ea. Eşti atât de frumos. Eşti cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea.

Sam coborî mâinile şi o apucă de umeri, trăgând-o deasupra lui, şi din nou gurile li se împreunară. Se rostogoli cu ea în braţe, de pe grămada de haine, peste iarba plăcut mirositoare a muntelui. Deasupra lor, auzeau sunetele discordante dar splendide ale naturii, strigătele păsărilor şi ale animalelor în strălucirea vie a soarelui. Erau una cu sunetele, cu mirosurile, cu priveliştile din jurul lor. Erau, acum, gata unul pentru celălalt.

Când Sam lunecă într-însa, Jenna îl primi cu drag, însetată să-l simtă devenind o parte din ea. Trupul lui era puternic, tare şi plin de vitalitate. Se afundă în adâncul ei, cu forţă dar şi gingăşie totuşi, catifea şi oţel. O umplea nu numai cu el însuşi, ci şi cu o putere care era forţa naturii din jurul lor şi din ei înşişi.

La început se mişcă încet, blând, până când ritmurile li se armonizară pe deplin. Jenna deschise ochii şi văzu lumina dansând pretutindeni, o văzu în ochii lui verzi, întunecaţi de pasiune. Chipul îi era umed de transpiraţie şi strălucitor de plăcere şi dorinţă. Sclipea deasupra ei, radios, iar imaginea lui, precum şi senzaţia dinăuntrul ei, îi tăiară respiraţia.

— Sam, strigă ea, Sam, te iubesc atât de mult…!

Răspunsul lui fu un sărut care sosi în acelaşi moment în care fură înălţaţi afară din ei înşişi, într-o explozie de împlinire. Îi poseda şi-i ridica deasupra culmilor naturii, într-o lume pe care niciunul dintre ei n-o mai văzuse niciodată, o lume luminoasă şi strălucitoare unde erau, acum şi pentru totdeauna, unul şi acelaşi.

Rămaseră culcaţi unul lângă altul pe iarbă, gândindu-se nu la razele

soarelui care şiroiau peste dânşii, nici la strigătele maimuţelor din copacii de deasupra, ci numai unul la celălalt, râzând de-atâta bucurie. Odată cu râsul acela, Sam îşi dădu seama că era fericit cu adevărat.

— Pentru prima oară după atâta vreme, îi spuse el, simt fericirea desăvârşită.

— Eu n-am mai simţit-o niciodată, răspunse Jenna şi înţelese că aşa era.

Îi atinse faţa cu degetele, urmărind linia obrazului şi a bărbiei. Cât de deosebită era iubirea lor, îşi spuse, după care se pomeni că râdea din nou.

— Mă întreb dacă vom avea vreodată parte de luxul să facem dragoste într-un pat?

— Cred că nici n-am şti ce să facem, o tachină Sam; apoi, se corectă: ba am şti. Ba bine că nu, cum am mai şti… o sărută el uşor.

— Dar patul nostru ideal va fi întotdeauna în aer liber. Gândeşte-te numai, să ne petrecem toată viaţa căutând locuri cu iarbă în păduri – sau cascade, ori jungle.

Apoi se opri, jenată. Din nou vorbea despre viitor, imaginându-şi că era al amândurora.

— *Există* un viitor pentru noi, spuse Sam, alungându-i temerile. E ceea ce-mi doresc mai mult decât orice.

Reuşiseră să adune hainele boţite şi să se îmbrace la loc, râzând iarăşi de situaţia în care se aflau. Sam, însă, continua să se gândească serios la ea.

— Îmi trezeşti cele mai extraordinare simţăminte, Jenna, spuse el. Mă înfurii…

— Ei, nu zău? îşi plecă ea ochii, ironic.

— Şi mă faci să râd. Mă îngrijorezi şi mă iriţi…

Iarăşi îl privi pe sub genele coborâte.

— Mă faci să mă bucur că trăiesc. Niciodată n-am ştiut cât de preţioasă e viaţa, până nu te-am găsit pe tine.

— O, Sam, mă bucur atât de mult, îl îmbrăţişă ea cu putere.

— Mult timp am fost închis. Nu, preciză el, când îi văzu expresia, nu în puşcărie, ci într-o temniţă de mine zidită. Eşti singura fiinţă pe care am găsit-o vreodată ce pare să aibă cheia.

Jenna se lăsă să se desfete în acel sentiment. Însemna totul pentru ea, să-l audă rostind asemenea cuvinte.

Dar ceea ce spuse în continuare dovedi că Sam era şi foarte îngrijorat.

— De-asta am fost atât de neghiob încât să întreprind expediţia asta spre Zaphir, expunându-te pericolelor. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, s-o luăm pe unde am venit şi să dăm uitării oraşul. Acum ne avem unul pe celălalt, Jenna. Nu ne mai trebuie nimic altceva.

Îl privi, încercând să descifreze şi lucrurile nerostite.

— Crezi c-o să ni se întâmple ceva, aşa-i?

— Ştiu doar că aici e periculos şi, cu cât ne apropiem mai mult de oraş, cu atât creşte şi primejdia.

— Deci, crezi că oraşul există, nu-i aşa, Sam?

Îl auzise afirmându-i propria convingere şi încercase să nu mai audă şi restul.

— Poate, recunoscu el; apoi zâmbi. Înţelegi ce vreau să spun, Jenna? Încep să gândesc ca tine.

— Atunci, să nu ne întoarcem. Vom găsi oraşul. Pur şi simplu ştiu că aşa e, şi se va întâmpla foarte curând.

Îl găsiră, în după-amiaza zilei următoare. Ştiau că harta nu minţea, oraşul se afla în apropiere, dar când dădură peste el, nu erau deloc pregătiţi. La un moment dat, Sam ciopârţea frunzele şi rămurişul, iar în clipa următoare îl văzură, de jur împrejurul lor. Chiar şi acum, era vădit că pietrele uriaşe care înconjurau incinta formaseră cândva un zid. Zăceau răsturnate de-a valma, sparte şi dislocate, însă hotarele oraşului continuau să se distingă clar.

În împrejmuirea zidului dărâmat se găseau zeci de clădiri – sau, foste clădiri. Aveau forme uşor de desluşit – unele rectangulare, iar altele, una mai ales, în formă de turn conic, ca un fel de acropole înălţându-se deasupra celorlalte construcţii. Toată îngrămădirea de pietre cenuşii enorme îi dădea Jennei impresia că cine ştie ce zeu străvechi le azvârlise la întâmplare în jungla verde. Dar ştia ea ce ştia. Ochiul ei le putea recunoaşte forma, iar mintea le înţelegea scopul.

— O, Sam, exclamă ea, e exact ceea ce aşteptase tatăl meu, exact ce visase! Sper că n-a murit înainte de a vedea cu ochii lui.

— Încep să cred că a văzut înrt-adevăr oraşul ăsta, Jenna, îi răspunse Sam.

— Haide, îl luă ea de mână. Să-l explorăm.

O ţinu pe loc.

— Nu încă. N-avem idee dacă e părăsit sau nu. Doar n-o să dăm buzna.

Stând pe panta colinei, erau încă ascunşi bine de jungla înconjurătoare. Sam rămase pe loc, scrutând atent praşul.

— Trebuie să stabilim topografia locurilor. N-avem idee cât de mare e, unde se află intrările şi ieşirile.

— De-aici nu putem afla. Trebuie să intrăm.

— Da, dar cu grijă, o sfătui el.

Jenna era dificil de împiedicat să intre în oraş, imposibil de ţinut la distanţă de acesta atâta timp cât Sam ar fi putut arunca o privire.

— Cred că n-are niciun rost să ţi-o propun, dar te-ai gândi să rămâi aici până cercetez eu terenul?

— Nici moartă, ripostă ea. În primul rând, abia aştept să intru, iar în al doilea rând, nu vreau să stau singură aici.

Sam clătină din cap, exasperat.

— Cu asta, ai dreptate, recunoscu el. Unde-s doi, puterea creşte – chiar dacă suntem *numai* doi.

— Şi formăm un duo destul de invincibil, spuse ea aproape absentă, în timp ce continua să privească în jos spre oraş. Pe unde intrăm, pe la est sau pe la vest?

— Pe la vest, hotărî el. Prin partea aia, terenul e mai ridicat şi putem vedea mai bine.

Porniră, mergând încet prin desişuri. În jurul lor şi dedesubt se întindea oraşul, pustiu de secole de-a rândul. Escaladară o parte a zidului ce se repezea în pădure şi priviră în jos. Oraşul părea să fi fost construit în jurul unui soi de scuar central, cu clădiri şi turnuri simple, din blocuri de piatră.

— Ce părere ai? îi ceru Sam părerea. Te pricepi mai bine decât mine la cetăţile antice.

— Nu seamănă cu nimic din tot ce-am văzut. Nici cu oraşele egiptene, nici cu cele romane sau greceşti, nici măcar cu cele indiene. Cred că e o localitate africană, a cărei cultură nu derivă din nicio alta.

— Ce zici, oare construcţiile alea conice din afară sunt fortificaţii?

Jenna clătină din cap:

— N-aş crede. Probabil erau locaşuri sacre, poate locuinţe pentru căpetenii, dar n-am cum să fiu sigură. E atât de neobişnuit, atât de diferit.

Aproape tremura de emoţie.

— Ştiu că e exact ceea ce presupunea tatăl meu.

— O mare descoperire, fu Sam de acord.

Continuă să scruteze oraşul, căutând din priviri ceva, orice, care i-ar fi indicat că nu erau singuri. Nu văzu nimic şi, în cele din urmă, acceptă s-o însoţească pe Jenna în interiorul zidurilor.

— Incredibil, spuse ea, privind în sus spre pietrele masive.

— Asemenea construcţii trebuie să fi durat ani de zile. O muncă herculeană, comentă Sam, cu admiraţie. Haide, o luă el de mână. Acum suntem aici, aşa că uită-te în voie. Dar repede, o mai preveni, până aflu eu dacă mai sunt semne de viaţă.

Jenna nu-şi putu stăpâni un chicotit.

— Sam, oraşul ăsta e vechi de sute de ani.

— La viaţa modernă mă refeream, Jenna. Ar fi un ascunziş ideal.

În sfârşit, Jenna îşi dădu seama ce anume îl îngrijorase tot timpul: riscul ca traficanţii de arme să se afle acolo – sau, dacă nu tocmai acolo, în apropiere.

— Cu siguranţă, n-au găsit oraşul?

— Sper că nu, răspunse el, dar nu putem fi siguri.

— Acum nu e nimeni aici.

Totuşi, era mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

Sam, însă, confirmă:

— Cred că e pustiu. Dar se poate să fi trecut pe-aici şi trebuie să caut urme.

— În timp ce eu voi căuta artifacte, adăugă ea cu însufleţire, mai relaxată acum, când se simţea în siguranţă.

— Dar fără să zăboveşti prea mult, Jenna. Vom avea timp şi pentru asta, mai târziu.

Porniră prin oraş, cu mişcări repezi şi fără zgomot. Jenna aprecia că data din epoca africană a fierului, probabil din secolul al VI-lea înainte de Christos. În prima clădire, găsi bucăţi din nişte obiecte cu mărgele ce păreau să fi fost argafe de alamă, folosite în ceremoniile tribale. Văzu o cruce de aramă ciocănită şi, în fundul unei clădiri, găsi prima sculptură din lemn.

— Arată ca o mască, spuse ea surescitată, ridicând scândura cioplită ce părea să aibă trăsături faciale.

— Uite încă una, observă Sam, captivat un moment de emoţia ei. Scoase

la iveală o figurină, mai bine conservată decât masca, iar Jenna întinse lacomă mâna spre ea.

— O, Sam, îţi dai seama ce descoperire e asta?

În acele momente, nu se putea gândi decât la tatăl ei.

— A avut dreptate, a avut dreptate!

Sam îi înţelegea agitaţia, dar nu-şi putea uita nici neliniştea. În Zaphir, erau mult prea vulnerabili şi prea expuşi, ceea ce nu-i plăcea deloc. Trebuia s-o scoată pe Jenna din oraş şi s-o ducă înapoi la adăpostul desişurilor, unde putea s-o apere. Simţea o mâncărime alarmantă pe ceafă, o senzaţie primitivă şi irezistibilă care-l îndemna să nu se oprească nicio clipă.

Întinse mâna, apucând-o strâns pe a Jennei.

— Haide, să ne mişcăm repede. Trebuie să mă asigur că locul ăsta n-a fost folosit ca ascunzătoare. Apoi, ne vom întoarce, îi promise el.

Pe unul dintre pereţii interiori, Jenna putea distinge pietre care fuseseră cizelate în formă de megaliţi reprezentând lei, leoparzi cheetah şi elefanţi. Sam încerca s-o grăbească, dar fiecare nouă descoperire, fiecare sculptură, fiecare artifact îi reţinea atenţia, până când, în cele din urmă, renunţă şi o lăsă să mai zăbovească puţin.

— Uită-te-aici, Sam, în faţa clădirilor sunt gropi. Mă întreb dacă ţineau în ele animale sălbatice.

Se desprinse de lângă el, pentru a vedea mai bine.

— Nimic atât de exotic, deduse el. Un soi de silozuri, cred, probabil pentru provizii.

Tonul îi era nerăbdător, dar Jenna se prefăcu a nu observa.

— Nu, nu erau pentru provizii, observă ea, privind într-una din gropile cele mai adânci. Acolo e o gură de scurgere, una mare. Era un fel de rezervor. Are chiar şi trepte, ca să se poată coborî până la apă.

Se opri să privească, fascinată, după care se aventură în jos pe câteva din treptele cioplite, imaginându-şi cum coborau după apă femeile din oraş, cu ulcioare pe cap, în urmă cu secole.

— Probabil apa provenea de la o sursă din munţi, un izvor care între timp a secat, strigă ea, când ajunse pe ultima treaptă.

Pe Sam nu-l interesa rezervorul. Se uita după altceva, sperând că n-avească găsească. Dar găsi – urme de foc. Cenuşa şi lemnele arse fuseseră acoperite, însă nu cu destul grijă pentru a fi complet ascunse de privirea lui

perspicace.

Îngenunchind, culese cenuşa în palme. Era mai recentă de o zi. Rezemat într-un genunchi, Sam căută pe pipăite prin ţărână, unde găsi o bucată de metal. Nu un artifact, de astă dată, ci un tub de cartuş tras. Îl examină cu atenţie şi conchise că provenea de la o carabină modernă foarte sofisticată.

Era clar că traficanţii foloseau acel oraş ca ascunzătoare, şi fusese perfect pentru acest scop – până când îl descoperise Jenna. Nimeni nu mai trecuse pe-acolo, probabil de sute de ani, cu excepţia lui Carl Logan. Acum Sam nu se mai îndoia că fusese ucis din cauza acestei descoperiri.

Nu le mai rămânea decât o singură soluţie: să plece, şi cât mai repede; să se întoarcă la tabără, iar de-acolo să pornească spre rezervaţie, pentru a lua legătura cu Salindi City. Probabil că armele erau depozitate în clădirile de piatră, însă nu putea risca să le caute acum – când Jenna era cu el, când depindea de el.

Era prea târziu.

Glasul cel scăzut îl smulse din gânduri, cu instrucţiuni concrete:

— Întoarce-te, şi cât mai încet. Şi să nu te-atingi de puşcă sau cuţit.

Capitolul 11

În adâncurile vechiului rezervor, ochii Jennei se adaptau treptat la întuneric, pentru a vedea ce se afla sub groapa în care coborâse. Erau tuneluri, două la număr, săpate pe sub oraş. Dădu să-l strige pe Sam, când auzi de sus un glas, un glas necunoscut, ce suna profund şi ucigător.

Încremeni, lipită de peretele umed al rezervorului, fără a îndrăzni să respire măcar, mai nemişcată decât stătuse când se târâse şarpele peste piciorul ei, cu doar o zi în urmă. Îşi încordă auzul, pentru a auzi următoarele cuvinte ale individului.

Reacţia lui Sam faţă de comenzile primite fusese de teamă pentru Jenna. Îşi învinse impulsul de a se uita după ea, sperând că era tot pe treptele care coborau spre rezervor, poate chiar în groapa umedă, ascunsă vederii. Rămase cu privirea drept înainte, sfredelind zidul din faţa lui.

— Întoarce-te, îi ceru din nou glasul, iar Sam se întoarse, cu faţa spre adversar – sau spre adversari, se corectă el în minte. Erau doi. Mâna îi stătea aproape de cuţit. Îl putea învinge pe unul, dar celălalt l-ar fi împuşcat pe loc,

aşa că-şi îndepărtă mâna, cum fusese prevenit.

— Aşa-i mai bine.

Omul care-i vorbise stătea ghemuit pe nişte pietre din apropiere. Era înalt şi solid, cu barbă neagră, nerasă de câteva zile. Părea să nu-şi mai fi schimbat hainele de săptămâni întregi.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă el, într-un amestec straniu de argou şi engleză stricată.

Sam ridică din umeri.

— Vorbeşte, îi ordonă individul.

— Mă uitam şi eu. Nicio problemă.

— Depinde cine eşti.

— Mă numesc Sam Matlock.

— Chestia-asta nu-mi spune mare lucru, replică mătăhălosul.

— Sunt călăuză safari, îl lămuri Sam.

Îşi impunea să vorbească liniştit, să-şi păstreze muşchii relaxaţi.

— Păi, aicea nu-i zonă de safari. Ajunseşi cam departe de casă, ripostă celălalt. Continua să ţină arma îndreptată direct spre capul lui Sam.

Nu era un amator, deduse Sam, rapid. Omul se pricepea la arme. Cum era şi cazul, îşi spuse el, fiind sigur că aceia erau contrabandiştii care înarmau bandele de rebeli de la frontiera statului Salindi. Nimeriseră în ascunzătoarea lor, aşa cum se temuse.

— Nu făceam decât să caut noi teritorii, explică el, cât putea de convingător. Mă gândeam să aduc un grup pe-aici.

— Îl crezi, Gus? îl întrebă omul pe tovarăşul său.

— Nu-ş’ ce să zic, Rudy, vorbi pentru prima oară şi celălalt, ursuz. Şi nu-s convins nici că-i singur. Cu cine mai eşti, amice? îl întrebă el.

— Uită-te-n jur, răspunse nepăsător Sam. Mai vezi pe cineva?

— Ia nu fă pe deşteptu, se răsti mătăhălosul numit Rudy.

— Sunt singur, se grăbi Sam să-i asigure, aproape politicos. Se rugă ca Jenna să stea nemişcată şi tăcută, fără a încerca vreo ralvare impetuoasă şi de un curaj nebunesc. Doamne sfinte, numai de-ar fi stat la locul ei, mai putea avea o şansă.

— Ciudat, comentă Rudy. Să vii în Batari singur. Nu se prea potriveşte. Şi numai c-un rucsac.

— M-a prins focul şi mi-am pierdut toate proviziile, când am traversat

râul, îi spuse Sam.

— Atunci, de ce-ai ce-ai venit încoace? De ce n-ai luat-o înapoi?

— Pe malurile râului bântuie turme de animale sălbatice.

Gus râse, ca un cotcodăcit:

— Pe bune. Nici dracu' n-ar trece de ele viu.

Era opusul fizic al tovarăşului său, slăbănog, cu păr blond-murdar şi aceeaşi barbă crescută de-o săptămână.

— Gura şi-uită-te-n jur, Gus, se răsti partenerul său.

Încruntat, Gus se supuse, în timp ce Sam încerca grăbit să-i distragă atenţia lui Rudy, vorbind pe un ton prietenos:

— De fapt, chiar mi-aţi putea da o mână de ajutor, băieţi. Am nevoie să găsesc o cale mai uşoară de-a ajunge aici – şi de plecare. Nu cred că turiştilor o să le placă drumul ăla prin munţi.

— Cu-atât mai rău pentru turişti.

Sam ştiu imediat că făcuse o greşeală. Ultimu lucru pe care-l doreau cei doi era ca turiştii, sau oricine altcineva, să se apropie de ascunzătoarea lor.

Gus, care aruncase o privire superficială în jur, întrebă:

— Ce-ai de gând să faci cu el?

— *Tu* ai să-l legi, se chinui Rudy să se ridice pe picioare, privind în jos spre Sam, cu ochii îngustaţi. Vii cu noi. S-ar putea să mai ai şi-altele de zis, hmm?

— Nu mai am nimic de spus, îl contrazise Sam. Sunt doar un ghid în căutare de trasee safari care să-i mulţumească pe clienţii bogaţi.

Râsul lui Rudy răsună ca un sunet gros, gurutal.

— Ştii că are haz, amicu?

— Nu vă mint, insistă Sam.

— Minciună, adevăr – nu contează. Vii cu noi.

Jenna auzea protestele lui Sam. Erau dominate de celelalte două glasuri şi urmate de un sunet ca o foială, apoi un trosnet înfundat care-i întoarse stomacul pe dos. Ştia că era impactul îndesat al unui pat de armă în carne.

— Tu eşti unul, noi-s tem doi, şi avem armele, avertiză cel mai ursuzi dintre cele două glasuri. Aşa că, mişcă.

Rămase lipită de perete, speriată, cu pieptul crispat, de parcă şi ea ar fi fost legată cu o frâbghie. Când auzi ordinul ca Sam să se întoarcă, instinctul o

îndemnase să fugă, scoţându-şi lanterna din rucsac, printr-unul dintre tuneluri, oriunde ar fi dus-o. În oricare loc ar fi fost mai în siguranţă decât acolo.

Dar spaima o paralizase; frica şi ezitarea de a-l părăsi pe Sam. Din vina ei fusese capturat, legat şi brutalizat. Ea era de vină că insistase să caute Zaphirul. El acceptase doar fără tragere de inină, şi numai pentru a nimeri într-o capcană mortală.

Picioarele începură să-i tremure, în urma spaimei, înţelegând în fine unde îl adusese pe Sam. Le simţea înmuindu-i-se sub trup, în timp ce aluneca spre pământ, încă rezemată de perete. Îşi îngropă capul în braţe. Sam putea să moară. Cei doi îl puteau ucide cu uşurinţă, şi pe ea, dacă o găseau. Panica o cuprinse din nou, făcând-o să tremure toată, ca pradă unui acces brusc de febră.

Stătu ghemuită astfel un răstimp ce i se păru de ore întregi, nefericită şi înspăimântată, înainte de a reuşi în sfârşit să se reculeagă. Trecuse printr-o mulţime de traume, în acea expediţie, iar Sam o avertizase că se putea ca pericolul cel mai mare abia să urmeze, omul fiind adesea fiara cea mai de temut. Dar supravieţuise din toate celelalte încercări şi putea supravieţui şi de astă dată. Putea să scape de-acolo.

Şi apoi? Să zicem că găsea o cale de ieşire prin tuneluri. Unde să se ducă, după ajutor? Nu spre răsărit, la locul de tabără din urmă cu două zile. Nu cunoştea drumul, iar busola era la Sam. Nu se putea întoarce nici la râu, căci niciodată n-ar fi trecut de turmele de animale, singură.

Jenna simţi că-i veneau lacrimi de disperare şi încercă să şi le controleze. Nu avea decât o singură soluţie, pe care în curând avea să sosească momentul de a o pune în aplicare. În timp ce-l duceau pe Sam de-acolo, se lăsase noaptea, neagră. Nu puteau fi prea departe – probabil tot între zidurile oraşului. Avea să urmeze tunelurile şi să încerce să găsească o cale de acces în apropierea taberei lor. Şi pe urmă?

Avea în rucsac geanta, un bidon plin cu apă, o lanternă, un borcan cu unt de arahide, o cutie cu orez, câteva fructe pe care le culesese pe drum şi un cuţit militar elveţian primit de la Sam. Era un amestec de obiecte cu ajutorul cărora să pregătească salvarea, dar numai două contau – lanterna şi pumnalul. Jenna se ridică, simţindu-se ca şi cum ar fi pornit pe suprafaţa unei alte planete. Cu acest gând, se întoarse hotărâtă spre tuneluri.

Tabăra unde fusese dus Sam se afla departe, dar tot în incinta oraşului. Era luminată numai de razele slabe ale unui foc aproape stins, pe care Rudy îl aţâţa din când în când. Cei doi luaseră o masă de fasole şi pâine, fără a-i oferi şi lui Sam, apoi îşi turnaseră pe gât băutură dintr-o sticlă.

Sam fusese legat de un copac din apropiere, cu o frânghie groasă, înfăşurată de mai multe ori împrejurul trupului şi înnodată strâns. Funia îi tăia carnea, dar nu se compara cu durerea pe care o simţea în adâncul măruntaielor, unde parcă i s-ar fi răsucit un jungher. Se lăsase capturat, iar Jenna era singură, în mijlocul Munţilor Batari. Nu putea spera decât că îşi putea purta singură de grijă, iar el avea să scape cumva din acea ananghie, ajungând înapoi la ea. Gemu în sinea lui? Cât timp ar fi fost în siguranţă, fără ajutor? A doua zi, Gus şi Rudy puteau s-o găsească. Oribila durere care-l înjunghia în pântec se înteţi. Jenna putea să moară, şi totul ar fi fost din bina lui, numai a lui. Gândindu-se la ea, singură şi speriată, i se umpleau ochii de lacrimi. O iubea, îşi putea da seama de atâta lucru. O iubea şi nu i-o spusese niciodată. Iar acum, putea fi prea târziu.

Izgoni gândul. Într-un fel sau altul, trebuia să se întoarcă la ea. Dar nu avea cum să scape din frânghii. Singura şansă era aceea de a-i duce cu vorba, ceea ce n-avea să-i fie uşor.

Cei doi nu-i dăduseră nimic de mâncare şi păreau să-l ignore complet, în timp ce beau din sticlă. Dacă Rudy nu l-ar fi privit din când în când, Sam ar fi putut să jure că uitaseră cu totul de el.

Îi găsise pe contrabandiştii de arme, măcar atâta lucru era cert, şi încercase să sădească sămânţa propriei lui lăcomii, menţionându-i pe clienţii bogaţi pe care-i lua cu el în safari. Acum, trebuia să dezvolte rolul, convingându-i că le împărtăşea rapacitatea.

— Cum ai găsit locul ăsta? întrebă deodată Rudy, surprinzându-l pe Sam cu aceste cuvinte, primele pe care i le adresase în răstimp de câteva ore.

— La noroc, cred că s-ar putea zice; din poveşti de-ale africanilor, din deducţii…

Era dornic ca de la povestea lui să ajungă la a lor, pentru a afla cum ajunseseră acei oameni de naţionalitate nedeterminată să facă trafic de arme pe graniţa unei ţări recent instituite.

— Voi ce faceţi aici? îi întrebă el.

— Să zicem că am ieşit la o mică vânătoare, răspunse Rudy, smulgându-i tovarăşului său un hohot gros de râs.

— Şi ies bani frumoşi din vânătoarea asta?

— Pe bune că da, replică Gus.

Rudy îl reduse imediat la tăcere. Se vedea clar că el era şeful.

— Nu-i treaba ta, se răsti el la Sam.

— Mă gândeam doar că dacă aţi avea nevoie de… încercă acesta.

— Las-o moartă. Asta-i operaţiunea noastră, replică Rudy cu tărie, iar Sam ştiu că se anunţau probleme.

— Cunosc bine zona, făcu el încă o încercare.

— Da, sigur, strigă Gus. De-asta te-ai rătăcit!

Şi, râzând, trase o duşcă prelungă din sticlă.

— Vreau să zic, restul ţării, oraşele de frontieră, se mai strădui Sam, cu speranţa că nu forţa prea mult nota, dându-le de înţeles că era la curent cu „operaţiunea” lor.

— Zău? i se trezi lui Gus un interes vizibil.

— Tacă-ţi gura, îl repezi şeful său.

Nu muşca momeala.

În acel moment, Sam înţelese că nu avea nicio speranţă, iar Jenna o ştiu şi ea, căci se afla în apropiere. Mersese toată noapte, urmând mai întâi un tunel, apoi un altul, cu un calm uimitor. Într-un fel, se sondase pe sine însăşi şi descoperise acea linişte, convinsă de-acum că, atunci când Sam avea cea mai mare nevoie, urma să se arate demnă de el.

În cele din urmă, Jenna reuşise să se orienteze în subteran şi-şi croise drum prin tuneluri, apropiindu-se încet de fiecare deschizătură, ascultând după zvonuri de voci şi căutând să simtă mirosul fumului de la foc. În cele din urmă, aflase că era în apropiere, ajungând la un tunel separat, lung doar de câţiva metri dar mult mai larg, plin cu lăzi de lemn unde bănuia că se aflau proviziile celor doi oameni care-l capturaseră pe Sam.

La câţiva paşi mai încolo se afla o deschidere care, asemenea celorlalte, ducea într-una dintre clădiri. Abia ajunsese la trepte, când îi auzise pe cei doi vorbind şi se grăbise să stingă lanterna. După ordinele aspre date de glasul cel mai arţăgos, Jenna îşi dădu seama că Sam nu făcea niciun progres. Se deducea clar că încercase să-i convingă pe cei doi să-l ia de partea lor, dar răspunsul tăios al lui Rudy nu fusese deloc încurajator, iar tăcerea, cu atât mai

puţin. Era-n regulă, îşi spuse Jenna; avea să-l elibereze.

Se aşeză pe trepte, pregătită să aştepte toată noaptea, în caz de nevoie. Oamenii vorbeau între ei sporadic, într-o engleze cu accente aspre şi greu de identificat, dar nu-i mai adresau niciun cuvânt lui Sam. Indiferent ce planuri aveau pentru el, aşteptau dimineaţa.

Jenna tresări, cu atenţia atrase de ceva ascuns în vorbirea ezitantă, aproape învălmăşită, a lui Gus.

— Rudy, întrebă acesta, cu ălălantu' cum rămâne?

— Hm? făcu Rudy. Părea dezinteresat şi, poate, cam beat.

— Ăla bătrânu', de-l împuşcaşi.

— Nu-ş, sosi răspunsul, după care nu mai urmă decât tăcere – tăcere şi bătăile inimii Jennei, căci aflase adevărul. Ştia cine îi ucisese tatăl şi nu putea face nimic altceva decât să aştepte, în tăcere, ghemuită în groapa aia, la doar câţiva paşi de asasin. Îi era oare de ajuns faptul că ştia, se întrebă Jenna, sau avea nevoie şi de răzbunare? Până acum, nu avusese nevoie decât de un singur lucru: să-l elibereze pe Sam şi să fugă amândoi, să scape prin tuneluri, revenind în junglă. Acum, dorea mai mult.

Jenna încercă să-şi controleze ura care-i creştea în suflet atât de puternică, încât îi simţea efectiv gustul în gură. Căci ştia că era o ură inutilă, irosită. Sam era legat; nu avea arme, iar asupra ei nu se afla decât un cuţit mic. Avea să-l folosească pentru a-l elibera pe el, fără a se mai gândi la acea ură.

Trecură două ore, până când Jenna se asigură că cei doi adormiseră. Gus fusese instruit să stea de strajă, dar în curând se putu auzi şi sforăitul lui, mai ascuţit, mai puţin gutural decât al celuilalt. Jenna nu se îndoia că Sam era treaz şi în alertă.

Se furişă fără zgomot în susul treptelor, neîndrăznind să aprindă lanterna, foarte atentă la fiecare pas, de teamă să nu desprindă vreo piatră care s-ar fi rostogolit cu zgomot în tunel.

Noaptea întunecoasă era plină de zgomotele junglei, paşii animalelor sălbatice prin hăţişuri, ţipetele păsărilor şi ale liliecilor în copaci, fâlfâielile aripilor, rostogolitul şi căderile pietrelor dislocate de animalele care mişunau prin străvechiul oraş. Deasupra ei, cerul era un fundal de abanos pentru licărirea argintie a miilor de stele şi cornul unei luni noi. O briză uşoară răcorea noaptea ce părea destinată anume îndrăgostiţilor.

Teama şi neliniştea Jennei trecuseră, înlocuită de un calm straniu. Ştia că, înainte de sfârşitul acelei nopţi, ea şi Sam aveau să fie împreună, unul în braţele celuilalt, şi urma să-i spună încă odată cât de mult îl iubea. O asemenea noapte nu se putea sfârşi altfel. Dar trebuia s-o facă ea să se împlinească; ea era singura lor speranţă.

Jenna scoase cuţitul, îi desfăcu lama şi strânse prăselele în mână. Simpla lui prezenţă o încuraja. Ochii i se adaptaseră la întuneric şi îi putea distinge pe cei doi indivizi înfăşuraţi în sacii de dormit, lângă focul care scăpăta. Pe Sam, însă, nu putea să-l vadă. Se săltă afară din puţ şi, în patru labe, porni înainte. Apoi îl zări, o umbră neagră profilată pe pietrele cenuşii ale zidului, la nici cincisprezece metri distanţă. Încet, se ridică şi o luă spre el.

Erau cincisprezece metri interminabili, pe care-i parcurse pas cu pas, atentă, cu teamă ca următoarea mişcare să nu fie aceea care avea să răstoarne o piatră sau să rupă o creangă, trezindu-i pe cei doi. Nu-şi găsea mângâierea decât în sforăiturile groase şi în sticla goală de lângă foc.

Sam o văzuse pe dată, din clipa când capul ei ieşise din puţ, iar în timp ce Jenna înainta târâş, se simţea una cu ea, inima bătându-i în acelaşi ritm, respiraţia gâfâindu-i scurt dar silenţios, deopotrivă cu a ei. O însoţea pas cu pas, tot drumul, iar când în sfârşit ajunse la el, trebui să se forţeze să nu strige de bucurie, la întâlnirea fugară a buzelor lor, într-un sărut pasional.

Jenna începu să-i taie frânghia din jurul mâinilor. Mergea mai greu decât se aşteptase, să roadă cu lama cuţitului funia groasă, dar în cele din urmă o fibră se rupse, după care reuşi să treacă rapid şi prin celelalte, până când mâinile lui Sam fură libere, iar acesta luă cuţitul pentru a tăia şi restul legăturilor. Odată ce se eliberă complet, Jenna fu cât pe ce să-i exclame numele de bucurie, dar el îi acoperi gura cu mâna şi apoi cu buzele, într-un nou sărut, de recunoştinţă şi afecţiune.

Jenna îi luă mâna şi-l conduse peste terenul pe care-l parcursese deja, coborând în groapă, unde porniră de-a lungul pereţilor fără a vorbi, până ajunseră destul de departe ca să nu mai fie auziţi. Atunci, Sam o sărută din nou, îndelung, cu fericire şi uşurare. Erau în siguranţă; erau împreună.

— Spune-mi ce-ai vrut să-mi spui acolo, Jenna. Acum poţi să mi-o spui, şopti el.

O strânse şi mai tare în braţe. Ar fi vrut s-o ţină astfel la nesfârşit, niciodată să nu-i mai dea drumul, acum când era ocrotită la pieptul lui.

— Te iubesc. Te iubesc atât de mult. Asta voiam să spun. Mi-era teamă că n-aveam să te mai revăd niciodată. De altceva nu-mi păsa. Nu-mi păsa nici măcar de moarte, numai să fiu cu tine.

— Iubita mea, murmură el, sărutând-o din nou. Acum, am să te scot de-aici.

Râse încet.

— Dar va trebui să-mi arăţi drumul.

Încă odată, Jenna îl luă de mână. Sam ţinea lanterna, şi porniră spre adâncul tunelului. Oricât de mult dorea să se îndepărteze de cei doi care dormeau deasupra lor, Jenna ştia că, dacă n-ar fi avut-o lângă el, Sam nu ar fi fugit. Chiar şi acum, încetinise, luminând cu lanterna încăperea unde se aflau lăzile de lemn.

— Deci, aici le ţin, spuse, aproape pentru sine.

— Ce anume, Sam?

— Armele.

Şi o trase repede mai departe, dincolo de partea aceea, însă chiar în timp ce mergeau astfel Jenna îl simţi ezitând şi ştiu ce dorea. Acelaşi lucru îl voia şi ea.

— Sam…

Clătină din cap.

— Nu, Jenna, spuse el, dar ezitarea din glas îi crescuse; încercă să rămână ferm, în timp ce-i explica: am găsit armele. Acum, nu mai trebuie decât să anunţăm la Salindi City, iar în continuare poate interveni armata.

— Sam, până atunci au să dispară de-aici, şi oamenii, şi armele, insistă ea.

Avea dreptate, iar Sam o ştia, dar totuşi nu putea justifica un nou risc la adresa vieţii ei. Dorea s-o ducă de-acolo, la adăpost. Clătină din cap, neînduplecat.

— Sam, mi-au omorât tatăl.

Îi înţeleagă rugămintea, dar nu era de ajuns ca să-l convingă.

— Ăsta-i un motiv în plus de a nu risca încă o viaţă.

— Te rog, Sam, insistă ea.

— E o loterie prea periculoasă, Jenna.

Întinzând mâna, i-o puse pe braţ:

— Avem avantajul efectului surpriză, îi aminti ea.

Dar Sam continua să nege din cap.

— Au să se trezească năuci de somn – cu soarele-n ochi.

Argumentele ei aveau sens; o ştia şi ea, o ştia şi Sam.

— Sunt profesionişti, nu se lăsă el, făcând o ultimă încercare.

— Sam, avem şanse să reuşim.

— Ştiu, o luă Sam în braţe. Şi mai ştiu că n-are niciun rost să mă cert cu tine. Am învăţat de mult lecţia asta.

O strânse cu putere.

— Aminteşte-mi cândva să-ţi spun ce extraordinară eşti şi cât de mult te iubesc.

— Nu te voi lăsa niciodată să uiţi, ridică Jenna faţa spre el, să fie sărutată. Amândoi erau murdari şi transpiraţi, obosiţi, destul de speriaţi, dar în pofida tuturor acestor lucruri, aveau nevoie de acel moment în care să se ţină îmbrăţişaţi, gândindu-se la viitorul lor împreună. Acum ştiam amândoi că *aveau* un viitor. Nu le mai rămăsese de trecut decât un ultim obstacol.

Sam se desprinse primul din îmbrăţişare, păşind în camera ca o grotă care fusese săpată într-o latură a tunelului. Luă o rangă şi desprinse capacul unei lăzi.

— Doamne sfinte, murmură el.

Lada era plină cu carabine nou-nouţe, extrem de sofisticate. Scoase una din ambalaj. Era lucitoare şi uluitor de frumoasă, ca un instrument de mare precizie. Îşi plimbă mâna în lungul ţevii.

— Sunt de cel mai nou tip şi, ajunse în mâinile cui nu trebuie…

Jenna simţi un fior, când Sam îi dădu puşca, scoase şi pentru el una şi începu să deschidă alte lăzi, în căutarea muniţiilor.

— Sunt foarte bine înzestraţi aici, cu arme destule ca să-i îmbogăţească şi provizii cât să le ajungă luni de zile. E clar că nu se aşteptau la vizitatori.

Găsi cartuşele şi încărcă mai întâi puşca Jennei, apoi şi pe a lui.

— Te descurci cu ea? o întrebă.

Jenna ridică arma la umăr şi luă în cătare o piatră de la intrarea în cameră, punând degetul pe trăgaci, dar fără să apese.

— Da, răspunse ea, încercând să-şi stăpânească tremurul din voce. Mă descurc.

— Cred că se apropie zorii zilei, continuă el. Trebuie să ajungem înapoi până nu se trezesc. Eşti sigură, Jenna? o mai întrebă, privind-o în adâncul

ochilor, poate chiar sperând că avea să răspundă negativ.

Jenna dădu din cap, temându-se să-şi încerce propria voce, în care Sam i-ar fi putut recunoaşte teama.

— Atunci, să mergem.

Porni înainte, însoţit de Jenna îndeaproape, pe urmele lui, fără ca niciunul dintre ei să scoată vreun sunet. Când ieşiră din groapă, printre copaci tocmai se infiltrau primele raze slabe de lumină. Focul se stinsese, iar cei doi contrabandişti încă mai dormeau. Cu soarele în spate, Jenna şi Sam traversară luminişul şi, tocmai când se apropiau de traficanţi, Gus se răsuci şi dădu să se ridice, încă buimac.

Scoase un strigăt şi întinse mâna spre puşcă, dar Sam ajunse înaintea lui, zburând-o din loc cu un şut. Când Gus încercă să se ridice, Sam îi trânti în cap patul armei. Rudy, însă, se trezise şi el, avea mâna pe carabină, iar Sam era cu spatele spre el, expus, ţintă sigură.

Jenna auzi o comandă atât de rece şi dură încât nici n-ar fi putut să fie rostită de vocea ei:

— N-aş face-o, să fiu în locul tu. Mult mi-ar plăcea s-apăs trăgaciul ăsta.

Ţinea puşca aţintită drept spre pieptul lui Rudy şi abia acum îşi dădu seama că *ea* vorbise, cu mai multă seriozitate decât oricând în viaţa ei.

În aceeaşi clipă, Sam se întoarse şi îl luă pe Rudy în cătare, iar mătăhălosul căzu cu spatele pe sacul de dormit. Se terminase şi o ştia şi el.

În timp ce Sam îl lega, Jenna continuă să-i ţintească inima cu puşca, având nevoie de toată puterea voinţei ei pentru ca să se abţină de a apăsa pe trăgaci. Acela era omul care-i ucisese tatăl, asasinase o fiinţă omenească blândă şi generoasă. Descoperirea oraşului său străvechi îşi cunoscuse modernul deznodământ în rapacitatea a doi oameni.

După ce îl legă pe Gus, încă leşinat, imobilizându-i mâinile şi picioarele, la fel ca partenerului său, Sam îi spuse Jennei pe un ton calm şi încurajator:

— Poţi să laşi arma jos. Nu mai au ce rău să facă.

Când în sfârşit coborî arma de la umăr, Jenna începu să tremure violent. Sam o cuprinse cu un braţ şi o conduse înapoi prin luminiş, vorbindu-i încet, asigurând-o că făcuseră tot ce puteau, iar cei doi aveau să fie aduşi în faţa justiţiei. Trecu mai mult de o oră, până când Jenna îşi putu impune să-l creadă şi să-l înţeleagă. Abia atunci îi încetă şi tremurul.

Sam îi pregătise un mic dejun copios, din proviziile celor doi, şi insistă

să mănânce. Fusese o noapte lungă şi grea, iar Jenna, după ce-şi împinse cu forţa în gură prima lingură cu mâncare, începu să înfulece lacomă, savurând fiecare îmbucătură. După aceea, în sfârşit, se simţi din nou în apele sale.

Ochii lui Sam îi întâlniră pe-ai ei şi-i zâmbi:

— Când mi-ai spus, în Salindi City, că-ţi poţi purta singură de grijă, ai avut dreptate. N-ai uitat decât să precizezi că-mi poţi purta şi mie de grijă.

— Am făcut faţă onorabil, nu-i aşa? zâmbi şi Jenna.

— Al naibii de onorabil, draga mea. Aproape am ajuns acasă.

Îl privi întrebătoare, iar Sam îi explică:

— Lângă restul proviziilor e o staţie radio pe unde scurte. Am şi vorbit la ferma McKenzie. Ajutoarele sunt pe drum.

Se întinse, adăugând:

— Oricât de mult îmi place viaţa în safari, tare bine mi-ar mai prinde o baie fierbinte şi o masă cu cinci feluri de mâncare, la King George.

— Şi viziunea asta a vieţii pe picior mare mă include şi pe mine?

— Atâta timp cât mai rămâi aici. Sigur, după toate astea, s-ar putea să arzi de nerăbdare să iei primul avion care decolează din Salindi.

Respiraţia i se opri în gât, în timp ce-i aştepta răspunsul.

Jenna îl privi lung, stăruitor, iar ochii lui îi distinseră expresia serioasă.

— Nu, Sam, spuse ea. Nu am niciun plan de plecare. Ba chiar, nici nu mă pot gândi la un alt loc unde mi-ar plăcea să fiu.

Epilog

Patul dublu era de modă veche, cu stâlpi de mahon sculptaţi şi baldachin drapat în satin. Sam îl declarase dizgraţios de confortabil, iar Jenna îi dăduse dreptate, în timp ce purcedea să se cuibărească lângă el, noapte de noapte, pentru ca în zori să se trezească înviorată, în braţele lui. Încă odată, în dimineaţa aceea, fusese uimită să constate că dormiseră toată noaptea încolăciţi laolaltă, ca un fel de covrig uman împletit din trupuri şi membre. Jenna îşi stăpâni un chicotit şi, cu grijă, îşi retrase piciorul de sub el, fără să-l trezească. Spre deosebire de zilele din safari, când cea mai slabă mişcare îl făcea pe Sam să-şi repeadă mâna spre cuţit, aici, în luxul unui pat cât toate zilele, abia dacă se clintea.

Era duminică dimineaţă la Rezervaţia Naturală McKenzie, iar sunetele animalelor care se deşteptau flămânde o atrăgeau pe Jenna. Ajunsese să

iubească începutul fiecărei zile în veldt. Era o viaţă nouă pentru ea, în care se desfăta. Alături, Sam se foi, trezindu-se încet şi uşor, lunecând din lumea visurilor spre realitate.

— Bună dimineaţa, şopti ea, când pleoapele i se deschiseră, cu o uşoară tresărire.

— Bună dimineaţa şi ţie.

Schimbându-şi poziţia, se întinse lângă ea, descâlcindu-se dar rămânând aproape, astfel încât să-i poată simţi fineţea şi căldura trupului pe toată lungimea propriului său trup, savurând toate senzaţiile matinale ale deşteptării cu ea în braţe. Acele sentimente erau chemări din adâncul trupului său, cărora ştia că trebuia să le răspundă cât de curând, senzual şi alene, în dragostea din zorii zilei. Inima îi făcu un mic salt, cu nerăbdare. Simplul gând la ea, simţirea şi nevoia de ea, nu conteneau să-l excite şi niciodată n-aveau să înceteze. De atâta lucru era sigur.

— Nu-i superb să te trezeşti într-un pat, un pat adevărat? întrebă Jenna, în timp ce-l cuprindea pe după gât cu braţele.

— Nimic nu se compară, îi dădu el dreptate.

Dar Jenna se gândea la alte dimineţi din urmă, amintindu-şi-le cu afecţiune.

— Totuşi, mi-e dor de vechile vremuri. Iarba cu miros dulce, aerul ceţos…

— Şerpii şi rinocerii, îi aduse aminte Sam.

— Ca să nu mai vorbesc de contrabandişti, adăugă ea. Dar, în dimineţile liniştite, când nu ne luptam cu animalele, cu natura sau cu omul…

— A existat vreo asemenea dimineaţă? o tachină el.

— Mai multe, îi răspunse Jenna. Dimineţile de acel gen aveau o anumită…

Se întrerupse, căutând cuvântul potrivit.

— …O anumită aură.

Sam chicoti din adâncul pieptului; Jenna îi simţea vibraţiile.

— O aură de aşteptare.

— Da, murmură ea, senzual. O aşteptare categorică.

Începu să-i maseze gâtul, apoi îl mângâie pe umăr.

— Nu asta am vrut să spun, Jenna, preciză el. Mă refeream la vecinătatea pericolului.

— A, la aia, râse ea.

— Da, la aia. Mult mai mult îmi place *asta*, îi mângâie alene Sam arcuirea spatelui.

— Ştii ceva, Sam? întrebă Jenna îngândurată.

— Nu, draga mea, ce?

— Nu contează unde suntem, numai să fim împreună.

Se rezemă într-un cot, pentru a-i putea privi faţa, chipul acela puternic şi frumos, pe care îl adora.

— Cu tine, îmi place să fiu oriunde. O, Sam, te iubesc atât de mult.

— Nici pe jumătate din cât te iubesc eu pe tine… şi te doresc… şi am nevoie de tine.

Cu o mişcare uşoară, o trase deasupra lui astfel încât să-i poată simţi căldura delicioasă din cap până-n picioare. Sânii ei plini şi tari erau încordaţi, apăsându-i aţâţător pieptul. Abdomenul neted, şoldurile şi coapsele rotunjite şi picioarele lungi, suple, îl apăsau ca o ispitire. Buzele i se aflau la câţiva centimetri de ale lui, umede, trandafirii şi incredibil de dornice să fie sărutate. Începu să i le sărute pe îndelete, simţind cum nevoia de ea îi creştea încontinuu.

Sărutul se adâncea, pentru a deveni flămând, pătimaş.

— Nu mă pot gândi decât la tine, Jenna, murmură el, şi ce mult mă bucur că te-am găsit.

— Din câte-mi amintesc, îl tachină ea, printre sărutări, eu te-am găsit pe tine.

— Cine te contrazice? replică Sam, în timp ce se răsucea cu Jenna în braţe până când ajunse el deasupra ei, acoperind-o complet cu trupul său nerăbdător.

— Nu voiam decât să clarificăm lucrurile, şopti Jenna, continuând să-l sâcâie.

— Văd că azi eşti prost dispusă – şi eu, care îmi făceam gânduri foarte, foarte serioase cu tine.

— Şi lucruri serioase văd că faci, comentă ea, cu o uşoară exclamaţie, când Sam îşi plimbă familiar mâinile peste trupul ei.

— Foarte serioase, confirmă el.

O sărută din nou, iar de astă dată îşi strecură limba adânc în gura ei, întâlnindu-i-o pe-a sa şi apoi retrăgându-se numai pentru a repeta din nou

seducătorul ritm iar şi iar, într-un preludiu al actului intim care avea să urmeze curând.

Sărutul luă sfârşit, languros, iar Jenna îşi îngropă capul în adâncitura dintre gâtul şi bărbia lui Sam.

— O, Sam, murmură ea.

— Da, Jenna.

Mâinile lui se jucau prin mătasea înmiresmată a părului ei, schiţând cu degetele mişcări uşoare, mângâietoare, pe pielea capului.

— Nimic, răspunse ea cu voce tremurătoare. Doar atât: o, Sam.

Sam râse încetişor şi ridică la buze o şuviţă din părul ei luminos.

— Ca razele soarelui, murmură el.

Jenna nu auzi prea bine, aşa că se răsuci, ridicându-şi capul să-l privească.

— Ai nevoie de încă o tunsoare, şopti el, răsfirându-i cu mâinile părul lucitor. Să aduc foarfecele?

Glasul îi era senzual, ispititor.

Privirile li se întâlniră şi se susţinură. Ochii lui Sam erau de un verde închis de pasiune şi dorinţă, ai Jennei blânzi şi scânteietori, plini de dor.

— Nu acum, spuse ea, cu vocea încordată de nerăbdare.

— Nu, nu acum, fu Sam de acord, în timp ce o strângea la piept pentru a o mai săruta odată.

Sam o simţea înmuindu-se sub el, deschizându-se, gata să-l primească. La fel ca starea ei jucăuşă, şi cheful de tachinării al lui Sam trecea. Erecţia lui dură o apăsa, şi-i simţea mâinile coborând să-l încurajeze. Nu că ar fi avut nevoie de vreo încurajare; întotdeauna era gata pentru ea.

Uneori, seara, când stăteau faţă în faţă la cină, sau mai târziu, în camera lor, o singură privire a Jennei putea deştepta nevoia lui Sam. Acum, însă, culcată sub el, cu trupul încălzindu-l pe al lui, cunoştea şi ea o dorinţă la fel de mare. Pe Sam îl copleşea dulcea surpriză de a constata că niciodată n-o dorise mai mult.

Jenna îşi strecură mâinile împrejurul şoldurilor lui, în sus, jucându-se peste muşchii încordaţi ai spatelui, în timp ce-l trăgea şi mai aproape de ea. Şi totuşi, nu mai exista decât o singură apropiere pe care o dorea în acel moment: aceea de a se afla înăuntrul ei, învăluit de ea, parte din ea. Şi Jenna făcea parte din el, iar Sam nu-şi putea imagina că s-ar mai fi despărţit de ea

vreodată.

Cu un mic ţipăt de plăcere, îl conduse, iar el o penetră aproape reverenţios, dar când Jenna îşi ridică şoldurile în întâmpinarea lui, plăcerea pe care o simţi Sam nu mai putu fi ţinută în frâu. Începu să se mişte în interiorul ei, adânc, tot mai adânc, în timp ce ea îl cuprindea cu picioarele. Fiecare mişcare pe care o făcea şi fiecare mişcare a lui îi apropiau şi mai mult de acea plăcere supremă care îi aştepta întotdeauna şi niciodată nu trecea fără a aduce un sens nou şi mai minunat actului lor de dragoste.

Sam simţi unghiile Jennei înfigându-i-se în spate, îi simţi trupul răspunzându-i în acel mod vrăjit care-l uluia întotdeauna. Capul îi era azvârlit pe spate, ochii închişi, iar pe faţă avea un zâmbet de voluptate voioasă. Iar apoi, deschise ochii şi îl privi, şi se păru că totul din viaţa lui se adunase laolaltă în acel moment desăvârşit.

— Jenna, te iubesc. Te iubesc…

Încercă să spună mai mult, dar extazul îl luă cu el şi crescu şi tot crescu în însorită dimineaţă africană. Împreună, porniră spre împlinirea iubirii lor, fiecare dăruind, fiecare primind, din tot atâta abundenţă, până când în sfârşit fură ca unul, îmbogăţiţi şi satisfăcuţi fiecare de celălalt.

Peste o oră, Jenna se trezi din nou şi se strecură fără zgomot din pat. De astă dată, nu mai erau chiar atât de încurcaţi unul într-altul, iar ea se putu desprinde fără a-l face pe Sam să se clintească niciun moment. Lipăi goală până la debara, luă pe ea un halat de voal şi porni spre uşă, dar ceva o atrase înapoi către pat. În ziua aceea părea necesar să-i mai arunce o ultimă privire lui Sam, înainte de a ieşi din cameră. Nu se mai sătura să se uite la el, cum nu putea nici să-i vorbească, să-l atingă şi să-l iubească pe săturate.

Sam dormea mai departe, cu cearşaful înfăşurat împrejurul trupului puternic şi bronzat, un braţ azvârlit într-o parte şi celălalt peste faţă. Pieptul i se ridică şi cobora cu fiecare respiraţie, iar Jenna îşi îngădui un lung moment numai de a-l privi.

Părea atât de tânăr şi vulnerabil, întins pe spate, cu o expresie inocentă, băieţească şi complet relaxată pe chipul lui frumos. Cât de diferit era, în repaus, de omul puternic şi dur din timpul zilei. Şi totuşi, chiar şi aceasta era o impresie falsă, căci blândeţea nu dispărea; asprimea se arăta numai când era necesar, iar atunci, Sam putea fi la fel de dur şi aspru ca oricare bărbat.

Zâmbind, Jenna se aplecă să-l sărute uşor, atentă să nu-l trezească. De astă dată, Sam se mişcă, răspunzându-i la sărut, dar apoi dormi mai departe. Cumva, îi simţea prezenţa şi reacţiona. Gânditoare, Jenna se duse la fereastră şi privi peste câmpii, spre îndepărtăţii Munţi Batari. Ziua era luminoasă, iar razele soarelui fierbinte al dimineţii străluceau orbitor, dansând în jurul ei. Făceau să-i scânteieze verigheta de pe deget, iar Jenna şi-o atinse, îngândurată.

Ea şi Sam erau doi dintre cei mai deosebiţi oameni din lume, îşi spuse Jenna. Lilly îi atrăsese atenţia asupra acestui lucru înainte de nuntă, după care, în mod tipic pentru ea, îi dăduse binecuvântarea, amintindu-şi poate vremurile fericite pe care le trăise alături de Carl. Dar binecuvântarea fusese însoţită de un avertisment despre asprele adaptări la căsnicie.

Desigur, ea şi Sam încă se mai contraziceau, se certau, adeseori vedeau viaţa în moduri cu totul diferite, Jenna era conştientă de acest lucru, dar divergenţele nu făceau decât să adauge sarea şi piperul în viaţa lor. Primele şase luni de căsnicie fuseseră cele mai fericite de când se ştia – mai mult decât sperase, chiar mai mult decât visase vreodată că era cu putinţă. Şi totuşi, pe măsură ce se adaptau la viaţa lor împreună, se părea că pentru ei n-ar fi fost posibil niciun alt deznodământ. Un final fericit, îşi spuse ea, dar nu numai atât: un început fascinant pentru tot ceea ce-i aştepta.

De jos, din bucătărie, se auzea zăngănitul cratiţelor şi al tigăilor. Zgomotul intenţionat îi atrase Jennei atenţia, aşa cum şi trebuia, că Matope şi Juma erau gata pentru ca Sam şi *memsahib* să coboare la micul dejun.

Sam avusese dreptate cu privire la capacitatea oamenilor să-i de a scăpa de focul care ameninţase să-i înghită pe toţi. Şi nici ei nu-şi abandonaseră un moment speranţa că Sam şi Jenna erau în siguranţă, iar în ziua când echipa de salvare intrase în oraşul străvechi, cei patru africani loiali ajunseseră la ei cei dintâi. Când Sam şi Jenna se căsătoriseră şi se mutaseră în rezervaţia McKenzie, Juma şi Matope veniseră cu ei. Abdullah şi Ali rămăseseră în oraş, aşteptându-l pe Sam să se întoarcă la compania de safari – ceea ce, cu siguranţă, avea să facă – şi pornind pe trasee, fără tragere de inimă, cu un alt ghid pe care Eric îl angajase pentru acel interval.

Intervalul se prelungise până la şase luni, timp în care Sam şi Jenna preluaseră administrarea rezervaţiei McKenzie. Profitaseră imediat de ocazie, când Duncan şi Sarah anunţaseră că le-ar fi plăcut să petreacă o vreme în

Anglia. Fiona intrase la o şcoală londoneză şi, dacă părinţii ei fuseseră îngrijoraţi că avea s-o chinuie dorul de casă, neputându-se adapta bine, în cele din urmă ei fuseseră cei care suferiseră durerile despărţirii.

— Ne lipseşte atât de mult, îi spusese Sarah Jennei. Şi de Anglia ne este dor. E timpul să ne întoarcem pentru o vreme, ca să ne reîmprospătăm amintirile, să vedem cum mai e, după atâţia ani.

Şi astfel, soţii McKenzie se întorseseră în Anglia, iar Sam luase în primire administraţia fermei. Era un respiro minunat pentru ei – din multe puncte de vedere, o lună de miere prelungită. Jenna învăţa în fiecare zi câte ceva nou de la oamenii din rezervaţie, de la sălbăticie şi de la natură însăşi. Mai învăţa şi cum să conducă personalul casnic, deşi niciodată nu fusese pe deplin capabilă să-i împiedice pe Matope şi Juma să facă zgomote asurzitoare în bucătărie, începând din zorii zilei.

Cu siguranţă, acum trecuse cu mult de crăpatul zorilor, îşi spuse Jenna. Soarele urca pe cer, iar Matope, probabil, era cam exasperat. La urma urmei, trebuia să se apuce de pregătirea prânzului pentru toată echipa, iar Jenna şi Sam nici măcar nu luaseră micul dejun. Se hotărî să-l ajute, aducând mâncarea la etaj, pentru a nu-l mai încurca la bucătărie.

Când Jenna reveni în dormitor cu micul dejun pe tavă, Sam se dăduse deja jos din pat. Luase pe el o pereche de pantaloni kaki, dar pieptul său bronzat era gol, iar părul des, vârstat de soare, ciufulit. Îi aruncă o privire entuziasmată, gândindu-se la miracolul celor ce li se întâmplaseră numai cu o oră în urmă, o minune care îi urmărea şi despre care ştia că avea să continue toată viaţa. Nu avea sfârşit.

— Zău că ştii cum să spui bună dimineaţa, doamnă Matlock.

Ochii lui erau jucăuşi, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet, amintindu-şi.

— Şi tu ştii cum să răspunzi, îl tachină Jenna.

Sam traversă încăperea, îi luă tava din mâini, o puse pe noptieră şi o cuprinse în braţe, strângând-o la piept un lung răstimp.

— Hai să mâncăm, propuse el. Nu ştiu cum, am reuşit să-mi fac o poftă de mâncare admirabilă.

Se aşezară comod pe patul mare, puseră tava între ei şi începură să devoreze miraculosul mic dejun al lui Matope.

— E mâncare grasă; ştii asta, nu-i aşa? întrebă Sam.

— Hmm, răspunse Jenna, ungând cu unt o felie de chiflă pufoasă. Nu mă interesează.

Sam râse, privind-o cum degusta fiecare îmbucătură.

— Atunci, gata cu vorba. Să facem cinste mesei ăsteia şi să lăsăm grija consecinţelor pe mai târziu.

— Sau să nu ne facem nicio grijă pentru ele, replică încântată Jenna.

Restul micului dejun fu consumat în tăcere şi, când în sfârşit se rezemară de tăblia patului, Sam întrebă:

— Ce avem în program pentru restul zilei?

— Aşteptăm naşterea noului pui de maimuţă, primul care va veni pe lume în rezervaţie, anunţă mândră Jenna.

— Aşa, exact. Crezi c-o să se întâmple azi?

— Nu pot prezice, dar lucrătorii pun pariuri, iar ziua de azi are cele mai mari şanse.

— Şi ce facem cât timp aşteptăm?

— Păi, eu am de terminat raportul pentru primul ministru.

— Cum merge?

Sam stabilise s-o lase pe Jenna să se ocupe de detaliile planului pentru Zaphir. Oraşul reprezenta proiectul ei special şi îl abordase cu entuziasm, dovedind remarcabile talente organizatorice.

— Nu vreau să deschid Zaphirul pentru turişti până când îşi termină echipa de arheologi raportul. Asta înseamnă, peste câteva săptămâni, poate chiar luni.

Sam ştia că avea dreptate, dar Eric nu-l slăbea o clipă.

— Toată publicitatea pentru Zaphir îl scoate pe Eric din minţi. E gata să organizeze o expediţie.

— Va trebui să mai aştepte, hotărî Jenna. La urma urmei, în Salindi se găsesc destule trasee de safari.

— Da, vine diseară cu elicopterul să discutăm despre asta. Înlocuitorul meu face o treabă excelentă…

— Dar Eric te vrea pe tine, încheie Jenna în locul lui. Ştiu.

Sam o cuprinse cu un braţ iubitor şi o privi, având pe faţă o expresie cât se poate de serioasă.

— Şi dacă, după sejurul de aici la fermă, nu ne mai întoarcem la Salindi

City?

Jenna era nedumerită.

— Cum adică, Sam? Credeam că-ţi place partea asta a Africii.

— Îmi place, confirmă el, dar mă gândeam că eventual ne-am putea întoarce acasă, în State.

O spusese aproape prea firesc, ca şi cum n-ar fi avut nicio importanţă pentru el, după care îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia, aşteptând un răspuns.

În ochii ei se citea surpriza, deopotrivă cu uimirea şi încântarea.

— Nu m-am aşteptat niciodată să te gândeşti la o întoarcere acasă.

— Cu tine alături, totul e altfel. Cu tine, pot face faţă trecutului.

Se opri, trecându-şi îngândurat mâna prin părul ei scurt.

— E doar o idee, desigur.

— Da, răspunse Jenna, păstrându-şi un ton indiferent. O temă de gândire.

— Dar nu o idee prea rea? o descusu el.

— Nu e rea deloc.

Trase adânc aer în piept, încercând să se comporte la fel de firesc ca Sam, dar inima îi bătea prea tare.

— Aş vrea ca şi copilul nostru să se nască în America.

Un moment, Sam nu înţelese, după care revelaţia îl lovi cu un impact răsunător. Zâmbetul mulţumit de pe buzele Jennei şi emoţia din ochii ei îl anunţară că nu se înşela.

— O, iubita mea, un copilaş…

Şi o strânse năprasnic la piept, crezând-o şi în acelaşi timp nevenindu-i să creadă.

Jenna dădu din cap:

— Cam în şapte luni, dacă nu mă înşel, iar asta e singura ocazie când nu mă înşel.

La aceste cuvinte, Sam nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Era prea ocupat s-o sărute, s-o sărute cu toată dragostea din inima lui. În adâncul sufletului, îi simţi reacţia. Reproducea propriile sale sentimente.

— M-ai dăruit atât de mult, spuse, neluând în seamă lacrimile care începuseră să-i împăienjenească vederea. Mai mult decât am sperat vreodată.

— Ba nu, îl contrazise ea. Împreună am împărtăşit atât de multe, şi nu

tocmai despre asta e vorba – despre ceea ce facem împreună?

— Ba exact despre asta e vorba, doamnă Matlock. Acum şi pentru cât mai avem de trăit.

* * * * *